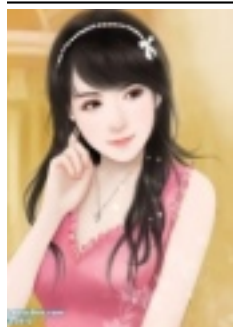

Người Đàn Ông Kiêu Ngạo Chớ Phiền Tôi

Contents

Người Đàn Ông Kiêu Ngạo Chớ Phiền Tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	44
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	61
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70

Người Đàn Ông Kiêu Ngạo Chớ Phiền Tôi

Giới thiệu

Không thể nào? Cô mới vào công ty chưa đầy ba tháng liền thăng lên làm trợ lý Giám Đốc. Mà càng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-kieu-ngao-cho-phienn-toi>

1. Chương 1

Đại học X là trường học tập hợp các ngành pháp luật, kinh doanh, sinh học, y học và các chương trình học lớn, trong sân trường rộng lớn có thể thấy được sinh viên trong tay đang cầm quyển sách, từ toà nhà nơi này đi về toà nhà bên kia, mọi người thông minh, khí chất khó tìm.

Mà sở nghiên cứu ở phía đông sân trường, là nơi mà người của mọi tầng lớp thường xuyên ra vào, không vì cái gì khác, chỉ vì lương cao và có thể vươn lên.

Nhóm sinh viên tài cao của sở nghiên cứu thông minh biết lợi dụng thủ đoạn, biết vận dụng ưu điểm bản thân sẽ nâng giá trị mình lên cao hơn, hơn nữa còn có thể tiếp tục ở lại nghiên cứu.

Mà Hạ Dương- đàn anh lớp trên thời đại học của Nguyên Mạn Nhu, sắp tốt nghiệp lại quyết định không rời đi mà ở lại trường làm trợ giảng.

Như thế cũng tốt! Nếu như anh rời trường thì sau này cô làm sao có thể gặp lại anh được. Cô còn chưa tỏ tình với anh, chưa gửi thư tình cho anh, nếu anh đi chẳng phải cô sẽ thất tình sao.

Trên thực tế, cho dù anh có ở lại thì nguy cơ thất tình của cô cũng rất cao. Hạ Dương khi ở trường rất được phái nữ ái mộ từ bạn học cho đến các mấy em khóa dưới, từ đây có thể thấy được số lượng tình địch của cô không phải là ít bình thường đâu.

“Cũng sắp hết học kì rồi, nếu bạn không đi tỏ tình với anh ấy, lỡ kì nghỉ hè này anh quen bạn gái thì mình xem bạn làm sao?” Bạn cùng phòng của cô là Mã Sách Cần lại thúc giục cô đi tỏ tình.

“Tỏ tình có thể sao? Ngộ nhỡ anh từ chối, chẳng phải mình sẽ đau lòng chết sao!”

Nguyên Mạn Nhu chỉ cần nhớ lại thảm trạng của đám bạn học khi tỏ tình thất bại là lá gan cô lại không tự chủ nhỏ đi.

“Dù sao anh ta cũng chưa chắc nhớ ra bạn, bị anh ấy cự tuyệt thì cũng đành vậy, đã không còn hi vọng thì bạn sẽ không cần ngày đêm tương tư khổ sở nhìn về phía sở nghiên cứu nữa a!”

“Bạn nói nghe thật dễ a!” Người tỏ tình không phải là cô ấy nên dĩ nhiên cô ấy có thể nói chuyện nhẹ nhàng như vậy rồi.

“Được rồi mình cho bạn biết, hôm qua khi xem vận mệnh mỗi ngày của Tinh Tọa đã xem cho bạn, nói người thuộc chòm sao Sư Tử, nếu ngày hôm nay tỏ tình thì khả năng thành công là vô cùng lớn nha!”

“Có thật không” Mạn Nhu nghe thấy vậy ánh mắt liền sáng lên.

Mọi người ở phòng cô đều tin tưởng vào khả năng xem bói của Tinh Tọa, hơn nữa về khoản này Tinh Tọa chính là chuyên gia và cực kì chính xác, cho nên bọn họ mỗi đêm đều xem trước vận mệnh ngày kế tiếp.

Hôm qua vì phải ôn bài để hôm nay ứng phó với bài kiểm tra môn tiếng anh nên không xem tới, lại không nghĩ tới hôm nay chính là ngày tốt của cô a.

Đương nhiên là thật rồi, nếu không phải mình thấy bạn ngồi ở đây sầu khổ mình cũng chẳng nói cho bạn biết, nếu như bạn không nắm bắt cơ hội tốt này thì mình đây cũng không còn biện pháp nữa.” Mã Sách Cần nhún vai nói với dáng vẻ tin hay không tùy bạn.

“Được, vậy bây giờ mình đi viết thư.”

“Bạn còn ở đó viết thư gì nữa! Chờ bạn viết xong thì đến sáng mai cũng chưa đi được” Biết rõ tính của Mạn Nhu, nếu để cô ấy viết thư thì không biết phải viết lại bao nhiêu lần, chỉ sợ viết xong thì mặt trời lặn từ lúc nào.

“Trực tiếp tỏ tình!” Cô sững sốt, nhịp tim bắt đầu đập loạn.

“Đương nhiên rồi! Trực tiếp nói thì ấn tượng ban đầu cũng không tệ, hơn nữa còn thể hiện được tình cảm chân thật của bạn, anh ấy nhất định sẽ bị bạn làm cho cảm động.”

Mạn Nhu bị giật dây như vậy trái tim không khỏi đập nhanh hơn, nghĩ đến việc tỏ tình cô vẫn vô cùng khẩn trương, nếu như thành công thì cô không cần phải đơn phương tương tư nữa... cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm.

“Được, mình đi đây.”

“Cố gắng lên nha!”

“Ừ ,” Cô dùng sức hít hơi một cái, chỉ mong có thể làm cô có thêm dũng khí đi đến tòa nhà đối diện kia.

Nguyên Mạn Nhu đi về phía phòng y khoa trong sở nghiên cứu, Hạ Dương đang theo học khoa phẫu thuật chỉnh hình, ban ngày theo giáo sư học tập để tích lũy kinh nghiệm cũng là chuẩn bị cho kì thi. Bình thường đến buổi trưa anh sẽ chơi bóng rổ ở phòng thể dục khoảng một tiếng, thời gian còn lại chủ yếu ở trong phòng nghiên cứu.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh là do xã đoàn thời gian kết thúc muộn cho nên bắt gặp đội bóng rổ đang tập luyện, mà anh thì ghi một quả ba điểm tuyệt đẹp có thể nói là vô cùng hoàn mỹ. Bắt đầu từ đó cô thầm để ý anh, thường len lén nhìn trộm anh, cứ yên lặng như vậy qua nửa năm thời gian.

Sau này cô mới biết thì ra anh từ việc học tập đến thể thao đều rất giỏi, tướng mạo tuấn tú lại đa tài. Anh cũng có lần đại diện cho trường đi thi đấu, thi đấu rất nổi trội, số lần mang giải thưởng về rất nhiều cho nên không ai trong trường không biết anh, anh đơn giản chính là nhân vật phong vân mà người ta nói tới.

Nghĩ đến việc sắp cùng anh tỏ tình, tâm tình cô lại bắt đầu khẩn trương, nhưng lại hưng phấn dị thường. Hi vọng mình sẽ thành công, trở thành bạn gái của anh, trở thành người may mắn trong mắt mọi người...

Nhưng lát nữa cô nên nói thế nào a?

Mắt thấy phòng nghiên cứu càng lúc càng gần, bàn tay cô bắt đầu đổ mồ hôi, bước chân chậm dần, cuối cùng cô dựa cả người vào góc tường. Cô chỉ cần đi thêm vài bước nữa là có thể nhìn thấy anh.

Đây là lần đầu tiên cô ở gần anh như vậy, cô không thể bỏ cuộc! Trong lòng cô có thanh âm vang lên nhắc nhở cô.

Được! Bất kể kết quả ra sao, cô cũng không thể để ý tới nữa! Cô bước nhanh đến trước cửa_____

Ngồi trước kính hiển vi là một bóng dáng hoàn toàn xa lạ khiến cô dừng lại, người đó hé ra một bên mặt cực kì chăm chú, sống mũi thẳng, đường cong cương nghị, da thịt màu lúa mạch, tản mát ra hơi thở nam tính mãnh liệt, cô bị anh làm cho ngưng thần rung chuyển.

Nhịp tim lập tức nhảy lên vài cái, cô ngay cả thở cũng không dám thở mạnh sợ ảnh hưởng đến anh. Cô cứ ngây ngốc nhìn anh quên luôn mục đích đến đây.

Anh đột nhiên đứng dậy khiến Mạn Nhu sửng sốt vốn định trốn sang bên cạnh, nhưng lại thấy anh không để ý tới chỗ cô đang đứng nên yên tâm tiếp tục nhìn anh. Lúc này cô cuối cùng cũng nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt anh, mặc dù ngắn ngủi nhưng cũng đủ để cô nhớ mãi không quên.

Anh có ngũ quan rõ ràng, một đôi mắt thâm thúy, ánh mắt cũng giống như cô phỏng đoán, sáng rõ, nghiêm túc. Đôi môi không dày cũng không mỏng mím chặt, phối hợp với cả khuôn mặt thì hiện rõ lên khuôn mặt tràn đầy nam tính, so với sự bình dị gần gũi cùng khí chất hiền hòa của đàn anh Hạ Chính Dương thì nam tính hơn rất nhiều, thật đúng là một người đàn ông có sức hấp dẫn trí mạng.

Anh là ai vậy? Nghiên cứu sinh sao? Ở trong trường cô chưa từng thấy qua anh ...

Lòng của cô nổi lên một trận xôn xao, so với lúc trước khi gặp đàn anh là kinh ngạc, thì bây giờ cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người, nhưng mà cô cho là có thể do cô nhìn coi anh nên mới cảm thấy như vậy.

Lấy lại tinh thần cô chỉ thấy anh đi từ gian phòng bên cạnh cầm trên tay là một bộ xương người, theo bước chân anh mà đứng đưa.

Vừa nhìn thấy, cô không kịp che miệng hoảng sợ hét lên: “A.....”

“Ai vậy?” Kỷ Lăng sững sờ ngẩng đầu nhìn về phía cửa chỉ nhìn thấy một cô gái trông rất thanh tú sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nguyên Mạn Nhu theo bản năng lui lại hai bước chỉ vào bộ xương trên tay anh, lắp bắp nói: “Kia, cái đó...”

Kỷ Lăng cười khê: “Là giả, không cần sợ.”

Cô cũng biết đó là giả! Nhưng thấy vật này, bị anh cầm trên tay đi tới đi lui nhìn thấy thật là khủng bố nha.

“À ... có thể thu lại không?” Một mình anh nghiên cứu ở trong phòng trời lại tối, anh “chơi” với vật này chẳng lẽ anh không biết sợ sao?

“Thu? Anh chính là đang nghiên cứu nó nha! Nó là hàng mẫu Davy, so với con mèo nhỏ còn hiền hơn, em không cần sợ.”

“Cái gì? Anh đặt tên cho nó?” Nguyên Mạn Nhu trợn to mắt, không tưởng tượng nổi anh lại đem bộ xương người “nhân cách hóa”.

Phản ứng của cô cũng quá kịch liệt rồi! Nhìn cô mở to ánh mắt tràn ngập nghi ngờ, Kỷ Lăng có thể đoán được cô bị kinh sợ cỡ nào, nhưng anh cũng không cố ý hù dọa cô.

Anh đem bộ xương cất xong, lại cười giải thích: “Không phải có một model “Annie” của CPR sao? Khoa chỉnh hình có một “Davy” thì cũng chẳng kì quái.

Cô bị nụ cười của anh và thái độ ôn hòa của anh làm chấn kinh, anh mặc dù cười nhưng cô lại không cảm thấy là anh đang cười nhạo cô mà còn ẩn chứa sự khích lệ, muốn làm cô có thể thích ứng với sự tồn tại của Davy.

“Được rồi Davy thì Davy, dù sao sau khi mình chết cũng có bộ dáng giống nó.” Cô cật lực nói, cố đem tâm mất dời đi không để ý tới nó nữa.

Anh lại cười, nụ cười từ sâu trong ánh mắt: “Không giống nhau được, xương của em xác thực chắc và mảnh hơn rất nhiều.”

Cô nghe vậy dở khóc dở cười nói: “Anh có ý định nghiên cứu em sao?”

Anh nhún vai: “Đây có lẽ là bản năng đi, em có thể nói là bệnh nghề nghiệp. Tóm lại, xương mảnh cũng không liên quan, cốt yếu nhất là phải chắc nếu không sau này em mang thai sẽ rất khổ cực.”

Anh có ý tốt nhắc nhở, không chú ý tới mình đối với một bạn nữ xa lạ nói quá nhiều.

Nhìn anh nói chuyện, Nguyên Mạn Nhu ngược lại không biết nên trả lời thế nào. Rõ ràng cô tới tìm đàn anh, không gặp được anh ấy nên rời đi, vậy sao vẫn còn ở đây ngây ngốc nghe anh nói cái gì Davy, xương mảnh, mang thai.

“Vâng, em sẽ cố gắng bảo dưỡng.” Cô nghịch ngợm lên tiếng.

“Tốt nhất là như vậy...mà sao em lại ở đây? Tìm người sao?”

Nghe anh hỏi vậy cô mới nhớ tới mục đích tới đây là tìm đàn anh để tỏ tình, hai gò má lập tức đỏ ửng lên: “Vâng em đến tìm đàn anh Hạ Dương.”

“Hạ Dương bận chuyện gia đình nên xin nghỉ từ ngày hôm nay rồi!” Những lời này anh đã lặp lại ít nhất mười lần, chẳng lẽ cô bé dễ thương trước mắt này cũng muốn tỏ tình với Hạ Dương sao?

Hôm nay anh đã phải ứng phó với một đám nữ sinh đến tìm Hạ Dương. tất nhiên là tìm anh nữa nhưng mà bây giờ khi nghe thấy cô nói muốn tìm Hạ Dương, trái tim anh không hiểu sao có chút buồn bã.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc, hôm nay là ngày tốt để tỏ tình vậy mà anh ấy lại không có ở đây.

Hơn nữa thật vất vả cô mới có dũng khí...

“Em có chuyện quan trọng tìm bạn ấy à?”

“À...”

“Anh có thể giúp em chuyển lời với bạn ấy.”

“Không, không cần.” Chuyện tỏ tình có thể nhờ người khác chuyển lời sao? Cô không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: “Anh ấy không có ở đây thì thôi vậy, em về trước, lần sau trở lại.”

“Tùy em.” Tự hồ cảm giác được cô không tin tưởng nên anh có chút ảo não. Anh có lòng tốt muốn giúp cô vậy cô không muốn thì thôi vậy.

Đem tầm mắt dời về phía Davy, anh không để ý tới cô nữa, ngay cả cô có muốn đi hay không cũng lười để ý.

“Em...” Nguyên Mạn Nhu thấy anh không để ý tới mình, vốn muốn nói lời giải thích vì sao mình không muốn anh chuyển lời giúp. Nhưng suy nghĩ lại chuyện tỏ tình này ít người biết thì tốt hơn, vì vậy lại thôi. Nói cảm ơn xong liền vội vàng rời đi.

Kỷ Lăng nghe thấy tiếng bước chân rời đi của cô mới ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm về phương hướng cô rời đi, một mình suy tư trong lòng có lại tâm tình khác thường nổi lên.

2. Chương 2

Một tuần lễ sau__

Đúng tám giờ rưỡi sáng, Kỷ Lăng đến sở nghiên cứu, cứ tưởng rằng hôm nay lại chỉ có mình anh thế nhưng lại nhìn thấy Hạ Dương đã trở lại!?

“Hạ Dương bạn xin phép rồi.” Anh đi tới bên cạnh ngồi xuống.

“Ừ, đúng rồi chủ nhiệm gọi bạn tới văn phòng tìm thầy có việc đấy, hình như là chuyện bạn nhận được học bổng á!”

“Thật?”

Kỷ Lăng bởi vì tin tức này mà sửng sốt một chút, trong lòng không ngừng dâng lên niềm vui sướng. Anh chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi, không, nên nói là anh và mẹ anh đã chờ đợi ngày này từ lâu rồi.

Cha mẹ anh đã li hôn từ lâu, anh do một tay mẹ nuôi lớn. Mẹ anh dựa việc khâu vá và sửa quần áo, thêu thùa để kiếm tiền, mấy năm qua vì các trường học không còn yêu cầu cứng nhắc về quy định đồng phục, hơn nữa cũng không còn nhiều người mặc quần áo đã sửa cho nên việc kiếm tiền cũng khó khăn hơn.

Nhưng mà mẹ anh vẫn kiên trì muốn anh trở thành bác sĩ, trở thành tinh anh đầu ngành để chứng minh cho “bên kia” nhìn, coi như không có tiền của bọn họ, hai mẹ con anh vẫn sống tốt, không thua kém kẻ nào.

Cho nên bất luận là vay tiền hoặc đi làm thuê, mẹ anh cho tới bây giờ không để cho anh vì không có tiền mà phải lo lắng, mà anh cũng không phụ sự mong mỏi của mẹ thì đổ vào trường công, lấy học bổng để làm chi phí sinh hoạt, giảm bớt gánh nặng kinh tế ẹ.

Sau khi lên đại học, anh tận dụng thời gian rảnh đi làm thêm ở nhà hàng, không sợ khổ cực chỉ mong tích lũy thêm kinh nghiệm.

Năm ngoái, anh hướng chủ nhiệm và trường nước ngoài xin, cũng đồng thời tích cực chuẩn bị cho cuộc thi, luận văn, báo cáo học tập chỉ mong muốn trong thời gian ngắn nhất đạt được học vị, học xong về nước.

“Kỷ Lăng, chúc mừng bạn.” Hạ Dương từ đáy lòng chúc mừng anh.

“Đáng tiếc bạn không muốn ra nước ngoài học, nếu không chi phí cho du học sinh này hẳn có phần bạn.” Anh biết Hạ Dương ban đầu là vì mẹ anh bị bệnh nên mới không muốn ra nước ngoài nhưng bây giờ mẹ anh...

“Đi!? Mình mới không muốn ra nước ngoài đâu! Ở Đài Loan tốt lắm.” Hạ Dương miễn cưỡng nói, nói không muốn đi là gạt người chẳng qua lúc trước anh không thể đi, hôm nay chuyện này cũng không cần thiết nữa.

Phảng phất cảm nhận được ý tứ trong lời nói của anh, Kỷ Lăng hỏi: “Chuyện của mẹ bạn đã xử lý tốt chưa?”

Mẹ Hạ Dương một năm trước mắc chứng trầm cảm, một tuần trước nhảy lầu tự tử cho nên ngày đó anh mới vội vàng rời trường.

“Không sao mình sẽ xử lý tốt.”

“.....Có cần mình giúp một tay không?”

Hạ Dương lắc đầu, thần sắc vẫn là chán nản: “Không cần, có lẽ kết thúc sinh mạng như vậy đối với mẹ ta là một sự giải thoát, bạn cũng biết từ khi bà ấy mắc bệnh thì luôn không vui vẻ.....Thôi không nói tới chuyện này nữa. Mấy ngày mình không ở đây có chuyện gì xảy ra không?”

Kỷ Lăng vì tránh anh tiếp tục thương tâm nên cũng nói sang chuyện khác: “Đương nhiên là có rồi, bạn đi mấy ngày có không ít nữ sinh tới tìm bạn, mình cũng đem thư để lại.”

Chỉ trừ một người ngoại lệ.....câu này anh nói riêng trong lòng.

Thứ nhất cô không tín nhiệm anh, thứ hai..... anh không muốn nghĩ nhiều.

“Phải không? Tìm mình làm gì?”

“Đưa thư tình nha! Cầm đi.” Anh đưa ra mấy phong thư cùng tờ giấy ghi chép lại tên tuổi và số điện thoại.

” Bạn cũng biết lúc này mình không có tâm tình.” Hạ Dương lười nhận lấy.

“Vây cũng phải là do bạn nói lí do cho người ta nha, bạn là số mạng đào hoa, có cự tuyệt cũng vô phương.” Anh nửa đùa nửa thật nói.

” Nếu bạn không phải cả ngày vội kiếm tiền, đi học rồi viết báo cáo bạn cũng là thu hút một đàn bướm đi.” Đừng nghĩ anh không biết mạng đào hoa của Kỷ Lăng cũng không ít chẳng qua ngày từ đầu anh đã nói rằng chưa có sự nghiệp thì anh chưa có ý định quen bạn gái mới khiến đám nữ sinh kia chuyển hướng sang anh.

“Mình không có hứng thú với chuyện đó.”

“Bạn chính là không thú vị như vậy, cho nên bây giờ vẫn còn độc thân, chẳng lẽ bạn không có người trong lòng sao? Tìm một chút loạn nhịp cũng không có?”

Kỷ Lăng không nói lời nào, trong đầu hiện ra hình ảnh cô bé dễ thương lần trước không biết là ở khoa nào. Cô ấy có chút xấu hổ, nhưng lại có dũng khí tới tỏ tình với Hạ Dương. Cô lại có điểm cộng mạnh bị người nhìn thấu cũng không nguyện thừa nhận, cô còn thiện lương...

“Bạn ở đây thất thần cái gì?”

Giọng nói của Hạ Dương làm anh dứt ra khỏi suy nghĩ. Kỷ Lăng có chút kinh ngạc anh thế nhưng đối với cô bé ấy lại có nhiều cảm giác như vậy.

“Không có gì, mình phải bắt đầu làm việc thôi.” Anh vội vàng vung đi những ý nghĩ kì lạ trong đầu.

... ..

“Mạn Nhu, Mạn Nhu....” Mã Sách Cần vọt vào kí túc xá.

“Có chuyện gì mà vội vã như vậy?” Nguyên Mạn Nhu miễn cưỡng hỏi, ánh mắt vẫn tập trung vào bản báo cáo.

“Đàn anh Hạ Dương đã trở về.” Cô mới nghe được bạn học nói chuyện, lập tức chạy trở về nói cho Mạn Nhu biết.

“Trở về?” Nguyên Mạn Nhu kinh ngạc rốt cục rời đi sự chú ý khỏi tập bản thảo.

Tuần trước cô thật vất vả mới có dũng khí đi tỏ tình với anh, nào ngờ anh không có ở trường, mất đi cơ hội tốt để tỏ tình. Mấy ngày cô cũng không gặp anh ở sân trường sau nghe bạn học nói mới biết nhà anh có người qua đời nên xin nghỉ mấy ngày.

“Đúng nha! Anh ấy đã trở lại trường rồi.”

“Lúc này không phải lúc đi tỏ tình!?” Cô nghĩ anh chắc là đang buồn đi.

“Quản anh vui hay buồn gì, giành được cơ hội là quan trọng nhất, bây giờ chẳng phải là cơ hội để anh ấy nhớ rõ bạn sao? Nhanh đi, nhanh đi, mình ủng hộ bạn!” Mã Sách Cần kéo cô ra khỏi bàn học, còn thay cô mở cửa phòng, một bộ dạng là không thể chậm trễ.

“Sách Cần....”

Phanh! Đáp lại cô chỉ là tiếng đóng cửa.

Nguyên Mạn Nhu ngốc lẳng nhìn cánh cửa, nhất thời luống cuống không biết làm sao. Sớm biết vậy, cô cũng không thêm tâm sự với Sách Cần rồi. Nhìn cô nhiệt tình quá độ, đem chuyện của cô giống như chuyện của mình mà vội vàng.

Bây giờ nên làm gì đây?

Đi thì cô không biết nói gì, đầu tiên an ủi anh, hay là tỏ tình trước?

Nếu không đi, đợi khi học kì kết thúc anh cũng chưa biết tâm ý của cô.

Trời ơi! Mặc kệ nhiều như vậy, hay là cứ đi gặp anh rồi tính. Cô nghĩ như vậy một bên nắm quả đấm, một bên lên tinh thần đi về phía con đường quen thuộc.

Kết quả Nguyên Mạn Nhu chưa đến sở nghiên cứu đã gặp được Hạ Dương ở căn tin, bên cạnh anh còn có một học sinh nam cao gầy. Bọn họ cùng nhau đi vào căn tin, dĩ nhiên cô cũng theo vào, xếp hàng ngay sau họ nhưng mà tên học sinh nam đáng ghét kia lại ở trước mặt cô cản trở.

“Đến cùng bạn muốn mua gì?” Đang lúc cô chuyên chú nhìn Hạ Dương chọn món ăn, muốn biết gu của anh thì nhân viên bán hàng bày ra một bản mặt thối hổn cô với vẻ không tốt lành gì.

“Bốn món kia là được.” Cô thuận miệng đáp. Lúc này Hạ Dương đã chọn xong và đang đi tìm chỗ ngồi.

“Năm mươi đồng”.

“A” Nguyên Mạn Nhu đưa tay vào túi, cảm giác không ổn lập tức nhen lên. Hồng bét! Vội vàng ra ngoài nên cô quên mang ví tiền rồi.

Nhân viên tính tiền thấy cô đông sờ tây mớ, đoán ra tình trạng của cô, sắc mặt càng trở nên khó coi.

“Tôi, chờ tôi một lát.” Lúc này bao nhiêu ý tưởng lằng mằng trong đầu cô đều tan biến như bọt biển, chỉ cảm thấy thật khổ a.

Nhân viên tính tiền nghe cô nói vậy liền đem đĩa đồ ăn của cô thu lại.

“Đợi chút, anh giúp em trả tiền.” Một giọng nam vào giây phút này truyền đến.

“Ồ!” Cô hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, muốn nhìn xem là ai giúp cô thoát khỏi khốn cùng này.

Một đôi mắt đen như mực tiến vào tim cô. Là anh ấy! Là người mà ngày đó cô gặp ở sở nghiên cứu.

“Tổng cộng bao nhiêu tiền?” Kỷ Lăng nhìn cô một cái rồi đi về quầy tính tiền.

“Vừa tròn một trăm đồng.” Nhân viên tính tiền trả lời.

Chỉ thấy anh đưa ra tờ tiền lớn, rồi bưng đĩa cơm của mình bước đi.

“Chờ.. chờ chút.” Nguyên Mạn Nhu nhận lấy đĩa của mình, liền theo sau lưng anh.

“Em đi theo anh làm gì?” Kỷ Lăng đột nhiên dừng bước, xoay người lại đối mặt với cô.

Khi này anh nhìn thấy cô, cô vẫn ngơ ngác nhìn về phía Hạ Dương, anh không cần nghĩ nhiều cũng biết cô muốn làm gì.

Nếu như cô nghĩ đi theo anh có thể gặp Hạ Dương để dễ dàng bày tỏ.. thì cô sai lầm lớn rồi. Một suy nghĩ lóe lên trong đầu anh, anh không muốn tác thành cho cô, không muốn cô tỏ tình với Hạ Dương.

“Em muốn cảm ơn anh! Chờ ăn xong cơm em sẽ về phòng lấy tiền rồi trả lại cho anh.”

“Không cần, xem như anh mời em vậy.”

“Không được, em lại không có lý do gì để anh mời em.”

“Anh đã nói là không cần, em đi ăn cơm đi!” Anh kết thúc đề tài này với giọng bá đạo.

“A!” Cô ngậy ngốc bị anh sai xử ngồi xuống một bàn trống, tầm mắt sợ hãi nhìn về phía anh.

Lúc này anh rất khác không giống khi ở phòng nghiên cứu. Mặc dù vẫn là đôi mắt sâu thẳm và ngũ quan hài hòa tuyệt mỹ giống nhau, nhưng thái độ lại khác nhau cứ như trở thành một người khác vậy.

Có phải các nghiên cứu sinh đều cổ quái như vậy không!? Đều vì học nhiều đến đầu hư luôn, tính tình thay đổi?

Ừ, có thể nha! Cô vừa nghĩ vừa gật đầu. Vẫn là anh Hạ Dương tốt nhất, anh luôn nở nụ cười với mọi người, sẽ không lúc nóng lúc lạnh khiến người ta khó nắm bắt.

Một bàn ăn khác, Kỷ Lăng không yên lòng dùng bữa trưa. Ngồi cùng bàn với anh còn có Hạ Dương và một nghiên cứu sinh khác gọi là A Tuyên, sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, mới hỏi ra thắc mắc trong lòng.

“Bạn biết em gái đó à?”

“Không biết.” Anh thản nhiên trả lời.

“Không biết? Vậy sao bạn lại trả tiền cơm giúp em ấy? Một trăm đồng không phải tiền cho bữa cơm hai người sao?”

“Mình thích không được sao?” Kỷ Lăng trừng mắt nhìn Hạ Dương, trong đôi mắt như có ngọn lửa đang cháy.

Hạ Dương bị trừng lại chẳng biết vì sao, anh thậm chí có một loại ảo giác Kỷ Lăng nhìn mình như nhìn kẻ thù.

“Vậy sao bạn chưa từng đối với tội mình như thế?” A Tuyên hết lần này đến lần khác không nhìn ra sắc mặt kỳ quái của anh, không mở miệng làm sao biết trong bình chứa gì.

“Các bạn có khi nào ra ngoài quên mang tiền không?” Kỷ Lăng liếc nhìn bọn họ.

“Nói cũng phải...Gì, bạn nói em ấy đó quên mang tiền sao?” Hạ Dương kêu to, đưa tới sự chú ý của bàn bên cạnh.

“Bạn có thể nói lớn hơn nữa không.” Không biết tại sao, Kỷ Lăng muốn duy trì hình tượng và danh dự cho cô, mặc dù đây chỉ là một bữa cơm không mấy giá trị.

“A, thật ngại quá.” Hạ Dương im miệng, nhìn về phía bạn nữ đó thấy cô cũng đang nhìn mình.

Anh mỉm cười với cô, cũng chú ý tới gương mặt thanh tú của cô, theo bản năng thốt lên: “Dáng dấp em ấy cũng không tệ!”

“Bạn thích kiểu ngoại hình như em ấy sao?” Kỷ Lăng biến sắc thốt lên: “Vậy thì tốt, em ấy cũng thích bạn.”

“Cái gì? Làm sao bạn biết?” Các bạn nữ trong trường thích anh không phải là chuyện lạ gì, nhưng lúc này anh không biết, vậy mà Kỷ Lăng lại biết, đây là có chuyện gì?

“Ngày bạn xin nghỉ em ấy đến phòng nghiên cứu tìm bạn, nhìn dáng vẻ giống như là muốn tỏ tình.” Kỷ Lăng phát hiện là mình không hề thích nói đến chuyện này.

“A, em gái thanh thuần này muốn tìm mình tỏ tình sao? Làm sao bạn không nói sớm, mình sẽ đi tìm em ấy.” Anh nói xong liền đứng dậy nhưng lại bị Kỷ Lăng kéo lại.

“Bạn muốn làm gì?” Kỷ Lăng không thích lo chuyện người khác nhưng anh lại không kiềm chế được xúc động muốn lo chuyện lần này.

“Đương nhiên là theo đuổi em ấy!”

Lời anh vừa nói ra làm Kỷ Lăng cảm thấy thật khó chịu. Hạ Dương cự tuyệt nhiều bạn nữ như vậy, nhưng lần này lại không từ chối cô ấy, đây là ý gì?

“Em ấy không phải loại tùy tiện.” Anh tin tưởng cô khác với những người kia.

“Làm sao bạn biết?... Chẳng lẽ bạn có ý với em ấy?” Trong mắt Hạ Dương hiện lên tia giảo hoạt.

“Mình!? Không có chuyện này.” Giật mình thấy mình lộ quá nhiều cảm xúc ra, Kỷ Lăng trong nội tâm run sợ, nhanh chóng bác bỏ.

Cậy mạnh! Hạ Dương mới không tin lời của anh, anh đưa mắt về phía A Tuyên đang ngồi yên theo dõi kịch hay, ám chỉ nhờ anh giúp đỡ. “Không có!? Vậy mình theo đuổi em ấy cũng không sợ phạm vào nguyên tắc vợ bạn không thể đùa giỡn, đúng không A Tuyên?”

“Hạ Dương nói có lí!” A Tuyên cũng cảm thấy phản ứng của Kỷ Lăng có chút kì quái.

“Các người ...tùy tiện!” Nhưng thấy Hạ Dương đi về phía cô, tâm Kỷ Lăng như cước bộ Hạ Dương, một bước là một sự kinh hãi.

Hạ Dương sẽ nói thế nào với cô ấy? Nói anh yêu thích cô, quyết định muốn cùng cô hẹn hò.....

Gặp quỷ, anh thế nhưng lại để ý tới thái độ của Hạ Dương đối với cô ấy!?

Cho dù Hạ Dương đối với cô ra sao, cũng không liên quan gì tới anh! Kỷ Lăng cố ép mình không nhìn tới không nghe không thêm nghĩ nữa, vội vàng ăn hết bữa trưa của mình.

3. Chương 3

” Anh, đàn anh Hạ Dương!” Nguyên Mạn Nhu giật mình nhìn Hạ Dương ngồi xuống trước mặt mình, trái tim như muốn ngừng đập, tay khẽ run lên không cầm được đôi đũa, đành phải để xuống bàn ăn.

“Chào em, nghe nói em...” Hạ Dương cúi xuống, nghĩ xem nên nói thế nào. “Ừ, nghe Kỷ Lăng nói em...”

“Kỷ Lăng!? Đàn anh kia gọi là Kỷ Lăng? Thật là trùng hợp! Giống tên anh đều chỉ có một chữ...” Biết được tên của anh ấy, Mạn Nhu vui mừng cắt ngang lời của Hạ Dương.

“Đúng vậy!”

“Em nhất định phải cảm ơn anh ấy thật tốt mới được.”

“Em không phải là ...” Hạ Dương đang muốn nói đành nuốt lại.

Nhìn nét mặt cô ấy không giống như muốn tỏ tình với anh. Đề tài nói chuyện lại quay về Kỷ Lăng, Hạ Dương cảm thấy không giống Kỷ Lăng nói.

“Hà?”

“Không có gì, không có gì, chắc là do Kỷ Lăng hiểu lầm em muốn tỏ tình với anh.”

“Hà?” Nguyên Mạn Nhu ngây người, trên mặt nhất thời đỏ ửng.

Cô đúng là muốn tỏ tình với anh! Làm sao lại quên chứ?

Mà tâm tư của cô thì ra đã bị Kỷ Lăng nhìn thấu, ngày đó cô không nói cho anh biết vì nghĩ càng ít người biết càng tốt, còn mới chuyện vừa rồi.....A, thật là mất mặt!

Trời ơi, cô không biết làm sao đối mặt với bạn ấy nữa!

“....Em tìm anh có phải là thay người khác đưa thư tình không?” Hạ Dương không biết cô đang ngượng nghịu nói tiếp. “Thật ra anh và Kỷ Lăng rất giống nhau, không muốn chưa có sự nghiệp ổn định đã nói tới

chuyện yêu đương, nhưng các bạn nữ ở trường thật sự quá nhiệt tình anh cũng không biết giải quyết thế nào.....”

Nguyễn Mạn Nhu nhất thời không nói được gì.

“Em gái, em gái...” Hạ Dương thấy cô lâu không có phản ứng liền gọi.

“Hả?”

“Nói với em nhiều như vậy còn chưa biết tên của em!”

“À, em tên là Nguyễn Mạn Nhu, là sinh viên khoa quản trị kinh doanh.”

“Nguyễn Mạn Nhu.... tên rất êm tai.”

“Cám ơn.” Cô mỉm cười với anh. “Đàn anh, em, buổi chiều em còn có lớp, em xin phép đi trước.”

“Được...à, em còn chưa cho anh biết em tìm anh có việc gì?”

“À, không có, không có việc gì, em, em đi trước, tạm biệt!” Cô giống như chú thỏ nhỏ cuống quýt chạy ra khỏi căn tin.

“Quái...” Hạ Dương lâu lâu trở về bàn ngồi xuống cạnh Kỷ Lăng.

“Lại một người đẹp bị bạn cự tuyệt?” A Tuyên không có bỏ qua mọi việc nhưng do khoảng cách quá xa nên không nghe được bọn họ nói chuyện.

“Mới không phải. Kỷ Lăng bạn hiểu lầm rồi, em ấy căn bản không phải tới tìm mình tỏ tình.”

“Hả?” Kỷ Lăng nhìn Hạ Dương rồi lại nhìn về phía cửa căn tin, chẳng lẽ anh hiểu lầm sao?

“Một lời tỏ tình em ấy cũng không nói, ngược lại, lại hỏi về bạn.” Hạ Dương chú ý tới sự khác thường của Kỷ Lăng, thích thú đem nội dung cuộc trò chuyện khi nãy sửa lại đôi chút.

Hỏi tên anh? Kỷ Lăng hơi ngạc nhiên.

“Mình xem em ấy có ý với bạn nha, mình khuyên bạn đừng có đầu gối như vậy nữa.” Hạ Dương tuyên án.

“Mình ăn lo, đi trước.” Kỷ Lăng đột nhiên đứng dậy, một cỗ xúc động dâng lên, anh không để ý tới hai người bạn của mình, vội vã đuổi theo.

“.....Thì ra là đàn anh Hạ Dương không muốn quen bạn gái là do sự nghiệp chưa thành!”

Nguyễn Mạn Nhu biết nguyên nhân vì sao Hạ Dương không quen bạn gái tâm tình đột nhiên tốt hơn, mặc dù không tỏ tình thành công, nhưng cô càng yêu thích anh hơn. So với những bạn nam khác thì anh Hạ Dương có mưu tính hơn.

“Cũng tốt, thời gian này nên học thật tốt đi!” Sau khi lẩm bầm lâu lâu một lúc cô đi về ký túc xá.

” Em gái...” Kỷ Lăng gọi cô.

“Hả? Đàn anh! Vừa rồi... thật cảm ơn anh.” Thấy người tới, cô rất nhanh nói lời cảm ơn.” Bây giờ em phải về ký túc xá, em, em đi lên lấy tiền trả anh.”

“Anh không phải tới đòi tiền em.”

“Kia...”

“Hạ Dương, bạn ấy,...Ngày đó...Là anh hiểu lầm, cho rằng em tới tìm Hạ Dương để tỏ tình, cho nên mới vừa rồi Hạ Dương mới có thể nói một ít lời người nghe không hiểu lời của...”

“Hả? À...” Mặt cô lại đỏ lên, thật sự chột dạ.

Thì ra tâm tư của cô đã bị người ta xem thấu.

“Em gái, thật xin lỗi, chuyện này là anh sai.” Anh nói xin lỗi.

“Không....Gi! Giải thích rõ là được rồi, đàn anh đừng để ý nữa.”

Bất kể đúng hay sai, kết quả đều giống nhau, tính ra cô còn phải cảm ơn anh, tránh cho cô thật sự tỏ tình rồi bị cự tuyệt, so với bây giờ càng khó qua hơn.

“Tóm lại, vẫn xin lỗi em. Lần sau mời em uống đồ để tạ tội vậy.”

“Không cần phải vậy đâu! Làm sao có thể không biết xấu hổ để đàn anh mời đây. Không bằng em mời đi, em mời đó.” Cô còn đang thiếu anh tiền bữa trưa nay, nhớ tới mình không mang tiền vào căn tin, lại biến thành ăn cơm chùa đã cảm thấy thật ngượng ngùng rồi, cô lúng túng cười với anh.

Hai má cô đỏ ửng vì thẹn thùng, lại còn có hai má lúm đồng tiền mê người làm Kỷ Lăng thất thần trong giây lát. Nét mặt cô thật sinh động, biến hóa rất là đáng yêu, thấy “Davy” là hoảng sợ, phát hiện trên người không mang tiền lại hoảng hốt, nói chuyện với anh lại e lệ..gặp mặt cô không tới mấy lần, cô đã làm cho anh ngạc nhiên rất nhiều lần.

Trước kia, anh cơ hồ không có cảm xúc với các bạn nữ khác, nhưng hết lần này tới lần khác đối với cô anh đều có cảm giác xung động khác lạ....

“Đàn anh Kỷ Lăng!”

“Hả, anh còn chưa có biết tên của em.” Anh kéo lí trí trở lại.

“Em tên là Nguyên Mạn Nhu*, là Nguyên như 1 đồng 2 đồng, Mạn trong mạn thôn thôn (chậm rì rì) và thiếu tâm dũng thẳng kẻ bên, Nhu trong bất ôn nhu (không thù mị), là sinh viên khoa quản trị kinh doanh.” Cô đùa khi giới thiệu tên mình.

* : Nguyên Mạn Nhu.

Đồng và chữ Nguyên giống nhau :

Mạn trong mạn thôn thôn: thiếu tâm dũng thẳng kẻ bên thành:

Nghe vậy, anh không nhịn được nở nụ cười ” Không có người nào giới thiệu tên mình như vậy đi.”

“Thật sao ? Nhưng như vậy sẽ có thể khiến người khác nhớ kỹ hơn không phải sao?” Dĩ nhiên cô biết giới thiệu như vậy rất buồn cười nhưng không ngờ anh ấy lại cười vui vẻ như vậy, hơn nữa lại cười vô cùng đẹp mắt nữa.

“Đúng vậy. Anh là Kỷ Lăng, kỷ trong kỷ niệm, lăng trong lăng trì.” Anh rất nhanh trả lời, cũng nhớ kĩ tên cô.

“Học được rất nhanh nha!” Nguyên Mạn Nhu cười đáp, khoảng cách với anh như gần hơn.

Nhưng anh lại cười mà không nói. Bỗng dưng có người ở phía sau gọi tên anh.

Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy Hạ Dương và A Tuyên vẫy tay về phía bọn họ.

“Em phải trở về.”

“Vây... vậy ngày mai gặp lại ở căn tin!”

“Hả?” Anh nhất thời không hiểu, chỉ biết mình không muốn nhanh vậy liền cùng cô kết thúc cuộc trò chuyện.

“Em còn nợ anh!”

“Anh đã nói là không cần, nhưng mà mời nước thì không thể quên đó!”

“Được.”

“Vây ngày mai gặp.” Giống như chiếm được một loại hứa hẹn vô cùng quan trọng, anh nở nụ cười từ biệt với cô.

“Ngày mai gặp.” Thật ra ở chung một chỗ với anh vui lắm! Nguyên Mạn Nhu nhìn anh chạy về phía hai người kia, ở trong lòng thầm nghĩ.

Ngày đó anh nói xong không để ý tới cô, hôm nay cũng thế, hại cô nghĩ EQ của nghiên cứu sinh rất kém chứ! Thì ra là cô suy nghĩ nhiều quá.

4. Chương 4

Thấy Nguyên Mạn Nhu về với gương mặt không sầu khổ, cho nên Mã Sách Cần nghĩ lắm cô tỏ tình thành công.

“Đi lâu như vậy, hai người có quen nhau rồi không? Có phải nên cảm tạ bà mai như mình đây.”

“Bà mai gì ? So với cái loa cũng không kém bao nhiêu đâu.” Nguyên Mạn Nhu liếc Sách Cần một cái.

“Mình giúp bạn như vậy, mà bạn lại nói mình là ống loa!? Quá đau lòng rồi! Thôi, không giỡn với bạn nữa, nói mau, anh ấy có phải nói ‘Em gái, thật ra thì anh cũng có cảm giác với em’ không?”

Nhắc tới chuyện này, Nguyên Mạn Nhu thế này mới nghĩ đến mình cũng không đau lòng như mình tưởng tượng. Chỉ sợ là do nhìn nhiều phản ứng của các bạn nữ bị cự tuyệt nên cảm giác bị tê dại, hay có lẽ do cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho nên không khó vượt qua, ngược lại lại có cảm giác có một sợi dây trói buộc khó hiểu được cởi bỏ, toàn thân cảm thấy dễ chịu hẳn lên.

”Bạn sai rồi. Mình căn bản không có tỏ tình, nhưng mình lại biết rõ trong thời gian này không anh ấy không tính đến chuyện quen bạn gái.”

“Bạn có phải muốn nói giỡn để trọc mình cười không, mình thấy bạn chẳng giống dáng vẻ thất tình tý nào.”

“Thật đó.” Ngay cả Sách Cần cũng nhìn ra là cô không đau lòng, có thể thấy đoạn tình cảm mà cô dành cho anh Hạ Dương không phải là yêu thích mà có lẽ là tình cảm ái mộ thôi, nhưng cũng nhờ vậy cô lại quen được anh Kỷ Lăng, cô rất vui. Nhưng trải qua một lần kinh nghiệm nên lần này cô quyết định giữ bí mật không nói cho Sách Cần biết.

“Không phải gạt mình chứ?”

“Chuyện như vậy có gì hay mà phải lừa bạn.”

Mã Sách Cần hơi nhụt chí, nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ đến một chuyện lập tức tóm lấy tay của Mạn Nhu nói:” Các khoa hệ tinh anh lần này mở tiệc quan hệ hữu nghị, bạn nhất định phải tham gia.”

“Cái gì mà tinh anh quan hệ hữu nghị chứ?”

“Học kì sắp hết, quan hệ giữa các sinh viên được động viên toàn lực, mặc kệ có người yêu hay chưa, mọi người đều leo lên Ngọc Sơn để gia tăng tình hữu nghị, xem có thể gặp được đối tượng tốt hay không. Vốn bạn có đối tượng nên những dịp này có thể không đi cũng được, nhưng bây giờ không còn hi vọng gì nữa thì chỉ có thể cố gắng không ngừng, tìm đối tượng mới thôi. Mình sẽ liên lạc với người trong ban tổ chức thay bạn ghi danh.” Mã Sách Cần nói xong, lập tức lấy điện thoại di động ra.

“Đừng.....” Nguyên Mạn Nhu muốn ngăn cô lại, “Bạn làm gì mà vội vã như thế chứ?”

“Tiểu thư à, cô không còn nhỏ nữa! Không tìm đối tượng yêu đương thì sẽ không kịp nữa đâu, đến lúc tuổi xuân đi qua thì bạn sẽ hối hận. Huống chi có thêm người chiếu cố bạn không phải tốt sao?”

“Mình có thể tự chiếu cố bản thân. Bạn chỉ lo nói mình, không phải bạn cũng giống mình chưa có đối tượng đấy thôi.”

“Mình không giống bạn, mình tôn thờ chủ nghĩa độc thân, không có ý định kết hôn, không muốn yêu đương, giữ vững tâm hồn trong sáng không phải như bạn có một tâm hồn xuân, mơ mộng.....”

“Bạn biết mình nghĩ gì sao?”

“Dĩ nhiên mình biết! Một người nếu không có thất tình lục dục* thì sẽ không yêu, sẽ không thể thâm mền anh Hạ Dương cho nên bạn với mình không giống nhau. Nhưng mà lần này mình cũng tham gia nhờ đâu sẽ có người làm inh thay đổi chủ ý.”

*thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, cụ, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người

“Không phải bạn theo chủ nghĩa độc thân sao? Bạn thật đúng là không có nguyên tắc!”

“Gặp người tốt dĩ nhiên phải theo đuổi nha! Mình nghe nói lần này còn có nghiên cứu sinh bên trung tâm nghiên cứu y học cũng đi, nói không chừng bạn sẽ nhìn trúng người nào đó thì sao!”

Nguyễn Mạn Nhu không nhin được nghĩ đến Kỷ Lăng, không biết anh ấy có tham gia không?

Ngày mai gặp, cô sẽ hỏi anh vậy.

Nếu như anh đi, có mang theo bạn gái không? Vấn đề này cô có nên hỏi không?

Cô hít sâu một hơi dẹp một đồng câu hỏi trong đầu đi.

Cô rút cuộc làm sao lại để ý tới anh vậy?....

Gần trưa hôm sau, Kỷ Lăng đi từ phòng nghiên cứu trở về phòng ngủ, tìm một chiếc áo sơ mi sạch sẽ để thay, lúc đến trung tâm y học vừa vịn chạm mặt Hạ Dương.

Hạ Dương hoài ghi nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, nói : ” Bạn ăn mặc vậy để đi hẹn hò sao?”

“Không phải.”

“Không phải? Mình mới không tin, bình thường bạn ở phòng nghiên cứu trừ ăn cơm đi vệ sinh ra, bạn sẽ không ra ngoài nửa bước sao? Hôm nay không thể ngờ lại chạy về phòng thay quần áo! Còn cả áo sơ mi....”

Kỷ Lăng thầm nghĩ xem ra không nói cho Hạ Dương biết thì anh sẽ không bỏ qua, không thể làm gì khác hơn đành nói:” Có đàn em muốn mời mình đi uống nước, đáp án này bạn đã vừa lòng chưa?”

“Đàn em là đàn em nào vậy? A, sẽ không phải là em gái ngày hôm qua....” Trong mắt Hạ Dương lóe lên tia mập mờ, giống như anh và em gái ấy đã làm ra chuyện không thể cho ai biết vậy.

“Bạn đừng ở đây đoán lung tung, em ấy chẳng qua là mời lại mình thôi.”

“Thật không? Mình lại thấy không có đơn giản như vậy nha!”

” Mình với em ấy chính là đơn giản vậy!”

“Mình thấy bạn có ý với người ta? Đừng thẹn thùng, thích liền nói cho em ấy biết, cùng lắm thì chết chứ sao!”

“Càng nói càng thái quá.” Anh lắc đầu cự tuyệt thừa nhận có bất kì cảm giác gì với em ấy. Anh hiểu rằng lúc này anh không thể nói đến chuyện tình cảm.

“Thành thật một chút cũng không được. Nói đi mình sẽ giúp bạn một tay, sau khi thành công xem bạn cảm tạ mình thế nào.”

“Không có việc gì thành hay không thành, bạn nên nhớ không lâu nữa mình sẽ xuất ngoại, nói chuyện yêu đương là việc mình không nên làm.” Chính là vì bản khoản chuyện này cho nên anh mới không muốn có bạn gái.

“Chuyện ấy thì có quan hệ gì? Hai người yêu nhau ở xa nhau cũng không phải chỉ có mình bạn, bạn lo lắng cái gì? Nếu như hai người có duyên, dù đi đến đâu duyên phận cũng không đứt.” Chính là nhìn đến Kỷ Lăng không giống bình thường, nên anh mới một mực thối phòng.

Kỷ Lăng bởi vì lời của Hạ Dương mà tâm không khỏi rung lên, anh bởi vì thân phận mình bây giờ mà chậm chạp không muốn có bước đầu tiên nếu vì vậy mà bỏ lỡ cái gì thì không phải là đáng tiếc sao? Chính anh cũng biết rõ mình đối với cô có cảm giác khác thường....

“Được rồi! Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nói không chừng người ta cũng có ý với bạn!” Hạ Dương đột nhiên vỗ vai anh, cắt đứt sự trầm tư của anh.

“Đúng không?” Anh lẩm bẩm, đoán mình biểu hiện như vậy có rõ ràng không? Nếu như anh không nói, cô ấy có thể nhìn thấu không? Nói xong tâm anh dường như có chút dao động.

“Đàn anh Kỷ Lăng.....! Thật xin lỗi em đến trễ.” Nguyên Mạn Nhu trong tay ôm một đồng sách dày cộm từ phía trường học chạy lại đây, thở hồng hộc nói.

“Không sao, em ổn chứ?” Kỷ Lăng nhìn hai má cô phồng hồng, sợi tóc mềm mại bởi vì chạy nhanh mà có chút lộn xộn, hai bên tay áo cô một bên thấp một bên cao, dây giày cũng bị tuột so với anh một thân quần áo chỉnh tề thật chẳng ăn nhập với nhau.

Nguyên Mạn Nhu cố ổn định hô hấp chính mình rồi mới trả lời: “Haizz, cũng được, vì tan học mà giáo sư vẫn còn nói thêm cho nên tới trễ. Đàn anh Kỷ Lăng chờ lâu rồi à?”

“Anh vừa mới đến. Vừa uống vừa nói chuyện đi!”

“Buổi chiều em có tiết đầu nên không thể tán gẫu quá lâu, em chỉ vó thể mua đồ uống cho anh thôi!”

“Nếu vậy thì đổi đi, để lần sau uống cũng được, giờ đi ăn trưa trước được không?”

“Vậy thì em còn nợ anh đến khi nào a?” Cô thật sự không thích cảm giác nợ người ta như vậy sẽ nhắc nhở cô không biết nên làm sao.” Không được, nếu vậy thì em vẫn sẽ nhớ ở trong đầu, anh cũng biết bình thường em phải nhớ một đồng biểu đồ, con số đã một chết đi được bây giờ lại phải nhớ thêm chuyện này nữa thì đúng là muốn mạng em mà, cho nên hôm nay em nhất định phải trả hết cho anh, cứ quyết định vậy nha!”

“Đây là bốn phạt của con trai mà...”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu đến căn tin, chọn món rồi tìm chỗ ngồi. Vừa mới vào bàn Nguyên Mạn Nhu liền mở miệng trước: “Năm mươi đồng, đàn anh Kỷ Lăng thật là một chút lợi tức cũng không chiếm.”

Anh chọn món thật chuẩn chỉ bằng đúng số tiền cô thiếu anh.

“Anh cũng chỉ là không muốn em suy nghĩ nhiều, nếu anh mà không chọn như vậy chắc em lại suy nghĩ này nọ.”

“Tốt nhất là như vậy. Đúng rồi đàn anh có tham gia quan hệ hữu nghị cuối kì không?”

“Quan hệ hữu nghị!? Em cũng tham gia những hoạt động bên lề này sao?” Anh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Em đây là bị bạn cùng phòng ép, đây cũng là lần đầu em tham gia! Nếu như lúc đó không có ai cùng trò chuyện với em ..., ta sẽ xấu hổ rồi!” Tốt nhất là anh cũng đi, như vậy cô sẽ không sợ không có người trò chuyện.

“Anh chưa đăng ký.”

“Thế à!” Nét mặt của cô chột tối.

Nghe ra trong giọng cô hơi buồn, không biết tại sao, tâm tình của anh cũng trở lên kém.

“Em đi thì anh cũng đi!” Không đành lòng nhìn thấy cô thất vọng, anh ôn nhu nhìn cô nói, không biết rằng lúc này vui buồn của cô cũng sẽ ảnh hưởng tới anh.

“Thật sao?”

“Em không phải sợ không có người nói chuyện sao? Anh đi thì em sẽ có bạn để bầu bạn sao?”

“Thật tốt quá! Có đàn anh ở đó thật là tốt.” Nguyên Mạn Nhu vui sướng tự đáy lòng nói “Vậy em mời anh ăn bữa cơm nữa được không?”

“Lại muốn mời cơm anh?”

“Đương nhiên rồi! Đàn anh gầy như vậy, nếu như đem anh nuôi thành béo trắng mập mạp em thấy rất có cảm giác thành tựu.” Cô chỉ vô tình nói ra không có ý nghĩ gì khác.

Nhưng, trừ vợ muốn nuôi chồng béo tốt thì người nào lại muốn nuôi một đàn ông béo đây.

Kỷ Lăng đề xuống cảm xúc và lý trí của mình, không đi suy nghĩ nhiều về lời cô nói, chắc là cô chỉ vô tâm khi nói những lời này.

“Đàn anh Kỷ Lăng, làm sao anh lại không nói lời nào vậy?”

“Ừ.....cảm ơn em đã mời anh ăn cơm.”

“Ha, việc nhỏ mà! Vậy em giúp anh đăng ký nha!?”

“Ừ.” Anh gật đầu, rồi thúc giục cô : ” Em mau ăn cơm, không phải buổi chiều còn có lớp sao?”

“Đúng a!” Anh Kỷ Lăng đối với cô thật tốt.

Quen anh, thật tốt! Nguyên Mạn Nhu vừa ăn cơm vừa vui vẻ nghĩ.

5. Chương 5

Hôm sau khi học kì kết thúc, một đám thanh niên chí hướng, người thì tới mượn xe, mang theo quần áo chống lạnh, các vật dụng để leo núi, đi lên Ngọc Sơn.

Có thể đi lên Ngọc sơn là mơ ước của câu lạc bộ leo núi, mà còn có thể cùng các thể hệ tinh anh của trường giao lưu hữu nghị thì lại càng là chuyện tốt, những người trẻ tuổi đều xoa tay, nhìn trúng mục tiêu, chuẩn bị ra tay....Không, là tấn công lên đỉnh!

Thật vất vả ngồi xe máy tiếng đồng hồ tới chân núi, thể lực của mấy thanh niên đã bay từ lúc nào, mà trong đám người say xe còn có Nguyên Mạn Nhu.

“Em có khỏe không?” Kỷ Lăng suốt dọc đường đi đều là hỏi câu này, trên mặt đều hiện sự lo lắng.

“Em không sao. Ừ...” Vốn định nở nụ cười cho anh yên tâm, nhưng mà xe lại xóc khiến cô lại cảm thấy không khỏe, say xe cảm giác thật là khó chịu.

“Sắp tới nơi rồi, em ráng nhịn tý nữa.” Lái xe chính là Hạ Dương, anh vừa lái xe vừa chú ý tới động tĩnh ở phía sau.

Kỷ Lăng lấy ra chai dầu Vạn Kim thoa lên trán và cần cổ cô, động tác này từ lúc bắt đầu lên đường cũng chưa dừng qua, động tác, thái độ tự nhiên giống như họ là một đôi tình nhân, ai cũng không muốn giành lấy công việc của Kỷ Lăng.

“Những lời này anh đã nói n lần rồi, rốt cuộc còn bao lâu?” Nguyên Mạn Nhu suy yếu hỏi.

“Rất nhanh thôi, khoảng mười phút nữa.” Hạ Dương thuận miệng lên tiếng, vì an ủi Nguyên Mạn Nhu anh chỉ có thể nói vậy, nhưng anh cảm thấy ở ghế sau trình diễn một màn “tình cảm ấm áp” vô cùng đặc sắc, không nghĩ tới Kỷ Lăng cũng có mặt ôn nhu đến vậy.

“Chỉ còn mấy km nữa thôi.” Một bạn học ngồi ở vị trí kế bên ghế lái khác cũng hòa theo.

“Mấy anh chính là một tập đoàn lừa gạt, một tiếng trước các anh cũng nói thế.” Nguyên Mạn Nhu bị choáng váng đã mất đi tính nhẫn nại, đã có điểm nổi cẩu.

“Em khuếch trương quá.” Mọi người bên trong xe cười thành một đoàn, chỉ vậy thôi đã trở thành tập đoàn lừa đảo, tội danh này có thể quá nặng không a.

Kỷ Lăng cũng vì lời này của cô mà làm cho tức cười, sự lo lắng cũng tạm lắng xuống.

“Thế nào, em khuếch trương quá ư?” Cô nhìn về phía Kỷ Lăng, đôi mắt anh sáng ngời, như viên đá quý chạm khắc, lan tỏa ý cười khiến cô nín thở quên cả mệt nhọc.

“Sẽ không, vừa rồi anh cũng bị lừa mắc mưu.” Kỷ Lăng hòa theo cô.

“Oa, các bạn đây chẳng phải là phụ tướng phu tùy sao! Đám người chúng mình sao có thể địch lại vợ chồng hai người một lòng đây? Như vậy đi, chúng mình ở chỗ này thả hai bạn xuống xe, đừng theo chúng mình tham gia náo nhiệt.”

Kỷ Lăng vừa nói ra khiến mọi người trong xe ồn ào hẳn lên.

Nguyên Mạn Nhu mặt đỏ lên, muốn phản bác bọn họ, nhưng đầu lại choáng váng dữ dội, cô không thể làm gì khác là dùng ánh mắt bảo Kỷ Lăng đi giải thích, nhưng Kỷ Lăng lại không theo ý của cô, hại cô cảm thấy có chút ngọt ngào lại nhịn không được muốn biết tâm tư của anh.

“Các bạn xem, hai người cũng chấp nhận rồi! Đừng xe chỗ này được rồi.”

“Các bạn đừng làm loạn nữa, mau theo đội xe, bị lạc đội không hay đâu.” Kỷ Lăng nghiêm mặt nói. Nghe anh nói thế, Hạ Dương mới phát hiện chiếc xe của bọn họ rơi ở phía sau khá xa, vội vàng đạp chân ga đi theo, cũng mới kết thúc được chủ đề vừa rồi.

Đến trước chân núi Ngọc sơn, mọi người mới biết có hai bạn nữ vì quá say xe nên không thể leo núi, mà Nguyên Mạn Nhu là một trong hai người đó.

Nhưng mọi người vì muốn leo núi mà đến, không thể vì hai người mà ở lại từ bỏ kế hoạch được.

“Mình sẽ ở lại chăm sóc các bạn ấy, mọi người cứ đi đi.” Kỷ Lăng xưng phong nhận việc.

“Azzzz! Vậy bạn không muốn leo núi sao?”

“Chà ơi, vợ của bạn ấy ở dưới này thì bạn ấy leo lên trên kia làm cái gì cơ chứ?” Người bạn học lúc này ngồi cạnh Hạ Dương lên tiếng.

“Nói cũng đúng.” Mọi người lại bắt đầu ồn ào, khiến cho Kỷ Lăng và Nguyên Mạn Nhu muốn phản bác cũng không có hơi sức cãi lại, đành để mặc cho họ nói.

“Các bạn đang nói gì vậy!” Mã Sách Cần sau khi thu thập xong hành lý trở lại hỏi, cô lúc này ngồi xe khác, cho nên không biết cô bạn cùng phòng với cô khi mà chuyến đi còn chưa kết thúc đã bị “bắt mất” đi.

“Không có việc gì nữa! Cứ quyết định vậy đi, đàn anh ở lại, những người khác thì theo mình..” Trưởng đoàn vừa nói vừa vỗ tay, ý bảo mọi người tập hợp.

“Mạn Nhu, bạn thật sự không muốn đi lên sao?” Mã Sách Cần quan tâm hỏi.

“Đừng, mình ở chân núi nghỉ ngơi là được rồi.” Cô rất rõ tình trạng của mình, chẳng qua là cô thấy Kỷ Lăng muốn ở lại, thì cảm thấy thật có lỗi với anh, nếu không phải vì cô thì anh có thể thoải mái vui chơi rồi.

“Đúng nha! Đàn em xem ra chính là không thuộc loại người có thể leo núi. Đợi lát nữa xui trên núi lại phải gọi trực thăng lên cứu thì phiền toái nha!” Kỷ Lăng trêu ghẹo nói cười đổi lại ánh mắt xem thường của Nguyên Mạn Nhu.

“Đàn anh nói cũng đúng, vậy tụi mình đi trước. Đàn anh, hai “bệnh nhân” này gửi cho anh nha.”

“Không thành vấn đề!”

Mã Sách Cần lập tức đuổi theo đoàn người, để lại một nam hai nữ ở lại nghỉ ngơi.

Trước tiên anh mang các cô đến nơi mát mẻ ngồi nghỉ, còn mình thì một giây cũng không nhàn rỗi, vội vàng ở xung quanh tìm củi và dựng lều. Thật may là dựng lều cũng đơn giản, chỉ tốn một ít thời gian là hoàn thành chỉ cần chờ đoàn người leo núi trở lại là có thể thổi lửa nấu cơm rồi.

Lúc này Nguyên Mạn Nhu đã nghỉ ngơi được một lát, vội chạy lại xem có thể giúp đỡ được gì không: “Đàn anh...”

“Làm sao em lại không ngồi nghỉ thêm một chút nữa, hay là muốn uống nước, để anh đi lấy...”

“Không phải đâu, em tốt hơn rồi. Em chỉ muốn tới xem anh có cần giúp đỡ gì hay không thôi!” Nguyên Mạn Nhu nhanh chóng nói.

Bạn học kia có vẻ mệt hơn cô, còn ngồi im dưới gốc cây để khôi phục thể lực, mà cô lại không quen với cô ấy, không có đề tài nào để nói chuyện, chỉ còn có thể tới nói chuyện với Kỷ Lăng.

“Đã gần xong rồi, bọn mình còn dư thời gian đợi bọn họ xuống núi.”

“A, đúng rồi, xem ra đàn anh làm rất quen tay, là do anh thường xuyên đi dã ngoại sao?” Cô nhin không được hỏi.

“Tạm được. Ban ngày anh phải nghiên cứu, có lúc nhàn rồi làm thêm ở quán ăn, không thời gian rồi.” Lần này đáp ứng ra ngoài chơi là vì cô.

Nếu không phải thế, anh căn bản là từ chối tham gia hoạt động, đây chính là cần xin nghỉ hai ngày.

“Đàn anh đi làm thêm ở quán ăn?” Nguyên Mạn Nhu sững sốt hơi kinh ngạc nhìn đôi bàn tay chuyên dùng để làm nghiên cứu, ngón tay thon dài, lòng bàn tay thật dày, nếu nắm tay hẳn sẽ rất ấm áp....Một đôi tay như vậy không giống như là làm việc nặng qua. Nhưng mà có thể anh ở quán ăn làm quản lý.

“Ừ, rửa chén đĩa, còn có quét dọn..”

“Thật sao?” Cô nhủ lmày, nói: “Nhưng nhìn anh không giống !”

“Phải không? Vậy trong mắt em anh giống thế nào?” Anh muốn biết trong lòng cô, anh là người ra sao.

“Ừ...dù sao cũng không giống người làm việc nặng. Giống như là làm quản lý.....Không giống như làm tổng giám đốc....”

Kỷ Lăng nhin không được lắc đầu, cô nghĩ đến quá đẹp rồi. Cuộc sống không tốt đẹp đến vậy, anh không phải xuất thân từ nhà giàu có, chẳng qua là dựa vào học bổng, đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt, căn bản là sinh viên nghèo.

Nghĩ tới đây, anh mới thấy sự khác biệt giữa hai người.

Cô chắc là không cần phải lo lắng về tiền học phí và gia đình hòa thuận vui vẻ đi? Làm sao cô có thể nhận thức việc từ nhỏ phải nỗ lực tự dựa vào bản thân, không có quyền nói “Mệt quá”, “Thật là khổ” Làm sao cô ấy có thể linh hoạt mỗi một việc anh làm, và “tiền” là điểm bắt đầu, lấy “thực tế” để suy tính? Cho dù bây giờ đang đi học, đi làm là để chứng tỏ cho người khác nhìn, không phải chân chính làm vì bản thân...

“Thế nào, em nói có đúng không?” Nguyên Mạn Nhu thấy anh rất lâu không trả lời, liền đẩy bả vai anh một chút, kéo tâm tư anh trở lại.

“Em vừa nói cái gì?”

“Em nói em trao đổi với ba em, muốn sắp xếp một chức vị cho anh ở công ty ông? Ba em đang làm quản lý nhân sự ở công ty mật dịch, giúp anh tìm một công việc nhẹ nhõm hẳn là không có vấn đề....”

Nghe vậy, Kỷ Lăng sắc mặt đen lại, giống như là bị nhắc nhở về khoảng cách giữa cô và anh, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, đây không phải là nguyên nhân anh không muốn có bạn gái sao?

Từ trước đến giờ anh luôn hiểu rõ bản thân có giá trị bao nhiêu, làm sao lúc này anh lại quên?

Căn bản không nên tới gần cô, nên giữ khoảng cách với cô mới đúng.

Nghĩ vậy, anh trực tiếp cắt đứt lời cô: “Không cần.”

“A?” Bị thái độ hung ác của anh làm hoảng sợ, cô mất một lúc không hồi phục được tinh thần.

“Anh không cần em thương hại, anh cũng không cần ai thương hại anh.” Anh giống như toàn thân đều mọc gai nhọn.

“Em, em không có thương hại anh!” Cô chẳng qua là cảm thấy khí chất của anh không thích hợp với nơi đó, tài năng của anh không nên lãng phí vào công việc rửa chén đĩa. “Em chỉ hy vọng anh có thể phát huy sở trường, rửa chén đĩa....”

“Rửa chén đĩa thấp kém sao? Quét dọn không gặp được người sao? Có lẽ đối với em mà nói đây là công việc đáng xấu hổ, nhưng anh không ăn trộm không cướp đoạt, không thẹn với lương tâm. Nếu như em cảm thấy cùng thứ người như thế làm bạn bè rất mất mặt..., em có thể rời đi.” Nói xong, anh không để ý tới cô, tiếp tục công việc đang làm dở.

“Em không phải có ý này.” Cô không nghĩ tới mình chỉ là đơn giản muốn giúp anh, lại bị hiểu lầm thành xem thường anh. Dưới tình thế cấp bách, cô đề lại tay của anh, nói: “Em chỉ là muốn giúp anh.”

“Anh nói rồi không cần. Em cũng không cần ủy khuất mình cùng anh làm bạn bè.”

Hất tay cô ra, anh không biết mình sẽ để ý đến vậy, chưa bao giờ giống như lúc này, anh vì bối cảnh gia thế và công việc của mình mà cảm thấy xấu hổ. Mà giải thích của cô giống như gấp muốn lấy lòng, càng thêm kích thích tự ái của anh.

“Đàn anh.....”

“Em đi nghỉ ngơi đi! Anh tự mình làm là được.”

Thái độ của anh rõ ràng là không muốn nói thêm nữa, khiến cho Nguyên Mạn Nhu không nhận được thở dài, cô không thích cũng không muốn thấy anh như vậy, mấy lần trước nói chuyện không phải đều tốt sao? Tại sao nhắc tới. Tâm tư của cô bị khốn cùng hoặc không hiểu làm cho phiền não, nếu như đây là cảm kị của anh, như vậy, về sau cô không nhắc tới nữa.

Tối nay, chờ tâm tình anh tốt hơn, nói không chừng sẽ nguyện ý nghe cô giải thích.

Nghĩ tới, cô mới chậm chạp đi về nơi nghỉ ngơi, ở cách đó không xa nhìn bóng dáng bận rộn của anh.

Ai ngờ, không biết là cố ý hay là trùng hợp, cô vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với anh, cũng làm cho hiểu lầm kia giống như sữa tươi ướp lạnh, liên tục lên men.

6. Chương 6

Mấy giờ sau, một người lên núi cũng trở lại, bắt đầu chuẩn bị bữa tối còn có lửa trại.

Bởi vì tâm tình hưng phấn, cho nên bữa tối kéo dài đến khuya cũng chưa thấy dừng lại. Nhưng đối với Nguyên Mạn Nhu mà nói, mấy giờ ngắn ngủi lại giống như một loại hành hạ.

“. Bây giờ tụi mình chơi trò chơi con số, quy tắc chính là.”

“Mạn Nhu, bạn ở đây ngăn người gì vậy?” Mã Sách Cần cùng những người bên cạnh đổi vị trí, chuyển đến ngồi cạnh Nguyên Mạn Nhu.

“À? Không có!” Nguyên Mạn Nhu vội vàng thu hồi hồn vía đang đi lang thang, “Thế nào?”

“Cái gì thế nào? Cả buổi tối bạn đều không yên lòng, làm quỷ cũng làm nhiều lần, tiếp tục như vậy nữa, muốn thua đến cõi quần ra sao!”

Hạ Dương ở một bên nghe thấy, cười khê một tiếng: “Đúng nha! Em là cố ý thua đúng không?”

“Không có.” Cô lắc đầu, “Em chỉ chưa nghiêm túc, nếu không làm sao tụi anh dễ dàng bắt bẻ em như vậy!”

“Làm trò, rõ ràng tâm tư không ở đây.” Hạ Dương hòa theo Mã Sách Cần.

“Là không yên lòng!” Mã Sách Cần sửa lại lời anh, trừng mắt liếc anh một cái.

“Hai người ở đây tán gẫu, mình đổi đến bên kia ngồi.”

“Không được.” Mã Sách Cần lập tức kéo cô lại, cô còn chưa hỏi hết đây!

“Cũng tốt ! Đi đến ngồi cạnh Kỷ Lăng kia.” Hạ Dương nói xong, còn mập mờ vỗ vai cô.

Nguyên Mạn Nhu đỏ mặt, đẩy tay anh ra, hô: “Đàn anh không nên nói chuyện lung tung nữa!”

“Thiệt là, vợ chồng vốn là muốn ngồi chung một chỗ nha! Ê, trước tiên mấy bạn đừng đùa nữa, điều chỉnh chỗ ngồi lại đã.” Hạ Dương lớn tiếng kêu lớn như vậy, tất cả mọi người dừng lại động tác, ồn ào lên .

“Ê, mấy anh.” Thật xấu hổ mà, thế nào tiêu điểm lại chuyển sang trên người cô và Kỷ Lăng ! Cô lén nhìn về phía Kỷ Lăng.

Chỉ thấy vẻ mặt anh hờ hững, không giống như cô có một tia thẹn thùng, mà lời của anh, càng thêm lạnh nhạt ——

“Mấy bạn đừng giỡn nữa, mình và Nguyên Mạn Nhu chẳng qua là quan hệ giữa đàn anh và đàn em thôi.”

“Có tầng quan hệ này tiến triển sẽ nhanh hơn sao!”

“Nếu biến thành như vậy, chẳng phải càng tốt hơn.”

Bọn họ giống như là nghe không hiểu ý tứ của Kỷ Lăng, tiếp tục đoán lung tung.

Nhưng, Kỷ Lăng lại phản đối đến cùng: “Mình và Nguyên Mạn Nhu sẽ không có khả năng.”

Không khí nhất thời ngưng đọng, Nguyên Mạn Nhu càng thêm lúng túng không thôi. Ở trên đường anh cũng không có ngăn cản mọi người nói giỡn nha ! Vì sao lúc này anh muốn. Là vì chuyện buổi chiều sao? Kia.

Cô không biết mình tại sao lại khổ sở, mọi người chẳng qua là đùa một chút, anh cũng có giải thích thôi, tại sao trong lòng lại cảm thấy chua xót?

“Xin mọi người đừng lấy mình và em ấy để nói giỡn nữa.” Kỷ Lăng nói xong liền rời đi, không nhìn lời của mình tạo thành ảnh hưởng thế nào, càng không chú ý tới sắc mặt cứng nhắc của Nguyên Mạn Nhu.

Không biết qua bao lâu, mới có người nói: “Khuya lắm rồi, hôm nay chúng ta liền đến đây kết thúc đi!”

“Được, dọn dẹp nhanh lên một chút.”

Phảng phất như chuyện vừa rồi chỉ như là mơ, mọi người rối rít, bận rộn dọn dẹp, chỉ có Mã Sách Cần đề vai cô lại, giả bộ như không có chuyện gì: “Mạn Nhu, bạn không phải còn choáng sao? Trước bạn hãy đi nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Một đầu khác ——

“Kỷ Lăng, bạn như vậy có hơi quá đáng đó biết không? Như vậy sẽ khiến đàn em khó chịu?” Hạ Dương đuổi theo anh, vội la lên.

“Người lo lắng cho em ấy thì có thể đi an ủi.” Anh cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình nhìn thấy cô và Hạ Dương cười cười nói nói, ghen tuông không ngừng toát ra, những lời nói đả thương người cứ như vậy thoát ra khỏi miệng.

“Bạn ở đây nói gì? Hại em ấy lúng túng như vậy cũng là bạn! Bạn nên đi an ủi em ấy mới đúng.”

“Không cần thiết phải như vậy.” Anh biết rõ bây giờ nếu đi thì tuyệt đối sẽ làm ình thay đổi chủ ý, vì tránh xảy ra tình trạng như vậy, anh tình nguyện đến đây là chấm dứt.

“Bạn!” Hạ Dương trợn to hai mắt, thật là bị Kỷ Lăng làm cho tức chết, coi như không muốn nói yêu thương thì cũng thôi đi, cũng không cần thiết làm cho người ta khó xử như vậy!

“Không có chuyện gì nữa, mình muốn ngủ.” Kỷ Lăng nằm xuống, đưa lưng về phía Hạ Dương.

“Ê, Kỷ Lăng. Bạn không thể ngủ, ít nhất cũng phải xin lỗi em ấy chứ.”

“Tại sao mình phải xin lỗi, là mấy người tự mình muốn nháo lên, biến thành cục diện như thế không liên quan đến mình.”

“Ách. . . .” Anh không nói được gì, đúng là do bọn họ nháo.

“Hạ Dương, bạn cũng biết mình.” Kỷ Lăng lật người, nhìn Hạ Dương một cái.

Vậy mà Hạ Dương lại hiểu lầm ý tứ của anh, cho là anh chỉ không muốn quen bạn gái. “Coi như bạn không có ý định quen bạn gái, nhưng làm bạn bè có quan hệ gì?”

“Làm bạn bè? Em ấy chính là đại tiểu thư không hiểu chuyện, mình có thể làm bạn với cô ấy sao? Em ấy chính là xem mình như “thằng hề”!” Anh biết rõ thân phận của mình, trừ người có hoàn cảnh giống mình làm bằng hữu, không ai có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp cùng anh qua lại, anh không muốn tự đi rước lấy nhục.

Làm vậy ít nhất, anh còn có chút tự ái.

“Đàn em sẽ không như vậy.”

Kỷ Lăng không lên tiếng.

“Là em ấy chính miệng nói với bạn? Hay là bạn tự mình nghĩ như thế? Nếu như vậy, bạn thật ngu.” Hạ Dương lúc này mới biết rõ, thì ra Kỷ Lăng để ý chính là gia cảnh của mình.

“Chuyện không liên quan tới bạn.” Nói anh tự ti cũng tốt, tự làm tự chịu cũng tốt, tóm lại anh chính là không muốn vì hoàn cảnh của mình mà bị người ta thương hại.

“Muốn theo đuổi liền đi theo đuổi, đàn em nếu là thật tâm đối đãi bạn, sẽ không để ý tới điều này.” Hạ Dương cảm giác được Kỷ Lăng là để ý tới Nguyên Mạn Nhu, nếu không, anh sẽ không thể nào quan tâm gia thế của mình đến vậy.

Kỷ Lăng vẫn không nói chuyện, thấy vậy, Hạ Dương một cổ tức giận đột nhiên dâng lên. “Tùy bạn, không nắm giữ thứ trước mắt, không thử liền buông tay, tốt nhất bạn đừng hối hận.” Nói xong, anh thở phò phò rồi đi.

Tốt nhất anh đừng hối hận.

Kỷ Lăng rõ ràng vào giờ phút này mình sẽ không hối hận, dù sao, anh lại còn chưa có lún sâu, cũng không có thích đàn em, nói hai chữ hối hận không phải là quá nặng sao?

Trong thế giới của anh, cầu lấy công danh, đi lên đỉnh, mới là quan trọng nhất, những thứ khác đều không quan trọng, anh không muốn đem chuyện làm cho quá phức tạp.

Kết thúc hai ngày ở Ngọc sơn, Kỷ Lăng nhận được thông báo từ đại học Newyork, anh liền quyết định cuối tháng bảy bay tới Newyork, trước tiên tăng cường Anh văn là để thích ứng với hoàn cảnh.

Bởi vì là nghỉ hè, các bạn học đều đi về nhà, cho nên chỉ có Hạ Dương cùng mẹ Kỷ đến sân bay tiễn Kỷ Lăng.

“Mẹ phải giữ gìn sức khỏe.”

“Mẹ biết, con học cho tốt, chớ làm mẹ thất vọng.” Mẹ Kỷ nói.

“Ừ. Hạ Dương, mẹ mình, bà ấy. Phiền bạn giúp mình chăm sóc.” Kể từ ngày đó đi chơi sau khi trở về, bọn họ đã rất lâu không trò chuyện như xưa, không nghĩ tới nói chuyện lần nữa, lại trong trường hợp thế này.

“Không thành vấn đề, bạn yên tâm đi học đi!” Hạ Dương gật đầu đáp ứng.

“Vây.” Lúc này, sân bay có âm thanh gọi hành khách lên máy bay, Kỷ Lăng chỉ có thể cúi đầu cảm tạ, sửa lời nói: “Mình đi.”

“Tạm biệt.”

“Nhớ gọi điện về.”

Kỷ Lăng gật đầu, quay lưng lại, đi đến nơi xuất cảnh, anh tự nói với mình, sắp tiếp cận con đường đạt thành nguyện vọng.

Chỉ có như vậy, mới có thể làm phai nhạt phiền muộn xa cách.

7. Chương 7

Bốn năm sau, Newyork ——

“ Mày nhất định phải làm như vậy? Rời Newyork về Đài Loan!” Năm nay đã sáu mươi tuổi- Kỷ Kiệt Uyên mặt mày tức giận nhìn chăm chăm vào Kỷ Lăng ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, ông biết mình không thể không chế được con trai.

Kể từ hai năm trước, ông tìm được Kỷ Lăng đang ở Newyork ra sức học để trở thành bác sĩ, ông dùng mẹ Kỷ Lăng đến uy hiếp anh, yêu cầu anh về Kỷ gia thừa kế gia nghiệp.

Ông biết Kỷ Lăng không tình nguyện, nếu không phải vì anh muốn để cho bệnh ung thư gan của mẹ anh có thể được điều trị tốt nhất, anh căn bản khinh thường cái nhà này, lại càng không đem gia nghiệp khổng lồ này để ở trong mắt.

Hôm nay, mẹ anh chết, ông không còn lý do có thể cưỡng ép anh ở lại.

“Ông cho rằng ông còn có thể sai khiến tôi nữa sao?” Kỷ Lăng liếc ông một cái, trong mắt đều là khinh thường và hận ý.

Năm đó là ông ta không cần mẹ con anh, nếu không phải vì con trai của ông ta với Đường Dĩ Mai xảy ra tai nạn xe cộ bỏ mình, không người nào thừa kế sản nghiệp Kỷ gia, ông ta căn bản chưa từng nhớ tới mẹ con anh. Nếu không phải vì muốn mẹ yên tâm, anh căn bản không muốn ở một chỗ với ông ta.

Mặc dù những ngày về sống ở Kỷ gia, cũng không có người gây khó dễ với mẹ con anh, nhưng từ nhỏ anh với mẹ sống nương tựa lẫn nhau, mẹ khổ cực vì công việc, lại đối lấy một thân bệnh không ngưng nổi, giờ phút phút đâm vào tim anh, cũng kích thích sự căm hận của anh.

Tháng trước mẹ bị ung thư gan qua đời, anh không còn cần thiết phải ở lại đây nữa, vì vậy, anh quyết định rời đi.

“Làm sao mày có thể nói với ba mày như vậy? Ông ấy không hy vọng mày rời cái nhà này đi, chẳng lẽ sai sao?” Nói chuyện là Đường Dĩ Mai- vợ hiện nay của Kỷ Kiệt Uyên, thái độ lên mặt dạy đời của bà như là bổ thí cho Kỷ Lăng.

“Ngay từ lúc ông ta dùng mẹ tới uy hiếp tôi, ông ta nên nghĩ đến ngày hôm nay.” Kỷ Lăng với vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu không phải bởi vì ông tuyệt tình vứt bỏ, mẹ sẽ không khổ cực đến vậy.

Còn trẻ đã thủ tiết, cũng không nói, còn phải đau khổ dẫn theo con trai của người bạc tình này, đến bây giờ, mưu đồ của ông ta nhận mẹ về nhà, vẫn là vì bức bách anh trở về thừa kế gia nghiệp, mà không phải là thật lòng tỉnh ngộ; để ẹ chính mắt thấy ông ta với Đường Dĩ Mai cùng ra cùng vào, đây đối với tình yêu của mẹ anh thật sự quá tàn nhẫn!

Mẹ hơn nửa đời người cơ hồ sống trong đau khổ, anh thân làm con trai, trong mắt nhìn, trong tai nghe, đều là đau. May mắn, mẹ chết cũng xem như là giải thoát, anh cũng không cần nhìn nữa.

“Chúng ta đâu có bắt mẹ mày để uy hiếp mày? Bà ta tự nguyện ở lại nơi này để cho chúng ta chăm sóc, nếu không phải là chúng ta nhận bà ta tới đây trị liệu, theo loại bệnh đó của bà ta đã sớm chết rồi.”

“Dĩ Mai, đủ rồi, đừng nói nữa.” Kỷ Kiệt Uyên nhìn thấy con người của Kỷ Lăng chứa đầy tức giận, vội vàng ngăn lời nói của Đường Dĩ Mai, sau đó nói với Kỷ Lăng: “Con có thể đến Đài Loan để tiếp quản công ty chi nhánh, nhưng con phải trở về.”

Mặc dù Kỷ Kiệt Uyên không rõ lắm vì sao anh lựa chọn đến công ty chi nhánh ở Đài Loan, mà không phải ở lại tổng công ty ở NewYork, nhưng ông biết rõ ngăn cản không được, cũng chỉ có thể lùi một bước thôi, ông không muốn cả người cũng đều mất.

“Không, ông sai lầm rồi, ta nhưng chưa nói sẽ trở về.” Kỷ Lăng cười lạnh nói, Đài Loan là quê hương của anh, muốn khai sáng sự nghiệp dĩ nhiên là từ hoàn cảnh quen thuộc bắt đầu tốt nhất.

“Có ý gì?”

“Ông không rõ sao, tôi căn bản không muốn nhìn thấy ông?” Anh cho rằng mình biểu hiện đã đủ rõ ràng.

“Mày. . . .” Nghe vậy, mặt Kỷ Kiệt Uyên liền biến sắc, làm sao ông lại không nhìn ra? Chẳng qua lựa chọn trốn tránh, không đi đối mặt. “Chẳng lẽ mày không nhìn ở chúng ta là cha. . . .”

“Đủ rồi, đừng mang thân tình đến áp tôi, ngay từ lúc ông và mẹ ly hôn, giữa chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Nếu không phải bởi vì mẹ, tôi căn bản sẽ không ở chỗ này.” Kỷ Lăng nhấn mạnh lần nữa.

“Nhưng sau này toàn bộ Kỷ thị đều là của mày.”

“Tôi không lạ gì, tôi đã chuẩn bị thành lập trung tâm sinh học ở Đài Loan, sự nghiệp của ông có nguy cơ gì chính ông rõ, không cần tôi phải nhiều lời. Chờ giải quyết tốt việc chuyển mô hình, tôi lập tức rời Kỷ thị.”

“Có ý gì?” Sự nghiệp có nguy cơ? Chuyển mô hình gì? Đường Dĩ Mai nghi ngờ nhìn ông xă.

“Xem ra bà còn chưa biết. Việc kinh doanh của Kỷ thị trước mắt có hơn một nửa sản nghiệp đã bắt đầu tiến vào thời kỳ suy thoái rồi, tiếp tục như vậy nữa, rất nhanh vốn của Kỷ thị sẽ hết, còn có, đầu tư thất bại cũng không thể bỏ qua đi?” Mặc dù anh học y, nhưng đối với việc quản lý công ty cũng có học sơ qua, cho nên biết Kỷ thị có nổ mây nổ mặt hơn nữa cũng không thể trụ được bao lâu.

“Mày. . . .” Kỷ Kiệt Uyên không nghĩ tới chuyện bí mật mình cố gắng giấu đã bị con trai biết.

“Ông xă, lời nó nói là thật sao?” Đường Dĩ Mai vội vàng tìm chồng chứng thực, lại nhìn thấy sắc mặt chồng không tốt, xem như đáp án đã được giải.

“Đừng có mơ hồ suy đoán.” Kỷ Kiệt Uyên nghiêm khắc nhắc nhở: “Kỷ Lăng, con nhất định phải rời đi sao?”

“Tôi đã chuẩn bị chiều nay sẽ lên máy bay, ông nên biết quyết tâm của tôi.” Nói xong, Kỷ Lăng cũng không quay đầu lại rời đi, không để ý tới bọn họ nữa.

“Mày. . . .” Nhất thời Kỷ Kiệt Uyên như già đi chục tuổi, tim đập mạnh và loạn nhịp, không biết nên làm sao cho phải.

“Ông xă, đừng tức giận! Chẳng lẽ không có nó, chúng ta sẽ không có cách nào sao?” Cô không tin chồng mình lại không có năng lực này.

“Aizz, tôi đã già rồi, còn có thể làm bao lâu đây?” Kỷ Kiệt Uyên lắc đầu thở dài, chẳng lẽ năm đó mình theo đuổi vinh hoa phú quý, sai lầm rồi sao?

Nghe vậy, Đường Dĩ Mai cũng không thể nói gì hơn.

Đài Loan ——

Nhà hàng Hoa Sen ở tầng cao nhất của công ty bách hóa, trang trí thanh nhã nhưng không kém phần sang trọng, lấy hoa sen làm món ăn dưỡng sinh chính của nhà hàng, mà một bên dùng cơm còn có thể ở một bên ngắm nhìn cảnh đường phố Đài Bắc, sau khi làm việc có thể tới nơi này nghỉ chân một chút, gần đây đã trở thành nơi thích nhất của Nguyên Mạn Nhu và các đồng nghiệp.

”Cho tôi một phần cơm đặc sản ở đây, còn có trà hoa sen. “ Nguyên Mạn Nhu nói với phục vụ bàn.

“Tôi cũng vậy. . . .” Mã Sách Cần và Vương Thiên Thu cũng gọi một phần giống vậy.

“Xin chờ một chút, trà uống lập tức sẽ tới.” Phục vụ bàn nói.

Đợi phục vụ bàn vừa đi, Mã Sách Cần lập tức làm khó dễ: “Mệt quá! Hôm nay đi dạo mất mấy tiếng, mình còn chưa từng mang giày cao gót đi dạo công ty bách hóa sáu tiếng đồng hồ đó!”

“Đó là do bạn ít vận động quá! Nếu không phải hôm nay chúng mình được nghỉ phép, nào có cơ hội có thể ba người cùng nhau đi dạo như vậy?” Vương Thiên Thu là phó phòng bộ phận kế toán, bình thường rất khó có cơ hội gặp mặt.

“Nói cũng đúng, bình thường chúng mình đều là hai thiếu một đây!” Nguyên Mạn Nhu hòa theo, thật ra thì cô không thực sự thích đi dạo phố, chẳng qua là nghỉ phép ở nhà một mình nhằm chán lại cô tịch, mới có thể với các cô cùng nhau ra ngoài đi dạo phố.

Nói đến cô và Mã Sách Cần cũng rất có duyên phận, là bạn cùng phòng từ thời đại học, ngay cả công việc đều ở chung một chỗ. Hai tháng trước, cùng nhau được nhận vào công ty Kỹ thị thì hai người còn điên cuồng ăn mừng đây!

Có quan hệ tốt với phó phòng Vương Thiên Thu, không phải vì các cô muốn nịnh bợ, mà là chủ căn hộ của Nguyên Mạn Nhu thuê vừa vặn lại là bà con của Vương Thiên Thu, vì vậy mà nhân viên quen như cô mới cùng phó phòng đi chung đường; mà Mã Sách Cần thì không cần phải nói, cô và Nguyên Mạn Nhu quen biết nhiều năm, dĩ nhiên sẽ theo cô quan hệ tốt với Vương Thiên Thu.

“Đúng vậy, mình thường xuyên và Mạn Nhu ra ngoài dạo, cũng ngán.”

“Ê, thật không lẽ phép tỵ nào! Mình còn chưa chê bạn đây?” Nguyên Mạn Nhu trợn mắt nhìn cô một cái.

Lúc này, phục vụ bàn đang mang đồ ăn tới, cắt đứt cuộc trò chuyện của các cô, nhưng mà đợi phục vụ bàn vừa đi, các cô lại tiếp tục vừa ăn vừa nói chuyện.

“ Nói thật, làm sao quản lý chịu thả bạn đi vậy, đầu tháng không phải là lúc phòng kế toán bộ bạn rộn nhất sao?”

“Cũng nhanh không còn thông thả nữa rồi!” Vương Thiên Thu trả lời mang theo hai nghĩa, lại làm cho Nguyên Mạn Nhu và Mã Sách Cần cảm thấy không bình thường.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Aizz, tuần này nhận được lệnh của tổng công ty, nói muốn giảm biên chế. Nghe nói là chuẩn bị chuyển mô hình.”

“Thật sao?”

“Mạn Nhu, bạn không nghe thấy tin tức này sao?”

“Không biết.” Nguyên Mạn Nhu lắc đầu, cô không thuộc cấp bậc quản lý, dĩ nhiên không biết chuyện này.

“Mình cũng không nghe nói.” Mã Sách Cần cũng tỏ vẻ không biết, theo lý, cô là nhân viên phòng nhân sự, sẽ được biết tin tức trước.

“Nghe nói là Phó tổng giám đốc quyết định, vì tránh ọi người hoang mang, các bạn không được để lộ ra đó!” Vương Thiên Thu nói còn không quên dặn dò.

“Đó là tất nhiên, chẳng qua là chúng mình có nên bắt đầu đi tìm một công việc khác?” Mã Sách Cần khẩn trương hỏi.

“Bạn thật đúng là bị đả kích nặng nha!”

Lời vừa nói ra, ba người liền cười lớn, cũng vì thế mà không khí không thoải mái vì chuyện giảm biên chế cũng biến mất.

“Phó tổng giám đốc có thể sẽ đích thân tới đây, đến lúc đó sẽ biết.”

“Phó tổng giám đốc muốn tới Đài Loan?” Nguyên Mạn Nhu và Mã Sách Cần sợ hãi kêu.

Các cô mới vào Kỹ thị không lâu, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Phó tổng giám đốc, chỉ nghe nói anh là con trai lưu lạc bên ngoài nhiều năm của tổng giám đốc, tên tiếng anh gọi Aaron, hai năm trước mới trở về thừa kế gia nghiệp.

“Đúng vậy! Nghe nói Phó tổng giám đốc thân long kiến thủ bất kiến vĩ (nghĩa là thấy đầu không thấy đuôi nhưng mà ta thấy để hán viết hay hơn), anh rất ít đến công ty làm, đều là ở nhà điều hành công ty” Vương Thiên Thu cũng không biết mặt anh, nhưng tổng giám đốc thì lại xem qua mấy lần bằng các tấm hình.

“Thần bí như vậy ! Điều này cũng khó trách nữa, anh có tài năng muốn ở nơi nào làm việc chẳng được, đáng về này chúng ta phải ra nước ngoài xem thử sao?”

“Lần này anh ấy tới Đài Loan, chúng mình có thể nhìn thấy rồi! Nghe nói nhân viên của chi nhánh công ty ở Nhật Bản và Hàn Quốc cũng đều chưa từng thấy qua Phó tổng giám đốc đấy. Đúng rồi, anh còn chưa kết hôn đó! Là rùa vàng nha!”

“Còn chưa kết hôn? Vậy. Bạn gái thì sao?”

“Giống như có một, nghe nói là cháu gái tổng giám đốc phu nhân”

Buổi chiều, biển người bắt đầu lục tục tràn vào nhà hàng ăn cơm, tiếng ồn ã như con đường chợ nhỏ ngang qua ba người.

Mấy ngày sau ——

Mười giờ tối, Nguyên Mạn Nhu vẫn còn ở quán bar Piano xã giao với khách hàng.

Nếu không phải vì còn công vụ phải bàn bạc, cô rất muốn rời khỏi chỗ này, vị khách hàng này thật sự là quá khó tính, tốn hai tiếng giải thích, ông còn nói là muốn suy nghĩ kỹ về nội dung bản hợp đồng, thật là muốn nhốt người mà.

Lý Đại Phú đã ngà ngà say liếc nhìn phó giám đốc Tiền nói : “Mới được vài ly rượu, thế mà chú Tiền đã không chịu được rồi! Tôi xem không bằng như vậy đi, chú về trước, để cho nữ trợ lý của chú bàn với tôi là được.”

Bọn họ mang theo phụ nữ tới bàn chuyện làm ăn, không phải vì để “Dễ dàng” bàn chuyện sao? Ông cũng không muốn lãng phí, huống chi cô gái này đáng về cũng đẹp.

“Không, không có chuyện này, tôi còn có thể uống thêm mấy ly với giám đốc Lý.” Phó giám đốc Tiền quyết khoe tài nói. Nói giỡn, giới làm ăn người nào mà không biết đến giám đốc Lý ông háo sắc thành tánh, nếu không phải vì để hợp ý ông ta, ông và Nguyên Mạn Nhu sẽ không lựa chọn đến quán rượu để bàn chuyện với ông ta, mặc dù rất muốn có được đơn đặt hàng, nhưng ông tuyệt đối không thể để Nguyên Mạn Nhu ở lại một mình, để cho cô đơn độc đối mặt với ông ấy.

“Chú là lo lắng khả năng của Nguyên tiểu thư (cách gọi tôn trọng những cô gái chưa lấy chồng, nay chỉ dùng trong ngoại giao), hay là không tin vào cách làm người của tôi vậy?”

“Dĩ nhiên là không phải. Giám đốc Lý ngài đừng có hiểu lầm.” Phó giám đốc Tiền vào lúc này cảm thấy thật là nhứt đầu, giám đốc Lý nếu không vui, công sức suốt một tuần này chẳng phải là phí công rồi sao?

“Hiểu lầm? Nếu không phải không tin tưởng cách làm người của tôi, vậy hãy để cho Nguyên tiểu thư ở lại như lời tôi, tôi thấy với khả năng của Nguyên tiểu thư, nhất định có thể làm cho tôi vừa lòng.” Lời Giám đốc Lý nói ra mang theo ý dò xét rõ ràng, ai cũng biết ông ta là ý không ở trong lời.

“Nhưng mà Nguyên tiểu thư dù sao không phải là người phụ trách dự án lần này, cô ấy không hiểu về các chi tiết của dự án, hơn nữa ở giá tiền cô ấy cũng không làm chủ được, Giám đốc Lý hay là hỏi tôi sẽ rõ ràng hơn.” Nói giỡn, Kỷ thị làm ăn với người khác chưa cần dựa vào hy sinh sắc đẹp, hơn nữa công ty cũng quy định rõ ràng, hạn chế để xảy ra loại “phục vụ ngoài mức qui định” này.

“Đúng vậy! Tôi chỉ là phụ trách ghi chép và chỉnh sửa hợp đồng, đối với chi tiết một chút cũng không rõ ràng, Giám đốc Lý muốn cùng tôi bàn, chỉ sợ tôi là vịt nghe sấm.” Nguyên Mạn Nhu cùng nhau giải thích.

“Tôi xem mấy người căn bản là không có thành tâm muốn hợp tác với Lý thị!” Về mặt Lý Phú Đức tức giận.

“Không, làm sao có thể như vậy chứ?” Hai người vội vàng nở nụ cười.

“Nếu như không phải như vậy..., vậy tại sao Nguyên tiểu thư không chịu phối hợp cùng tôi bàn chuyện? Ngay cả ly rượu cũng không chịu uống với tôi, rõ ràng là không có đem tôi Lý Đại Phú này để ở trong mắt.”

“Ồ.” Hai người hai mặt nhìn nhau, trong lòng biết nếu không cho lời ngon ngọt nữa..., cửa buôn bán với Lý Đại Phú này sẽ chạy đi, nhưng lời ngon ngọt phải làm đến khi nào?

“Như vậy là tốt rồi, tôi cũng không phải là muốn làm khó người khác, vậy ly rượu này để cho Nguyên tiểu thư uống.” Lý Đại Phú tự mình rót rượu, ly rượu đầy tràn đặt ở trước mặt Nguyên Mạn Nhu.

“Không.”

Phó giám đốc Tiền còn chưa nói hết, Nguyên Mạn Nhu lập tức cầm lên ly rượu nói: “Tôi mời Giám đốc Lý.”

8. Chương 8

“Tốt, thẳng thắn! Tiếp tục!” Giám đốc Lý thấy thuận lợi khiến Nguyên Mạn Nhu uống rượu, trong lòng mừng rỡ, cũng giơ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Nguyên tiểu thư.” Phó giám đốc Tiền sắc mặt lo lắng, mở ra cái tiền lệ này, chỉ sợ tên sắc quỷ trước mắt được một bước lại muốn thêm một bước.

“Phó giám đốc, tôi không sao, không cần gấp gáp.”

“Thì ra Nguyên tiểu thư có tửu lượng khá như vậy! Vậy còn khách khí làm gì? Đến, đem ly này cũng uống nào.” Vừa nói, Giám đốc Lý lại rót một ly nữa.

“Giám đốc Lý, vẫn là tôi tới mời ngài đi!” Phó giám đốc Tiền giành ở trước Nguyên Mạn Nhu.

“Nhưng, tôi không muốn uống với chú, tôi chính là muốn uống cùng Nguyên tiểu thư, Nguyên tiểu thư sẽ không nể mặt như vậy đi?”

Nguyên Mạn Nhu chỉ đành phải nhắm mắt nâng cốc uống vào bụng.

“Ha ha ha. Người đẹp uống rượu chính là không giống nhau.” Lý Đại Phú mừng rỡ cười to.

Nhưng mà, ông ấy càng cao hứng, thì Nguyên Mạn Nhu và phó giám đốc Tiền lại càng lo lắng.

Lúc này, Phó giám đốc Tiền muốn mau chóng kết thúc cuộc xã giao lần này, bèn nói: “Giám đốc Lý thời gian cũng không còn sớm nữa, một số chi tiết lần sau có thể tiếp tục bàn lại.”

“Cũng tốt, vậy thì để tôi đưa Nguyên tiểu thư về nhà.” Lý Đại Phú mừng rỡ, sớm một chút kết thúc cũng tốt, để tránh lãng phí “Đêm xuân” của ông.

“Không, không cần, tôi, bạn trai tôi ở bên ngoài chờ tôi.” Nguyên Mạn Nhu chạy nhanh nói.

“Đúng vậy! Bạn trai của Nguyên tiểu thư luôn luôn đưa đón cô ấy, Giám đốc Lý nếu muốn đưa, đưa tôi về thì sao?” Phó giám đốc Tiền cố ý vạ vạ ý tứ của ông.

“Hừ.” Sắc mặt Lý Đại Phú nhất thời đóng băng, xem ra bọn họ vẫn còn chưa có tí xúu tỉnh ngộ sao!

“Giám đốc Lý, cứ quyết định vậy đi, chúng ta lần khác lại đến công ty viếng thăm, tôi đi trước.” Nguyên Mạn Nhu đứng lên, chuẩn bị rời đi trước, miễn cho bị Giám đốc Lý vạch trần sự thật không có ai tới đón cô.

“Giám đốc Lý, chúng ta uống thêm vài ly nữa đi.” Phó giám đốc Tiền với cô một kẻ đáp một kẻ xướng, cũng vì bám trụ Lý Đại Phú, che giấu lời nói dối của Nguyên Mạn Nhu cho tốt.

Lý Đại Phú thấy thế, tức giận ở trong lòng, biết rõ bọn họ diễn trò trước mặt ông, nhưng vì sĩ diện cũng không tiện nổi giận, chỉ nói: “Chúng ta cùng đi thôi!”

Xem thế này, Nguyên Mạn Nhu cảm thấy thật nhứt đầu, cô đi đâu tìm một bạn trai đứng đợi cô ở ngoài đây?

Vừa lúc đó, mọi bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô, Nguyên Mạn Nhu còn không kịp xoay người, người nọ đã nói: “Thì ra là em vẫn còn ở nơi này, chuyện công việc đã bàn xong chưa? Nên trở về nhà thôi?”

“Hả?” Nguyên Mạn Nhu xoay người, theo ánh sáng rực rỡ của ánh đèn nê-ông, nhìn thấy một bóng hình vừa thân quen lại xa lạ, cô kinh ngạc, chậm chạp không hồi phục được tinh thần.

Anh, anh ấy, không phải là. đàn anh sao! ?

Là anh ấy sao? Cô không thể xác định, dù sao bọn họ đã rất lâu chưa từng gặp mặt rồi, hơn nữa, có một đoạn ký ức không vui.

“Vị này chính là ông chủ mà em nói mỗi lần đều phải đến nơi thanh sắc này mới có thể nói chuyện làm ăn sao? Thật là hạnh ngộ rồi!” Ánh mắt Kỷ Lăng lạnh nhạt, cả người tản ra hơi thở khiến người khác cảm thấy bị áp bách, khiến người khác không cách nào bỏ qua sự tồn tại của anh.

Lý Đại Phú ban đầu cho rằng Nguyên Mạn Nhu mới vừa rồi là nói dối, không nghĩ tới cô thật sự có bạn trai, mà lời nói của người đàn ông này cùng lời khiêu khích không khác là bao, khiến ông vừa tức vừa xấu hổ. “Anh, anh nói cái gì?”

“Tôi muốn nói ông đã háo sắc như vậy, cũng còn chưa đến mức thoái hóa đến trình độ lãng tai, đối với lời tôi vừa nói..., cũng có thể nghe được rất rõ ràng.” Kỷ Lăng thanh âm lạnh lùng tràn đầy sự trào phúng lại vô cùng uy nghiêm, khiến người khác e ngại.

“Cái gì? Anh lại dám. Anh có biết tôi là ai không?”

“Ông? Tôi cần gì biết!” Kỷ Lăng bày ra một bộ ‘tôi căn bản khinh thường biết ông là ai’.

“Anh, anh tốt nhất hỏi bọn họ một chút tôi là ai? ? Là người anh có thể đắc tội sao?”

Phó giám đốc Tiền âm thầm kêu thảm, vào lúc này hợp đồng xem như hết, mà Nguyên Mạn Nhu lại càng không phải nói rồi, cô cũng là vẻ mặt buồn rầu.

Nhìn bộ dáng khó khăn của hai người, Lý Đại Phú nghĩ lần này bọn họ hẳn phải theo ý mình, ông một hồi cười lạnh, “Khiến bạn gái anh ở một đêm với tôi..., tôi có thể bỏ qua. A!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, trên mặt Lý Đại Phú đã bị một quyền.

“Anh, làm sao anh lại đánh người?”

“Tôi đánh không phải là người, là súc sinh!” Bỗng nhiên, Kỷ Lăng lại đánh Lý Đại Phú thêm một quyền.

“A —— người mau tới! Đánh người.” Lý Đại Phú hô.

Lúc này, những người khác trong quán bar chú ý tới nơi xôn xao này, rối rít nhìn sang, nhân viên phục vụ nhanh chóng chạy tới, giọng nói run run hỏi: “Kỷ, Kỷ tiên sinh (cách gọi tôn trọng đối với trí thức). làm sao vậy?”

“Báo cảnh sát! Mấy người còn sừng sờ ở nơi này làm cái gì? Mau báo cảnh!” Lý Đại Phú bị đánh hai quyền như một bao cát, thân thể lão đảo muốn ngã, choáng váng.

“Hiểu lầm, đây là hiểu lầm, xin đừng báo cảnh sát.” Phó giám đốc Tiền không nghĩ tới chuyện sẽ trở thành như vậy, vào lúc này đã tỉnh táo lại, vội vàng đẩy hai người ra.

“Cứ để anh ta báo, tôi lại muốn xem ai mất mặt hơn.” Kỷ Lăng một chút cũng không quan tâm, anh mới vừa rồi đang muốn chuẩn bị rời khỏi quán bar, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc mới dừng chân lại, không nghĩ tới sẽ thấy cảnh cô bị người ta khi dễ.

Nguyên tưởng rằng mình đủ lạnh nhạt, đủ vô tình, thế gian này không có chuyện gì có thể làm anh xúc động, ai ngờ, anh lại không nhịn được tức giận nhúng tay quản lý.

“Anh! Tốt nhất, chờ cảnh sát.” Lý Đại Phú giận đến không kiềm được, vết thương trên mặt ông có thể nói rõ ông bị bạo lực đối đãi, ông không tin ông không có cách nào.

“Kỷ tiên sinh. Vị tiên sinh này, xem như hết! Ông, ông vẫn là.” Nhân viên phục vụ có chút kinh hoàng khuyên Lý Đại Phú, muốn ông bỏ đi ý niệm. Vậy mà, Lý Đại Phú lại không thêm để ý, cố ý chờ cảnh sát tới giành lại “công đạo”.

“Tôi tiếp, ông đi báo cảnh sát đi!” Kỷ Lăng cũng không sợ hãi, vẫn ung dung đứng tại chỗ.

“Đàn. anh” Nguyên Mạn Nhu nhú mảy đi lên phía trước, mới vừa rồi nhân viên phục vụ gọi anh là Kỷ tiên sinh, xem ra cô không có nhận lầm người, chẳng qua là đàn anh còn nhớ rõ cô sao?

“Không nghĩ tới sẽ ở dưới tình hình như thế gặp mặt.” Kỷ Lăng kéo tầm mắt về, cúi đầu ngưng mắt nhìn cô, mỉm cười khiến anh thoát nhìn không hề như nãy lạnh lùng.

“Hả?” Cô ngẩn ra, ngơ ngác nhìn anh.

“Em không muốn cùng anh đi? Vậy thì phối hợp diễn trò với anh cho tốt, biết không?”

“Ồ. Được.” Lòng của cô cuồng loạn không ngừng, thì ra đàn anh thật sự còn nhớ cô, niềm vui sướng xuất hiện trong lòng, nhưng là. Thì sao? Anh chưa chắc đã vui vì gặp lại cô..

Phó giám đốc Tiền nhìn bọn họ, mặc dù đối với chuyện vừa mới xảy ra còn rất lo lắng, cũng lo lắng Giám đốc Lý sẽ ở trước mặt cấp trên cáo trạng bọn họ, nhưng, ông cảm thấy có chút vui vẻ, coi như trở về bị phạt ông cũng nhận.

Không lâu, xe cảnh sát dừng ở phía ngoài quán bar, Lý Đại Phú vừa thấy cảnh sát đến, cho Kỷ Lăng một cái nhìn mảy đáng chết, tiếp liền đối với cảnh sát kể khổ, dĩ nhiên cũng thêm mắm thêm muối một phen.

“Không phải như thế, là ông ấy.” Nguyên Mạn Nhu sợ tình huống đối với Kỷ Lăng bất lợi, nhanh chóng lên tiếng giải thích.

“Để cho anh tới.” Kỷ Lăng kéo cô ra, đi lên trước nói: “Chúng ta qua một bên nói chuyện.”

“Làm gì đến bên cạnh? Có lời gì ở nơi này nói là tốt rồi.” Lý Đại Phú sợ lại bị đánh, không chịu rời đi hiện trường, nhưng ở dưới ánh mắt bức bách của Kỷ Lăng, Lý Đại Phú không thể làm gì khác hơn là chậm rãi dời về một bên.

Mấy người liền vây ở một bên “Giải quyết riêng”, để lại Phó giám đốc Tiền và Nguyên Mạn Nhu hai người.

“Nguyên tiểu thư, anh ta là ai vậy!” Phó giám đốc Tiền không nhận được tò mò, vội hỏi.

“Đàn anh, đàn anh thời đại học.”

“Anh cùng cảnh sát có quen biết sao? Nếu như có thể, đợi lát nữa giúp tôi nói với anh ấy một câu, tôi cũng muốn đánh Lý Đại Phú hai bạt tai.” Sau đó không bị “Vu khống tổn thương tội”, đây là lời ông muốn nói.

“Phó giám đốc, đừng làm rộn. Em cũng không biết anh ấy có thể toàn thân trở ra không.” Cô nhớ đàn anh nói qua nhà anh ấy rất bình thường, chỉ có một mình mẹ dựa vào khâu vá sửa quần áo mà sống, còn có. Trí nhớ trong nháy mắt như thủy triều trở lại.

“Cái gì? Nếu như là như vậy, ngày mai làm sao báo cáo với quản lý? Giám đốc Lý tám phần sẽ tìm Liêu Bá Tử tố cáo.”

Đây cũng là việc Nguyên Mạn Nhu lo lắng, cô lần này là không thiếu được bị phạt.

Nào biết, không tới năm phút thời gian, Lý Đại Phú mới vừa rồi kêu gào ầm ỹ lại giống như chó Nhật đi theo sau lưng Kỷ Lăng, tỏ vẻ cung kính.

“. Ngài là đại nhân có đại lượng, cũng đừng so đo với tiểu nhân. Tôi lần sau cũng không dám động tới bạn gái ngài nữa, nếu là sớm biết bạn gái của ngài chính là Nguyên tiểu thư..., tôi.”

Nguyên Mạn Nhu và phó giám đốc tiền hai mặt nhìn nhau, không thể tin được nhìn sự việc biến chuyển.

“Đủ rồi, không cần nói nữa. Đừng cho tôi nhìn thấy ông nữa, nếu không.” Kỷ Lăng không có đem lời nói hết, để cho Lý Đại Phú tự mình suy nghĩ hậu quả.

“Dạ dạ dạ, tôi lập tức rời đi, lập tức đi ngay!” Lý Đại Phú xoay người bỏ chạy, cũng không trông nom Nguyên Mạn Nhu và phó giám đốc Tiền .

“Nếu là một cuộc hiểu lầm, vậy chúng tôi đi đây.” Hai người cảnh sát cũng sau đó rời đi.

Rốt cuộc. Là chuyện gì xảy ra? Phó giám đốc Tiền và Nguyên Mạn Nhu thật là bị làm cho hồ đồ.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em về.” Kỷ Lăng không có ý định nói rõ sự việc.

“Nhưng em tới cùng với phó giám đốc.”

“Cô cùng anh ấy đi đi! Nếu Giám đốc Lý núp trong bóng tối đi theo chúng ta sẽ không tốt.” Phó giám đốc Tiền bần khoản đến Giám đốc Lý có thể sẽ ghi hận mới nói như vậy.

Nguyên Mạn Nhu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đàn anh, vậy làm phiền anh.”

Kỷ Lăng không có lên tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài, uy nghiêm như người lãnh đạo.

“Em ở nơi nào?” Kỷ Lăng bên thuận thực lái xe bên hỏi.

“Là ở gần bến tàu.” Cô cố trả lời một cách lạnh nhạt.

Nghe tiếng, anh nhú mào.” Nếu anh nhớ không lầm, bến tàu cách nơi này khá xa đúng không?”

“Ngồi tàu điện ngầm rất nhanh đã đến.”

“Đài Loan mấy năm này phát triển thật mau.”

“Đúng vậy!” Cô lên tiếng trả lời, nhưng không nói thêm nữa.

Kỷ Lăng lại nhạy cảm chú ý tới lời rất ngắn gọn của cô, dường như không muốn đem đề tài kéo dài thêm.

Anh rất kinh ngạc trước sự thay đổi của cô. Vì lần nữa chứng minh ý nghĩ của anh, anh lại hỏi: “Bây giờ em làm ở chỗ nào?”

“Ở gần quán bar vừa nãy.”

“Em một chút cũng không hiểu kỳ, làm sao anh dám đánh người, sau đó có thể toàn thân trở ra sao?” Xác nhận ý nghĩ của mình không sai, Kỷ Lăng ngược lại có chút thiếu kiên nhẫn.

“Em cần gì phải hỏi đây? Đàn anh đã đem vấn đề giải quyết xong, mới là quan trọng.” Nguyên Mạn Nhu cười nói, nhưng chân chính nụ cười cũng không có đạt tới đáy lòng của cô.

Thật ra thì cô thật sự rất muốn biết, nhưng mặt khác, lý trí lại nhắc nhở cô không muốn biết quá nhiều cũng tốt, bởi vì bọn họ căn bản là hai người không có liên hệ

“Phải không? Em thật sự cảm thấy như vậy?”

“Vâng.”

“Vậy thì thật là nhờ em xem rất tốt.” Anh hừ một tiếng, một cổ phiến chán dâng lên, đối thái độ hờ hững của cô cảm thấy tức giận.

“Em thấy vừa rồi họ rất nể mặt anh!” Đây cũng không phải là lời nói khách khí, coi như là người ngu xuẩn cũng nhìn ra hai người cảnh sát mới vừa rồi kia, còn có nhân viên phục vụ tôn kính với anh. Huống chi, vốn là đánh người, Lý Đại Phú vốn dĩ kiêu ngạo phách lối, sau đó lại nói xin lỗi với anh.

Còn có, anh lái cũng không phải là loại xe bình thường ở trong nước, mà là siêu xe mới nhất của BMW, bốn năm không thấy, có thể thấy cuộc sống của anh rất tốt. Nhưng lý trí nói cho cô biết, cô không nên biết quá nhiều.

“Đúng vậy.” Anh thừa nhận chuyện đó, bởi vì anh chính là muốn tất cả mọi người sợ anh, sợ hãi anh, như thế, kế hoạch mới của anh có thể tiến hành nhanh hơn, làm việc càng thêm dễ dàng, nhưng ——“Em không sợ anh sao?”

“Em?” Nguyên Mạn Nhu không nghĩ tới anh sẽ hỏi như thế, trong nháy mắt ngăn người, ngay sau đó mạnh mẽ chống đỡ nói: “Vì sao em phải sợ đàn anh?”

“Không sợ là tốt rồi.” Anh không tự chủ lắm bấm nói.

“Hả?”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, dời đi ý tưởng quái lạ. “Nói thật ra, em một chút cũng không thay đổi, giống nhau vẫn là xinh đẹp như vậy.”

“Cám ơn.” Nguyên Mạn Nhu chỉ là nói tiếng cảm ơn, trên mặt cũng không có vẻ vui mừng vì được người khác khen ngợi.

Liếc mắt, cô đưa tay chỉ lối vào trạm xe điện ngầm ở trước mặt, nói: “Đàn anh, ở trạm xe điện ngầm trước mặt dừng xe đi! Em đáp tàu điện ngầm trở về là được.”

“Anh nói muốn đưa em.”

“Không cần, anh không có nghĩa vụ đưa em về nhà, em cũng không muốn thiếu đàn anh nhân tình này, dừng xe đi!”

Những lời này của cô khiến cho Kỷ Lăng đáp phanh lại, anh không phải là cảm thấy cô nói có đạo lý, mà là, cô hồ hững làm anh cảm thấy kinh ngạc. Cô giữ khoảng cách như vậy chẳng lẽ bởi vì bốn năm nay chưa từng có liên lạc, hay là.

“Đàn anh, cảm ơn anh tiễn em, tạm biệt.” Nguyên Mạn Nhu bước xuống xe, giơ tay tạm biệt.

“Từ từ, cho anh danh thiếp của em.”

“Em.” Nguyên Mạn Nhu tạm ngừng, lòng giãy giụa, sau đó, cô tựa như quyết định cái gì loại nói: “Em chỉ là trợ lý nhỏ nhỏ, không có danh thiếp. Đàn anh, gặp lại sau.”

Nói xong, cô đi về phía đường, tới trạm xe điện ngầm, bóng dáng kia chưa từng quay đầu lại, không nói gì cũng rõ ràng cô không có tâm ý tạm biệt.

Bọn họ chẳng qua là đàn anh và đàn em tình cờ gặp gỡ, không có khả năng gặp mặt lại, vì là như thế, cần gì biết lẫn nhau quá nhiều.

Nguyên Mạn Nhu là nghĩ như vậy, nhưng Kỷ Lăng cũng không biết vì sao anh nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng có cổ không nói ra bi thương.

9. Chương 9

Sau khi về nước, Kỷ Lăng quyết định mua nhà ở Đài Loan, khi chưa mua được nhà hợp ý, anh sẽ tạm ở ‘phòng dành cho tổng thống’ khách sạn Caesar, thời hạn bao phòng ít nhất 3 tháng.

Người biết anh trở về nước, trừ người cha ở Newyork, mẹ kế, cũng chỉ có quản lý cấp cao của công ty, mà anh tin họ sẽ không người nào dám tới quấy rầy anh, cho nên ở chỗ này, anh nhất định được an bình.

Chẳng qua là tối nay anh hơi thấp thỏm, có một dòng cô đơn cản không ngăn cản được từ từ xoáy lên, là vì đêm đã khuya, mà anh không hề buồn ngủ sao? Hay trong phòng yên tĩnh đến như trời đất này chỉ còn duy nhất một mình anh?

Hay là ngày còn chưa đủ thách thức, quá mức không thú vị, khiến anh có thời gian suy nghĩ lung tung?

Anh biết đều không phải như thế, nhưng lại tìm không ra lý do khác tốt hơn, để làm tan nỗi cô đơn này đi.

Thân là người thừa kế duy nhất của công ty Kỷ thị, anh nhìn như có tiền tài so với những người khác mấy trăm mấy ngàn lần, nhưng không mua được thỏa mãn, còn có. Anh không muốn nhất là nhắc tới sự tha thiết có được — mạng sống của mẹ.

Tuy rằng người ở bên ngoài xem ra, gia sản của Kỷ thị là bạc triệu, mình trong mắt mọi người cũng là người đàn ông độc thân hoàng kim, thế thì làm sao? Từ giây phút anh bị buộc trở về Kỷ gia, tim của anh liền giống như một thác nước lạnh, không thể quật khởi một chút ngọn sóng.

Không được! Anh phải mau chóng đem cảm giác cô đơn này xóa đi, anh không có thời gian rảnh rỗi ở nơi này thương xuân thu buồn, nhớ lại trước đây. Anh muốn làm là mau sớm chuyển đổi công ty Kỷ thị, sau đó, anh liền làm những chuyện anh muốn làm, ai cũng cản không được anh.

Sau khi anh ở trong lòng kiên trì quyết định của mình, anh lại lấy lại phần bình tĩnh.

Chợt, Notebook trên màn hình vi tính của anh truyền đến tiếng vang, anh đi về phía nó, mở nội dung bức thư ra xem, người gửi là Hạ Dương.

Bạn học, về Đài Loan rồi sao?

Đừng quên liên lạc với mình, số điện thoại di động là 0930XXXXXX

Là Hạ Dương. Lúc lên máy bay anh đã báo tin, nói cho Hạ Dương biết anh về Đài Loan. Vị cùng trường này trong bốn năm này đều cùng anh giữ liên lạc, nếu không phải Hạ Dương chỉ hướng không ở nơi này, anh nhất định sẽ lôi kéo anh ta vào công ty, cùng anh ta ở một chỗ kề vai chiến đấu, như lúc đi học.

Tối nay thật là khéo, hai người “bạn” đã lâu không gặp trước sau đều xuất hiện.

Lúc này, anh mới thật sự cảm thấy kiên định khi ở Đài Loan.

Trước khi bắt đầu bận rộn, nên đến ôn lại chuyện cũ với Hạ Dương vậy!

Cầm điện thoại di động lên, anh bấm theo số trên màn hình vi tính, trong chốc lát, đường giây đã kết nối.

“A lô, Hạ Dương —— là mình, Kỷ Lăng!”

Nguyên Mạn Nhu đứng trước cửa sổ lầu mười ba, mắt nhìn xuống dưới đường, đồng thời thưởng thức bữa ăn sáng. Đây chính là thời gian đi làm nhàn nhã nhất, thời giờ khó được nhất, bởi vì một lát nữa Phó giám đốc và những đồng nghiệp khác đến, thì cô bắt đầu bận rộn lên.

“ Nguyên tiểu thư!”

“A ——Chào buổi sáng Phó giám đốc!” Cô kinh ngạc xoay người lại, chỉ thấy Phó giám đốc Tiền mở tư liệu ra, chuẩn bị làm việc.

“Ừ. Đúng rồi, ngày hôm qua người bạn của cô rất cuộc có lai lịch gì vậy?” Phó giám đốc Tiền tò mò hỏi, ngày hôm qua vì tránh tạo thành hiểu lầm, ông đã gọi điện thoại cho Giám đốc Lý, nào đâu biết rằng ông ta một chút cũng không muốn truy cứu, điều này làm cho ông cảm thấy thật kỳ quái.

“À? Em, em cũng không biết!” Cô ngẩn ngơ, tối hôm qua bởi vì anh, mà cô mất ngủ, không nghĩ tới sáng nay Phó giám đốc còn hỏi cô về chuyện của anh.

“Làm sao lại không biết? Không phải cô nói anh ta là đàn anh thời đại học của cô sao!”

“Đúng là như vậy, nhưng đã nhiều năm chúng tôi chưa từng gặp lại, cho nên.”

“Hoá ra là vậy .” Phó giám đốc Tiền gật đầu, “Tôi nghĩ anh ta có thể lực rất lớn, nếu không như Giám đốc Lý người khó dây vào như vậy.” Anh đem lời xin lỗi với Giám đốc Lý nói một lần.

“Vậy sao?”

“Tôi còn tưởng rằng hai người rất thân ! Dù sao nhìn hai người rất đẹp đôi.”

Nghe vậy, tim cô run rẩy, miễn cưỡng nở mím cười nói: “Phó giám đốc, đừng nói giỡn.”

“Tôi nói thật đó, vừa mới bắt đầu tôi còn tưởng rằng anh ấy là bạn trai mới quen của cô đấy!”

“Phó giám đốc, lời này của anh nếu như bị người khác nghe, em sẽ không có giá nữa rồi.” Cô cố ý chu miệng lên, ý đồ nói sang chuyện khác.

“Cô còn sợ không có ai theo đuổi sao? Chỉ là cô quá kén chọn, mới có thể đến bây giờ vẫn chưa có quen ai, ba mẹ cô chắc rất lo phải không?”

“Không nói chuyện này nữa..., chúng ta mau lên bàn một chút, đợi lát nữa gặp Giám đốc Phương chúng ta còn phải bàn về vấn đề trong nội dung hợp đồng nữa!” Cô kéo ghế làm việc của mình ra, đặt mông ngồi xuống.

“Cô. Thôi, đem hợp đồng lấy ra đi!” Biết cô không muốn nói, Phó giám đốc Tiền cũng không cách nào miễn cưỡng nữa, không thể làm gì khác hơn là thu hồi cuộc nói chuyện, bắt đầu làm việc.

Mặt trời vào buổi chiều dần dần ngã về phía tây, bầu trời từ màu da cam chuyển thành xám xỉ.

Đèn đường chiếu rọi trên đường, dẫn dắt dòng xe và biển người trở về nhà.

Một chiếc xe cao cấp dừng trước cửa một nhà hàng kiểu Âu, lập tức đưa tới ánh mắt của mọi người. Dù sao đây là một cỗ xe với phong cách mới có giá trị xa xỉ, mà người lái xe lại rất đẹp trai, khiến mọi ánh mắt đều tập trung về phía anh.

Nhưng Kỷ Lăng lại không để ý tới, dừng xe xong, đi vào nhà hàng, ánh mắt của anh chỉ tìm kiếm người anh muốn tìm, những chuyện khác, những người khác không hấp dẫn được sự chú ý của anh. Song, lại tăng thêm sức hấp dẫn của anh, làm người khác không thể dời tầm mắt đi.

Hoắc mắt, ở một nơi không xa có người vẫy tay về phía anh, là Hạ Dương.

“Xin lỗi, đã tới trễ.” Kỷ Lăng bước nhanh đi về phía anh ngồi, thuận đường hướng về phía bồi bàn muốn một ly cà phê. “Nơi này khó tìm.”

“Mình quên bạn đã bốn năm không còn sống ở Đài Loan, mình nên hẹn bạn ở nơi mà bạn biết mới đúng.” Khuôn mặt tươi cười của Hạ Dương và sự lạnh nhạt của Kỷ Lăng hình thành hai phong cách đối lập.

“Vậy có lẽ bạn phải thất vọng rồi, mình trừ những nơi có tiếng ra, những nơi khác đều không biết.”

“Ha ha. Trường học sẽ không có khả năng quên chứ? Thật lâu chưa về đó.” Sau khi Hạ Dương thi đậu phó giáo sư, liền chuyển đến đại học T dạy, cũng ở đây làm quen được một vị nữ giáo sư, hai người sắp tiến tới hôn nhân.

“Ừ, lợi dụng thời gian rảnh mấy ngày nay sẽ trở về nhìn một chút. Bạn thì sao?”

“Được đó! Mình không có lớp vào buổi chiều hai ngày nay, chúng ta hẹn giờ, đúng rồi, bây giờ bạn ở đâu? Thật sự muốn về định cư sao?”

“Nhà ở còn chưa vừa ý, liền ở tạm khách sạn.”

“Mình nói bạn cũng đừng quá kén chọn, phương tiện thuận lợi là được, không nhất định phải ở khu tín nghĩa nha!” Hạ Dương nói giỡn.

“Hả, là ai chọn nhỉ? Mình có chưa có ý định ở đâu.”

“Đến lúc đó đừng quên inh biết.”

Đang lúc hai người nói chuyện phiếm, bàn gần đó đột nhiên truyền đến tiếng vỗ bàn, cắt đứt của trò chuyện của bọn họ.

“. Tốc độ nhanh này của chúng tôi đã dùng toàn bộ bảng downstream của nhà máy là ít nhất, Kỷ thị mấy người còn muốn thế nào?”

Hai chữ Kỷ thị là nguyên nhân khiến hai người đặc biệt chú ý.

“Quản lý Vương, chúng ta là theo hợp đồng, nếu như ông không theo giá tiền trên hợp đồng, sẽ phải bồi thường vì làm trái hợp đồng.”

“Được thôi! Nếu như mấy người muốn tôi lỗ vốn, tôi liền đình công, xem mấy người đến lúc đó làm sao giao hàng?”

“Quản lý Vương, lúc trước ông đồng ý ký phần hợp đồng này, liền chứng tỏ tán thành giá tiền này, tại sao có thể vì bây giờ bảng giá tiền tăng lại đổi ý đây? Huống chi, cái bảng giá tiền này không phải vẫn luôn cao như vậy, tôi tin ông nhất định đã từng mua qua thấp hơn bảng giá cả này, chia đều xuống ông cũng không có tổn thất, ngược lại sẽ bởi vì hợp tác cùng Kỷ thị, mà được chỗ tốt là có tiếng hơn, những thứ này ông tại sao lại không tính tới?”

“Này.”

“Nếu như quản lý Vương kiên trì muốn bồi thường vì trái hợp đồng, Kỷ thị chúng tôi cũng chỉ tiếp nhận thôi!”

“Phó giám đốc, Quản lý Vương là một người hiểu lý lẽ, tuyệt đối sẽ dựa theo hợp đồng làm việc, sẽ không lật lọng. Quản lý Vương, ông nói đúng không?”

“Ồ. Đúng rồi đúng rồi! Hai người kẻ xướng người hát, tôi nói không lại hai người. Mới vừa rồi liền xem như tôi cần nhân đi.”

“Có sao? Nguyên tiểu thư vừa rồi có nghe thấy gì không?”

“Không có! Em chỉ nghe được Quản lý Vương nói đùa.”

Vừa mới rồi cục diện súng hỏa nhất thời bị tiêu trừ, khiến người khác không ngờ kết quả lại như thế. Song, tâm mắt Kỷ Lăng lại nhìn chăm chăm phía trước, như nghĩ tới cái gì.

“. Là Kỷ thị, và chuyện liên quan đến bảng tinh thể lỏng. Kỷ Lăng, thật sự không phải là công ty của bạn chứ?” Hạ Dương phỏng đoán nói.

“Không rõ. Nhưng, bạn xem vị tiểu thư kia.”

“Ồ, bạn có hứng thú với cô ấy sao?” Hạ Dương một bên trêu chọc một bên quay đầu nhìn, lẩm bẩm nói: “Hình như nhìn có chút quen mắt.”

“Là Nguyên Mạn Nhu.”

“Nguyên Mạn Nhu? Người nào.” Hạ Dương suy nghĩ, không nhớ ra người như thế.

“Là đàn em.”

“À! Mình nhớ ra rồi. Chính là đàn em mà bạn đối với cô ấy rất đặc biệt sao!”

Nghe vậy, Kỷ Lăng nheo cặp mắt lại, “Bạn nói bậy bạ gì đó?”

“Thật là đúng dịp nha! Mình đi chào hỏi với cô ấy một tiếng.” Nói xong, đã đứng lên.

“Bạn làm gì thế?” Kỷ Lăng ngăn anh lại.

“Chào hỏi đó! Hiếm khi có duyên như vậy.”

“Có duyên cái quỷ.” Anh không nhịn được nguyên rủa ra tiếng, bởi vì Hạ Dương dám nói ra những suy nghĩ mà anh giải thích không được —— anh đối với cô rất đặc biệt.

Anh vẫn không muốn thừa nhận cái gì, hơn nữa tối qua cô cố ý không để lại cách thức liên hệ, thái độ của cô rất rõ ràng, chính là không muốn có liên quan gì đến anh, đã như vậy, anh cần gì đi quấy rầy cô?

Nhưng, anh phải thừa nhận mình không thích thái độ này của cô.

“Hai người không có cố ý liên lạc với nhau, lại có thể gặp nhau ở thành phố mấy triệu người này, thì phải là có duyên, mình và vợ chưa cưới chính là có duyên số như vậy.” Hạ Dương lấy kinh nghiệm của người từng trải nói, “Rất nhiều việc bỏ qua cũng không thể quay về nữa. Lúc này nếu bạn không lên tiếng chào hỏi, nói không chừng bạn sẽ hối hận.”

“Thật ra thì tối hôm qua chúng mình đã gặp nhau.”

“Vậy sao? Kia còn không phải là có duyên nữa!” Hạ Dương cả kinh nói, “Nói mau, bạn nói thế nào với cô ấy? Nhất định cô ấy rất bất ngờ khi thấy bạn phải không?”

“Có lẽ đi!” Kỷ Lăng nhún vai.

“Có lẽ? Không phải hai người mới gặp lại, không ôn lại chuyện cũ?” Hạ Dương buồn bực.

“Không có chuyện cũ tốt đẹp gì để nói.” Nhớ tới cô kinh ngạc khi nhìn thấy anh, sau lại chỉ có thái độ lạnh nhạt, anh chỉ có thể khẳng định, cô nhìn thấy anh không giống anh vui vẻ khi thấy cô.

“Làm sao lại không có. À! Nhất định là chuyện năm đó bạn đã làm mà không nói xin lỗi với người ta.”

“Xin lỗi gì?” Anh không nhớ rõ mình đã làm chuyện gì phải nói xin lỗi, hơn nữa là đối với cô.

“Không thể nào? Bạn đã quên mình khi đó đã khiến em ấy rất lúng túng. Quan hệ hữu nghị đó nhớ không?” Hạ Dương ý đồ kích thích trí nhớ của anh.

Bởi vì có lời giải thích của Hạ Dương, còn nhấn mạnh tính nghiêm trọng của chuyện làm tự ái của phụ nữ bị tổn thương, anh mới có thể nhớ hết mọi chuyện.

“ Thật ra thì da mặt của phụ nữ rất mỏng, cũng rất ghi hận, nói không chừng vì chuyện đó, cho nên em ấy căn bản không muốn để ý tới bạn, có điều là bạn xứng đáng bị vậy..., ai biết bạn lúc ấy không lập tức tới xin lỗi người ta.”

10. Chương 10

Kỷ Lăng lãnh liếc Hạ Dương một cái.

“Bây giờ mình liền tới chào hỏi em ấy, giúp bạn thăm dò một tý!”

“Ai muốn bạn làm gà mẹ?” Anh trừng mắt nhìn anh, Hạ Dương lại làm như không nhìn thấy, đi về phía Nguyên Mạn Nhu.

“ Vậy chuyện này cứ quyết định như ban đầu đã bàn, có chuyện gì thì hãy liên lại với nhau.” Bọn họ đã nói rõ ràng, liền kết thúc cuộc thương lượng ở đây.

“OK, liên lạc sau.” Tiền Quản lý Vương xong, Nguyên Mạn Nhu và Phó giám đốc Tiền cũng chuẩn bị rời đi. Hạ Dương thấy thế, chạy nhanh ra sân khấu.

“Đàn em! Thật sự là em?” Hạ Dương mặt đối mặt nhìn rõ Nguyên Mạn Nhu, khẳng định cô chính là đàn em.

“Đàn anh?” Nguyên Mạn Nhu kinh ngạc nói, một cái liền nhận ra người mình thăm mền ba năm.

“Xem ra gần đây bạn cũ của Nguyên tiểu thư rất nhiều! Như vậy được rồi, thời gian tan tầm cũng qua, cô không cần về công ty nữa.”

“Cảm ơn Phó giám đốc.”

“Vị kia là Phó giám đốc của em sao? Ông ấy đối với em cũng không tệ đó!”

“Dạ, Phó giám đốc là người rất tốt. Đúng rồi, làm sao đàn anh lại ở nơi này?”

“À, anh cùng.” Anh ngừng lại, sửa lại lời nói: “Bây giờ em ở nơi nào làm việc? Cho anh danh thiếp để chúng ta còn liên lạc với nhau!”

“Dạ.” Nguyên Mạn Nhu từ bên trong ví da móc danh thiếp ra đưa cho anh, “Vậy đàn anh thì sao?”

“Anh à! Phó giáo sư thì danh thiếp ở đâu ra? Phải tốn tiền chính mình đi in đó! Bạn bè của anh cũng không nhiều, liền lướt bỏ.”

Về mặt oán giận của Hạ Dương chọc cô cười, “Đàn anh thật thích nói giỡn, tiền lương của phó giáo sư rất cao! Không ít chút nào!”

“Còn vui về Á —— Kỷ Lăng!” Danh thiếp trong tay tự dưng bị lấy đi.

“Không có danh thiếp?” Kỷ Lăng vô cùng bức mình, cô không phải không có danh thiếp, mà là không chịu cho anh đi?

Cô có thể hi hi ha ha với Hạ Dương, lại keo kiệt đưa danh thiếp cho anh!

Nguyên Mạn Nhu một hồi đỏ mặt, ngày hôm qua cô lừa anh, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị bắt, thật là xui xẻo.

“Ồ, làm sao rồi?” Hạ Dương không biết quá trình, ngây ngô hỏi.

“Không có việc gì.” Tiếng Kỷ Lăng như đang kiềm nén cơn tức giận.

“Đàn anh, em đi trước.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười, ý đồ tránh ở cùng một chỗ với anh.

“Chờ một chút!” Kỷ Lăng so với Hạ Dương sớm một bước mở miệng: “Anh đưa em về.”

“Đừng, anh cũng biết nhà em rất xa.”

Cô đúng là đang trốn tránh anh, không hiểu, điều này làm anh rất bức mình, trong lòng rất khó chịu. “Tôi hôm qua rõ ràng em nói không xa, đi thôi! Hạ Dương, liên lạc sau.” Nói xong, anh không nói lời nào kéo cô đi.

“Buông em ra.”

“Không buông! Trừ khi em nói rõ ràng.” Kỷ Lăng bá đạo nắm cánh tay cô, khiến cô muốn trốn cũng trốn không thoát.

Bóng dáng của hai người biến mất ở phía sau cửa.

“. Còn nói không đặc biệt, rõ ràng chính là mạnh miệng!” Hạ Dương là đáng vẻ xem kịch vui.

Trong xe chỉ có hai người bọn họ, không khí đọng lại khiến người khác hít thở không thông.

“Vì sao không muốn cho anh danh thiếp?”

Cô không có lên tiếng, ngược lại cảm thấy thật kỳ quái, vì sao anh ta lại tức giận như thế? Là do cô cho đàn anh Hạ Dương danh thiếp mà không cho anh, nên anh không vui?

Nếu anh đã cướp được danh thiếp từ trong tay đàn anh Hạ Dương, cũng không nên nổi giận chứ, dù sao kết quả đều là thế.

“. có phải giống như lời nói của Hạ Dương, em vẫn còn so đo chuyện của bốn năm trước không?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, không nghĩ tới anh ấy sẽ nhớ. Chờ một chút, anh ấy nói là đàn anh Hạ Dương nói cho anh biết?

“Nếu đúng như vậy, anh xin lỗi em.” Nhưng thái độ của anh ta vẫn kiêu ngạo như thế, không hề tỏ ý là người nhận lỗi.

“Em. dĩ nhiên không phải! Bốn năm trước có chuyện gì xảy ra em không nhớ rõ nữa.” Nguyên Mạn Nhu không chịu thừa nhận, cô không muốn làm ình xem ra rất để ý, chỉ có người để ý tới mới bị tổn thương.

Huống chi, anh nói xin lỗi là thật lòng sao? Lời nói xin lỗi thật sự mới không phải đáng vẻ như vậy.

“Không nhớ rõ? Anh biết ngay không phải chuyện này, Hạ Dương chỉ nói nhầm.”

“Cái gì?” Cô cũng biết, anh căn bản không có tâm thật lòng nói xin lỗi! Anh không cho rằng mình có sai. Bỗng chốc, cô cũng nhận không được phần cảm xúc khó chịu trong lòng, liền hô: “Em chính là không muốn có bất kỳ mối quan hệ dây dưa gì với anh, giống như lời nói năm đó của anh.”

Kỷ Lăng nghe ra sự tức giận trong giọng nói của cô, nhưng, năm đó anh có nói qua lời như vậy sao?

“Anh chưa từng nói qua lời như vậy.”

“Vâng, anh quả thật không có nói như vậy, nhưng cử chỉ của anh là như thế.” Cô vuốt cái trán, không biết làm sao lại thành thế này, tâm tình tệ hết biết rồi.

“Vậy sao? Nếu thật sự là như vậy, anh giải thích cho em biết, năm đó anh khẳng định không muốn cùng một nữ sinh nào có bất kỳ quan hệ nào.” Anh cho rằng chỉ cần anh nói như vậy, cô sẽ hiểu.

“Vậy sao? Vậy anh tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng cho người khác thấy anh cùng em ở chung một chỗ nữa. Đừng xe!” Cô không cách nào nữa cùng người này ở chung một chỗ, nếu không, cô sẽ bị tức chết.

Cô nghĩ không ra lúc đó tại sao mình lại cảm thấy vị này rất tốt, thật đúng là trẻ người non dạ.

“Anh nói năm đó là như thế, cũng không nói bây giờ cũng như vậy.” Anh vẫn lái xe chạy không dừng lại, đây không phải là cái kết quả mà anh muốn đàm phán.

Những lời này có ý tứ gì? Nguyên Mạn Nhu nhìn anh, từ chối hỏi lại, nhưng trái tim bởi vì lời nói của anh lại rối loạn hẳn, không cách nào bình tĩnh lại.

“Em không hỏi anh vì sao lại nói như vậy sao?”

“Em không muốn biết. Đành anh, rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Chúng ta chỉ là học sinh cùng trường rất lâu không liên lạc thôi.” Cô ra vẻ không cần thiết, chỉ có trời mới biết, trong lòng của cô thật ra thì không phải nghĩ như vậy, càng không muốn nói lời vô tình đến thế.

Xem ra cô thật sự khác với trước kia. Năm đó, cô thích lời nói của anh, ánh mắt của nhìn anh đầy vẻ tôn sùng và khâm phục, thói quen thấy anh sẽ nở nụ cười hình cung, còn có cô nhu nhược, vẻ mặt vô tội, quần quít lấy anh ăn vạ.

So sánh với bây giờ, anh hoài niệm quá khứ. Mặc dù ngày đó đã trôi qua bốn năm, anh vẫn nhớ tới, anh biết mình chưa bao giờ từng quên qua cô.

Anh đã bỏ lỡ mất bốn năm rồi, nếu lại gặp nhau, liền không có đạo lý lại bỏ qua bốn năm nữa, huống chi, anh biết cô thích hợp anh.

“ Anh không muốn làm gì.” Anh lại trầm ngâm chỉ chốc lát, mới nói: “Chúng ta lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới đi!”

“Cái gì?” Cô cũng hít hơi, cho rằng mình nghe lầm.

“Tuổi của chúng ta cũng không nhỏ nữa, liền lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới đi! Em cũng biết, lúc trước vì việc học và mẹ, anh chỉ có cố gắng tranh thủ từng cơ hội, căn bản không có thời gian và tâm lực để lui tới với cô bé nào, lúc này cũng tới lúc rồi.”

Là như vậy sao? Lúc ấy anh ở trước mặt nhiều người như vậy, nói ra những lời khiến cô khó xử, bởi vì anh đã hiểu rõ lý tưởng của mình sao? Như vậy, anh đã thực hiện được lý tưởng rồi ư? Cô thật sự muốn biết.

Nhưng lý trí lại nhắc nhở cô, năm đó cô bị bạn học vô tình hay cố ý giấu cột nguyên mùa hè, anh đều chưa từng nhìn thấy, chưa từng biết, anh sao có thể biết được tâm tình của cô đây?

Khó xử như thế không thể nói quên liền quên, ít nhất, không phải lúc này.

Rất lâu, cô mới miễn cưỡng nói: “Vậy cũng không liên quan đến chuyện của em.”

“Anh có thể cho em thời gian suy nghĩ, nhưng, quyết định của anh là không thể nào sửa đổi.” Anh ngạo nghễ cắt đứt lời nói của cô.

Cô trừng lớn đôi mắt, giật mình nhìn anh.

“Cho nên em cũng không cần khó khăn lấy cớ nói không được.” Anh thêm vào.

“Nào có người như vậy? Em cũng là người trong cuộc đi! Tại sao em không thể có ý kiến?” Lặng lặng nghe nghe, sự tức giận của Nguyên Mạn Nhu thăng lên rồi. “Anh cho rằng anh là ai?”

Hơn nữa, chỉ cần cô nhớ tới chuyện ngày trước, liền không cách nào coi lời của anh là thật!

“Vậy em có ý kiến gì?” Anh đột nhiên đứng đắn hỏi.

“Em, em.” Cô nhất thời nghèo từ, không biết nên trả lời thế nào.

“Em đã không có ý kiến, nên dùng ý kiến của anh làm chủ.”

Anh thật sự nghiêm túc, không phải đang nói đùa? Nhìn thẳng vào đôi mắt cương nghị của anh, vẻ mặt kiên định, cô đọc được tin tức nghiêm túc của anh, nhịp tim phanh động không ngừng.

Cô hình dung không ra tâm tình lúc này, có chút bối rối, có chút khẩn trương, có chút vui vẻ, còn có nghi ngờ và thắc mắc.

“Nhưng, nhưng thật kỳ lạ! Hơn nữa, vì sao em phải nghe lời anh? Ai biết anh có thể nuốt lời hay hối hận không? Em không muốn trở thành người chủ động nhiệt tình lại bị người khác đáp lại một cách lạnh nhạt, đến lúc đó người mất mặt lại chỉ có em!” Cô lấy dũng khí nói.

“Anh từng khiến em mất mặt sao?” Anh nhướn mày, hoài nghi nói.” Em không phải nói là không nhớ rõ chuyện năm đó sao?”

“Em. Đúng, cái gì em cũng không nhớ rõ!” Cô rơi bầy rập của anh rồi, cái người này thật đáng khinh. Cô mắng thầm.

Tại sao mình lại đụng phải anh ta, chuyện gì cũng không đúng rồi?

Cô là người có nghiệp vụ sở trường tài năng, cũng là người đã lặn lội ở xã hội mấy năm đó! Rõ ràng nên có kỹ năng giao tiếp mới phải, làm sao lại ở trước mặt của anh lại vụng về ngu xuẩn đến vậy?

“Đã thành như thế, mới vừa rồi lời của em cũng không có lập trường.”

“Tóm lại. Cái người thất thường này, em căn bản không muốn cùng loại người như anh lui tới, thử cũng không muốn thử, dừng xe dừng xe dừng xe!” Cô kích động la hét kêu gào, hoàn toàn không chú ý tới hình tượng.

Kỷ Lăng không ngờ tới phản ứng của cô sẽ lớn như vậy, đây chính là đàn em đáng yêu trong trí nhớ của anh ư?

“Dừng xe, em muốn anh dừng xe! Không dừng em liền nhảy.” Cô quát cường lại không chịu thua uy hiếp anh, anh không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là theo lời cô dừng xe ở ven đường.

“Tạm biệt! Không gặp lại!” (Tạm biệt trong tiếng hoa có nghĩa là gặp lại, nên NMN nói thêm câu sao)

Bịch một tiếng, cô đóng ầm cửa xe, không nhìn anh một cái liền đi.

Anh nhíu mày, cô tức đến vậy sao? Anh tự nhận mình đã nói ra một điều kiện rất tốt, cô lại không muốn nhận! ? Thật chẳng lẽ như lời cô nói, sợ anh đổi ý sao?

Như vậy, anh nên đi nơi nào tìm cô, nói cho cô biết anh sẽ không đổi ý?

Anh cầm lên danh thiếp đặt trong túi, tỉ mỉ nhìn. Sau đó, khước môi khẽ nhếch, anh biết rồi.

” Trợ lý phòng khoa học kỹ thuật Kỷ thị -Nguyên Mạn Nhu, địa chỉ.”

Đây chẳng phải là địa chỉ của chi nhánh Đài Loan công ty Kỷ thị sao?

Thật khéo, không đúng sao? Có lẽ Hạ Dương nói không có sai, bọn họ thật có duyên.

Anh bắt đầu mong đợi giây phút gặp lại nhau rồi.

11. Chương 11

Buổi sáng mở xong cuộc họp sớm, Mã Thư ở phòng nhân sự nhanh chóng len lén gọi điện cho Nguyên Mạn Nhu, nói cho cô biết tin tức sắp thăng chức.

“Mạn Nhu chúc mừng bạn nha! Mới vào công ty không tới ba tháng, liền thăng chức làm trợ lý phó tổng giám đốc trong lúc công ty có khả năng thanh trừ, bạn còn có thể thăng quan thật là không chịu nổi.”

” Trợ lý phó tổng giám đốc! Làm sao có thể?” Cô ngay cả bộ dáng của phó tổng giám đốc còn không biết!

“Chúng mình là bạn bè mấy năm rồi, mình sẽ lừa bạn sao? Phía trên lấy điện thoại chỉ thị phòng nhân sự chúng mình, lát nữa sẽ được dán ra ngoài, bạn liền chuẩn bị mời khách đi! Được rồi, mình phải làm việc đây.”

Để điện thoại xuống, Nguyên Mạn Nhu cảm thấy thật kỳ lạ, Kỷ thị có một bộ lên chức tiêu chuẩn tương đối đầy đủ, nhưng đặc biệt là trợ lý luôn luôn tuyển đối tượng bên ngoài, mà không phải do nhân viên nội bộ trực tiếp thăng chức, cho nên, cô sẽ bay lên làm trợ lý Phó Tổng Tài, khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Lúc cô còn chưa tìm ra một lời giải thích hợp lý, máy nội bộ trên bàn lại vang lên.

“Alô?”

“Mạn Nhu, à, phải gọi em là trợ lý Nguyên rồi!” Vương Thiên Thu bộ phận kế toán cũng nhận được tin tức.

“Vương Phó trưởng, làm sao anh lại gọi như vậy” Ở công ty, Vương Thiên thu luôn luôn gọi cô Nguyên tiểu thư.

“Ha, tôi làm sao biết đúng không? Đừng quên tôi cũng được xem là người của bộ phận quản lý đó! Chúc mừng cô rồi, buổi chiều Aaron sẽ vào công ty rồi, cô chuẩn bị tốt đi!”

“Nhưng chuyện này quá đột ngột rồi? Vì sao lại chọn tôi làm trợ lý?”

“Nhất định là cô biểu hiện quá tốt, bản lĩnh cao siêu truyền tới Tổng Công Ty ở nước mỹ, mới có thể khiến Aaron ngoại lệ cho cô làm trợ lý, đừng quên thăng quan cô phải mời khách nha!”

“Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy không đúng lắm.”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cô bay lên làm trợ lý là chắc chắn rồi, tiếp tục cố gắng làm việc là được, những thứ khác cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, biết không?”

“Ừ.” Thiên Thu nói không sai.

“Được rồi, vậy cô thu dọn một chút, buổi chiều liền đến phòng Phó Tổng Tài làm việc.” Nói xong, Vương Thiên thu cũng cúp máy.

Qua không bao lâu, một đám đồng nghiệp nhận được tin rồi rít tới chúc mừng cô, nói những gì mong cô đề bạt ..., một buổi sáng cứ như vậy ở tiếng chúc mừng và giao tiếp rất nhanh trôi qua.

Đúng hai giờ chiều, chi nhánh công ty Kỹ thị ở tầng cao nhất khẩn cấp mở cuộc họp chủ quản, nguyên nhân là Phó Tổng Tài- Aaron quanh năm ở Newyork trở về nước trần thủ, tiến hành chuyển mô hình công ty.

Đồng —— thùng thùng —— đồng đồng đồng ——

Nguyên Mạn Nhu không biết là tiếng của đồng hồ quả lắc hay là tiếng tim mình đập loạn, cùng một cấp trên chưa từng gặp mặt cùng nhau đi họp thật sự thực hồi hộp, hơn nữa hôm nay còn là ngày thứ nhất đi nhậm chức của cô.

“Aaron tới.” Tổng Giám đốc nhận được thông báo của bảo vệ lầu dưới, lập tức kể lại cho tất cả mọi người tại chỗ biết, mỗi người vừa nghe, thân mình ai cũng run sợ trong khi chờ đợi.

Đồng —— thùng thùng ——

Tim của cô đập còn nhanh hơn lúc này, không thể làm gì khác hơn là cầm ly nước trước mặt lên uống một ngụm, đè nén nỗi lòng không yên.

Cửa bị đẩy ra, cô vội vàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn lên ——

“Khụ, khụ khụ.” Bởi vì bị sắc, cô ho khục khục không ngừng.

” Trợ lý Nguyên, làm sao vậy?” Kỹ Lăng bước vào cửa liền chú ý đến cô, cô nhìn thấy phản ứng của anh hẳn là ho khan! ? Đây có thể giải thích là cô kinh ngạc khi nhìn thấy anh, mà không phải trong miệng cô không có gì đáng kể?

“. Khụ, anh.” Thế nào lại là anh ta?

Anh chính là Aaron? Ở Tổng giám đốc nghiêm cẩn, thái độ cung kính, cô biết đáp án không lầm, đột nhiên, cô cảm thấy đầu hơi hoa mắt choáng váng.

“Phó Tổng Tài!” Tổng giám đốc và các chủ quản khác cũng bị sự cố đột nhiên này gây sửng sốt, có người đứng lên, có người ngồi ngẩn.

Bọn họ đều cho rằng Nguyên Mạn Nhu và Phó Tổng Tài chưa từng thấy qua mặt, không nghĩ tới anh liếc mắt liền nhìn ra Nguyên Mạn Nhu là trợ lý của anh, hơn nữa còn quên đi sự tồn tại của người khác, này bày tỏ cái gì?

Là anh đối với mỗi nhân viên cũng tha thứ, ôn hòa như vậy sao? Như vậy Phó Tổng Tài cũng không như tin đồn đáng sợ như vậy; hay là anh đối với Nguyên Mạn Nhu đặc biệt? Nghĩ như vậy các nữ nhân viên muốn phát lên làm phượng hoàng sẽ không có cơ hội này rồi.

“Khụ, em không sao.” Cô vội vàng nói, chính là không muốn ánh mắt anh quàng trên người cô.

“Không có việc gì thì tốt, các vị mời ngồi.” Lúc này anh mới xoay người đối mặt với bàn hội nghị, con người sắc bén quét qua chỗ của tất cả mọi người, khiến mọi người làm tức phũ định mới vừa rồi ý nghĩ cho rằng anh thực khoan dung, ôn hòa.

“Trước tiên tôi tự giới thiệu mình, tôi họ Kỷ, Kỷ của kỷ niệm, Lăng của Lăng Trì, gọi tôi là Aaron là được rồi. Tin mọi đều ở đây suy đoán, tôi đây quanh năm luôn ở nước Mỹ, tại sao lại chợt muốn về trấn thủ Đài Loan.”

Kỷ Lăng đầu tiên giới thiệu bản thân mình và nói về mục đích và mưu tính việc làm như lời đạo đầu, tiếp theo nói rõ mục đích chủ yếu lần này tới Đài Loan là vì chuyển mô hình công ty, mục tiêu theo chiều hướng đa nguyên hóa kinh doanh phát triển, cũng yêu cầu các cấp chủ quản trong thời gian ngắn đưa ra cụ thể báo cáo.

Nhưng trong bữa tiệc, Nguyên Mạn Nhu một chữ cũng không nghe vào, đầu óc của cô chỉ có tràn đầy một đạo tin tức, đó là —— anh chính là cấp trên của cô, cũng là người thừa kế duy nhất của công ty Kỷ thị. Năm đó một chữ cô cũng không nghe nói, càng không nghĩ tới luôn miệng nói mẹ kiếm sống bằng nghề may sửa quần áo, còn anh thì đi làm kiếm học phí, lại là cậu chủ của một công ty.

Anh là có ý trêu cô sao? Còn nữa..., anh cố ý dùng trước kia phương thức giới thiệu của cô là ý gì? Gọi tính trí nhớ của cô sao? Không, cô tin tưởng mình còn không có vĩ đại như vậy.

Cô len lén nhìn chăm chăm vào anh, anh có ngũ quan cương nghị chính trực, thấy thế nào cũng không giống là biết nói láo, người có nhân cách sai lệch, vì sao anh nói cho cô biết chuyện và sự thật lại hoàn toàn khác biệt?

“ Nếu như không có những vấn đề khác, cuối tuần đều như lúc này họp. Tan họp!” Kỷ Lăng lời nói vừa dứt, các chủ quản cầm tài liệu trong tay lục tục rời đi, chỉ còn lại hai người Nguyên Mạn Nhu và Kỷ Lăng.

“Trợ lý Nguyên, trợ lý Nguyên!” Vẫn còn đi vào cõi thần tiên sao? Kỷ Lăng đẩy đầu vai cô, cô cả kinh kéo về thần trí, lúc này mới biết mọi người trong phòng đều đi hết.

“Làm, Cái gì..., sao?”

“Mới vừa rồi trong cuộc họp, em rất không chuyên tâm.” Kỷ Lăng trực tiếp lên án.

“Em. Em không cùng một tên lừa gạt nói chuyện!” Cô giận dữ nói.

“Tên lường gạt?” Anh lặp lại một lần nữa, sau đó, trêu chọc nói: “Đáng tiếc cái tên lường gạt này là của cấp trên của em.”

“Thật không may. Anh cảm thấy đùa như vậy rất vui sao?”

“Anh không có ý vui đùa.”

“Còn nói không có. Anh đem em lừa một đoàn, đem thân thể của mình nói đáng thương như vậy, là muốn tranh thủ người ta đồng tình sao? Em thật không hiểu nổi tâm lý của kẻ có tiền.”

“Anh không có lừa em, tình huống lúc đó đúng là như vậy Chuyện này nói lại rất dài dòng.”

“Vậy bây giờ thì sao? Lúc này loại tình huống này của em không phải là phụ trách hộ người ta chứ?” Cô cũng không tin chuyện mình từ nghiệp vụ trợ lý biến thành trợ lý phó tổng giám đốc không phải do anh an bài.

“Dĩ nhiên không phải! Anh muốn em làm trợ lý cho anh vì anh tin năng lực của em.” Lần này không cần cô hỏi, anh liền chủ động đem đáp án nói cho cô biết.

Anh một câu “Anh tin năng lực của em” , khiến Nguyên Mạn Nhu ngạc nhiên không dứt. Cô không biết là lời nói của anh là thật hay đang nói dối, từ khi biết anh đến nay, anh thật lòng và giả vờ cô đều không phân rõ lắm.

“Không tin anh sao?” Một hồi lâu, anh đánh vỡ sự trầm mặc.

“Dĩ nhiên, anh không có một câu là thật.” Cô không tin anh, nhưng vừa ngẩng đầu, gặp vẻ mặt tối tăm của anh lại giật mình, tại sao. . . . Anh sẽ có loại vẻ mặt này?

“Đó là suy nghĩ của em, nếu như có thể anh không hy vọng là như thế này.” Trời mới biết anh ghét họ Kỷ bao nhiêu, còn có cái thân phận này: “Em nguyện ý nghe, anh liền nói cho em biết.”

“Em, em cần gì phải biết? Chuyện không liên quan đến em.” Cô lấy dũng khí nói.

“Chuyện không liên quan em? Tại sao anh lại cảm thấy em thật tò mò, chỉ là đang cạy mạnh mà thôi.” Anh thu hồi vẻ mặt sâu không lường được, cười xéo cô.

“Hồ đồ, nói hươu nói vượn.” Cô mặt đỏ lên, phủ nhận tất cả.

Chỉ là đáp án đã ở bên trong lòng Kỷ Lăng, anh không có ý định vạch trần cô: “Vây xem như anh nói bậy đi! Bây giờ, em biết mình phải làm chuyện thứ nhất là gì không?”

“Cái gì?”

“Thay anh tìm nhà ở! Anh muốn ở lại Đài Loan.”

Nghe vậy, cô quái lạ, “Anh muốn định cư ở Đài Loan sao?”

“Đúng vậy. Nghe câu này của em, anh cũng có thể trăm phần trăm khẳng định, mới vừa nội dung của cuộc hội nghị, một chữ em cũng không nghe lọt, em nói —— anh nên trừng phạt em thế nào đây?” Anh tiến tới gần cô, hơi thở mãnh liệt của phái nam tập kích quanh thân cô.

Hô hấp của cô cứng lại, cảm giác nguy hiểm.

“Như vậy đi! Khi anh còn chưa tìm được nhà ở, liền ở tạm nhà em vậy!”

“Cái gì? Không được.”

“Anh không tìm ra được lý do không đồng ý của em, cứ quyết định như vậy đi.” Anh phát hiện nhìn vẻ mặt bối rối của cô rất thú vị, cũng làm cho anh cảm thấy nhẹ nhõm.

“Làm sao có thể như vậy? Em mới là chủ nhà!”

“Cho nên anh nói cho em biết.” Anh mỉm cười.

“Anh, anh. . . .” Cô nói không ra lời.

“Sau khi tan việc, chúng ta cùng nhau về nhà.” Anh ra lệnh không cho phép sự từ chối nào.

Nguyên Mạn Nhu phát hiện mình căn bản là trốn không thoát!

Cho dù cô muốn cự tuyệt anh tiến vào nhà cô sống với ý nghĩ mãnh liệt như vậy, vẫn là ngăn cản không được anh cường thế xâm lấn, từ lúc biết anh sẽ cùng cô cùng nhau về nhà cái phút chốc kia bắt đầu, cô tựa như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, trừ phi cô từ chức không làm, nếu không, cô nhất định sẽ cùng anh cùng ra cùng vào, chỉ là cho dù cô nghĩ việc, cô tin anh vẫn có biện pháp tìm được cô.

Mặc kệ, hôm nay trước hết để cho anh vào ở, cô phải nghĩ biện pháp thật tốt để đuổi anh đi.

“Đây chính là nhà em thuê? Bố trí rất ấm áp .” Kỷ Lăng đông nhìn tây nhìn, quan sát không gian nhỏ này một chút, ở nhà bài biện và bố trí trang nhã, cả phòng lấy màu vàng nhạt ấm áp sắc điệu là chính, trừ có cảm giác gia đình ở ngoài, còn có cô gái lãng mạn hơi thở.

Anh bỗng nhiên thực chờ mong, gian phòng này từ sau khi anh vào ở, sẽ biến thành cái dạng gì?

“Cám ơn nha. Anh đã muốn ở nơi này, thì không thể quá kén chọn, chỉ có thể ngủ ở trên ghế sofa.”

“Ghế sa lon? Em muốn anh ngủ trên ghế sofa!” Chiếc sofa ngắn ngủn của cô ấy muốn anh ngủ trên đó?

“Dĩ nhiên nha! Nơi này không có cái giường khác.” Nhanh lên cút về đi! Cô ở trong lòng thầm nghĩ.

Chỉ là, Kỷ Lăng cũng không dễ chọc : “Đơn giản, lát đi mua.”

“Anh ở đây nói giỡn sao? anh cũng nhìn ra ở đây cũng không có không gian khác để đặt vào.”

“Có thể đem nơi này đã thông, biến thành một gian.” Đây không có gì khó khăn, anh xem thường.

“Đã thông biến thành một gian? Đây là nhà ta đi!”

“Nhưng bố cục không tốt sẽ phải đổi.”

“Này, mắc mớ gì tới anh?”

“Anh ra tiền liền liên quan đến anh rồi.” Anh một bộ dáng vẻ đại gia, “Còn nữa..., phòng thay quần áo có thể cùng gian phòng hợp nhất, biến thành phòng cất chứa hoặc phòng khách!”

“Anh nói thực đơn giản, em không muốn thay đổi.” Hơn nữa sau khi sửa còn phải dọn dẹp nữa, thật phiền toái!

“Anh sẽ giúp em nha!”

Nghe vậy, lòng của cô chấn động, anh có biết tùy ý một câu nói sẽ làm cô nghĩ lệch hay không, sẽ làm tưởng anh đối với cô rất tốt, sẽ làm tưởng anh là muốn cùng cô ở một chỗ dài lâu, sẽ làm tưởng.

“Chớ có nói đùa, ai muốn anh giúp?”

“Anh không phải đang nói đùa, anh đang rất nghiêm túc nói với em.” Anh quay người cô lại, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô nói.

“Anh đã nói với em, anh không có thời gian chơi trò chơi, giở thủ đoạn, nếu như có thể, anh hi vọng em đáp ứng chúng ta lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới.” Anh lại nhắc lại lập trường một lần nữa. Trên thực tế, anh cũng là căn cứ vào loại tâm tính này yêu cầu vào ở nhà cô, chỉ có như vậy, kết quả mới mau thực hiện.

“Anh chỉ là ở Đài Loan không có mấy người quen biết, đừng phải em mới tùy tiện nói như vậy.” Cô không muốn tin thành ý của anh.

“Đó chính là em không hiểu rõ anh, anh không phải là người như thế. Hơn nữa như em quả quyết cự tuyệt anh như vậy, đối với anh cũng không công bằng, em không có cho anh cơ hội làm cho anh chứng minh.”

“Anh không phải cũng không có cho em cơ hội từ chối sao? Đối với em như vậy cũng rất công bằng?”

“Chẳng lẽ lòng của em lại kháng cự anh sao? Nghe theo lòng của em đi! Nhìn anh, nói cho anh biết em đang chống cự sự xâm nhập của anh!” Anh tự tay nâng lên cằm của cô, không để cho cô tránh, anh muốn đáp án của cô.

Cô không có ngay mặt đáp lại vấn đề của anh, bỗng nhiên, cô nhớ tới trước giống như nghe Thiên Thu đề cập tới, anh có một bạn gái quan hệ đến thân thích.

“Tim em không dạy em đi cướp bạn trai người khác.” Nghĩ đến điểm này, cô không khỏi tức giận, người này vẫn còn đùa bỡn cô sao?

“Bạn trai của người khác? Có ý tứ gì?”

“Người có tiền cũng mau quên như vậy sao? Luôn quên bên cạnh đã có bạn kèm?”

“Có bạn kèm? Ý của em là anh có bạn gái?” Anh buồn cười hỏi ngược lại cô. “Nếu như mà anh có bạn gái, cần gì nói muốn lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới?”

“Em. Em làm sao biết anh. ưm.”

Anh để sát vào cánh môi cô, trừng phạt bằng cách hôn cô. Cô bé này, hiểu lầm phẩm tính anh như vậy, nên phạt!

Môi của cô thật mềm thật mềm, mang cho anh cảm giác như bị điện giật, khiến anh không nhin được hôn lại hôn.

Lúc bị hôn, Nguyên Mạn Nhu kinh ngạc mở to mắt và miệng, chính là không có cách nào lập tức phản ứng đẩy anh ra, tiếp, dòng điện tê dại truyền đến, để cho cô không hề có năng lực chống đỡ, nơi cổ họng cũng phát ra tiếng thân ngâm không giống tiếng của mình, cô nghĩ hoa mắt, thân thể lại không nghe sai bảo, chỉ có thể nằm trong lòng anh.

“Mạn Nhu. Anh bảo đảm với em anh không có bạn gái.” Anh đang trên bờ môi của cô vuốt ve, giống như tham luyến yêu thương không dứt bảo vật hạng nhất.

Anh không nỡ buông cô ra, lại biết rõ mình không nên đi quá nhanh, vậy sẽ dọa hỏng cô, ép cô chạy càng xa mà thôi.

“Anh.” Bị âm điệu thân mật anh mê say, cô không cách nào kháng cự nữa.

Nhưng, cô không muốn lại bị không nhục nhã như lần thứ nhất nha! Hơn nữa còn là cùng một người. Nếu cô vẫn dần như vậy, còn có ai có thể cứu được cô? Nhưng, cô giống như trầm luân. Làm sao bây giờ?

“Mạn Nhu.” Anh chậm chạp buông cánh môi cô ra :“Anh có thể cam đoan với em, lần này sẽ không giống như lần trước.”

Anh chỉ là bốn năm trước. Khi đó bọn họ cũng trẻ tuổi, không hiểu làm thế nào khéo đưa đẩy xử lý chân tình mới chớm nở. Hôm nay nếu thu hồi ngày xưa ôm ấp tình cảm, cần thời gian còn có kiên nhẫn.

“Em, em.” Cô thật không biết, lắc đầu, cô có cổ xung động muốn khóc, chuyện làm sao sẽ biến thành như vậy?

Trước thời khắc này, cô có thể đeo lên mặt nạ, giả trang chính mình đến cỡ nào không quan tâm. Nhưng, nụ hôn này xảy ra, hoàn toàn đảo loạn mọi sự tính toán của cô.

Có lẽ, ở trong người chỗ sâu nhất, tính toán của cô vừa mới bắt đầu cũng không đủ kiên định, mới có thể. Dễ dàng bị dao động.

“Cho anh cơ hội.” Nhìn ra cô do dự, Kỷ Lăng tiếp tục đòi sự hứa hẹn.

“Em không biết!” Cô đẩy anh ra, xoay người chạy vào phòng ngủ, khóa cửa lại.

“Mạn Nhu, Mạn Nhu.” Kỷ Lăng Truy đuổi theo, cũng không kịp thời ngăn cản cô vào phòng.

Là anh quá mức nóng vội sao?

Anh nhìn cánh cửa khép chặt, suy tư bước kế tiếp nên làm sao.

Mà bên kia, Nguyên Mạn Nhu cả cơ thể dính vào cạnh cửa, trái tim theo từng tiếng kêu của anh mà hốt hoảng không dứt, nếu như trái tim có thể khóa lại, thì tốt bao nhiêu?

Một hồi mùi thơm chân giò hun khói phiêu tán ở trong không khí, kích thích khứu giác và vị giác của cô. Kỳ quái, là ai sáng sớm đã nấu món ăn thơm ngon như vậy?

Cũng không chịu được nữa lao thẳng tới mùi thơm, Nguyên Mạn Nhu từ trên giường ngồi dậy, xuống giường đi khỏi phòng.

Kết ——

Tiếng trống gà chiền trên chảo khiến thần trí cô tỉnh táo, có người động phòng bếp của cô!

Người kia không phải là người khác, chính là ——

“Em đã tỉnh?” Nghe được tiếng cửa mở, Kỷ Lăng quay người lại đối mặt cô, mặt thần thái sáng láng.

“Anh ở nơi này làm gì?” Cô bất mãn nói, cô chỉ tạm cho anh ở đây, cũng không đồng ý anh động đồ của cô.

“Không nhìn ra được sao? Anh đang làm bữa ăn sáng. Em nhanh đi rửa mặt, anh chiên trứng xong là có thể ăn.” Anh đem tầm mắt từ cô dong lười còn có vẻ mặt kinh sợ dời đi, hình dạng của cô như trong tưởng tượng của anh đặc sắc.

“Em, em vì sao phải ăn?” Cô hơi kém cần được đầu lười.

Anh không biết một màn này thoát nhìn giống gì.

Giống như một đôi vợ chồng kết hôn nhiều năm! Như trong nhà sinh hoạt một phần! Giống như anh đang lấy lòng vợ của anh!

A, cô nhất định là choáng váng rồi, mới có thể nghĩ tới phương diện này đi, trời mới biết đây là không thể làm được.

“Em không biết bữa ăn sáng rất quan trọng sao? Bữa ăn sáng đương nhiên là phải ăn.” Anh tuần mị cười một tiếng.

Cô nhìn thấy một hồi tâm loạn, “Em, anh, anh cố ý xuyên tạc lời của em.”

“Vậy sao? Anh không có cảm giác này. Em đi rửa mặt nhanh đi, sắp trễ giờ làm rồi em không biết sao?”

“Cái gì?” Cô nhìn lướt qua đồng hồ báo thức, thật nhanh chạy vào phòng thay quần áo, cầm lên đồ công sở liền hướng phòng tắm xông vào, cuống quýt lại không để ý Kỷ Lăng nữa.

Ít nhất, đây là một bắt đầu tốt. Anh thầm nghĩ.

“A ——” phòng tắm lập tức truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Anh thu hồi thần trí, vội bỏ lại cái xéng đi tới bên ngoài cửa phòng tắm, “Sao vậy?”

“Này. Đây là chuyện gì xảy ra?” Nguyên Mạn Nhu mở cửa, chỉ vào trên kệ khăn lông, bàn chải đánh răng, dao cạo râu. “Những thứ này, những thứ này, còn có những thứ kia.”

“Tiểu thư, đây là phái nam chuẩn bị đồ dùng, nếu anh ở chỗ này ở, những thứ này dĩ nhiên là tồn tại.” Anh đặc ý tuyên bố. Đây là một trong kế hoạch của anh, từng bước từng bước rơi vào sinh tồn không gian của cô, cho đến sinh tồn không gian của cô hoàn toàn dung nạp anh, có sự tồn tại của anh.

“Nhưng mà” Cô không nên dễ dàng như vậy để cho anh vào ở, có thật nhiều thật là nhiều chi tiết bọn họ cũng không có cần thận nói rõ ràng, thậm chí, cô còn chưa biết

“Từ từ em sẽ quen.” Anh giống như đang dụ dỗ cô, lừa cô từng bước tiến vào cạm bẫy được dệt vằng ngàn vạn sợi tơ dày đặc, một khi té xuống, muốn thoát đi là không thể nào .

“Em chuẩn bị xong thì nhanh tới ăn sáng.” Nói xong, anh xoay người trở về phòng bếp.

Cô ngơ ngác nhìn anh một cái, tuyệt trở về phòng tắm rửa mặt, tựa hồ đón nhận chuyện như vậy thật.

“Anh chỉ tìm được những thứ này trong tủ lạnh, sáng nay liền chấp nhận ăn như vậy đi!” Kỷ Lăng đưa con dao cho cô.

Cô buồn buồn cắt ra chân giò hun khói và trứng, thần thờ đưa vào trong miệng. Không ngờ vị của món chiên lại khiến cô không tự chủ ngẩng đầu lên, mặt kinh dị nhìn anh.

Anh là thiếu gia của công ty không phải sao? Vì sao lại có một tay sành ngang đầu bếp nấu nướng tiệm cơm? Cô làm cũng không ngon như vậy.

“Ăn ngon đi! Đây chính là chế tác đặc ý của anh.” Kỷ Lăng nhìn thấu phản ứng của cô, mừng rỡ trong lòng, lại thành công một bước nữa trên con đường dài. “Em thích ăn bữa sáng theo kiểu nào, kiểu Trung Quốc kiểu tây phương hay là truyền thống?”

“Em chưa bao giờ ở nhà ăn sáng.” Muốn rời giường chuẩn bị bữa ăn sáng rồi ăn xong, chạy tới công ty cũng tới trễ, tự nhiên cũng không có cái gì kiểu Trung Quốc, kiểu tây phương hay là truyền thống vấn đề, mua cái gì ăn cái gì là được.

“Từ hôm nay trở đi, anh sẽ làm bữa sáng cho em.” Anh nói, giống như ột cam kết quan trọng.

“Không cần, như vậy quá phiền.”

“Tuyệt không phiền, anh cũng phải ăn đó!”

“Anh sẽ ở trong nhà ăn sáng?” Xem ra anh cũng không giống như là thứ người như thế.

“Dĩ nhiên, bữa ăn sáng rất quan trọng. Anh chưa bao giờ quên ăn.”

“Cũng đúng, anh có thời gian, cho dù trễ cũng không ai dám trừ anh tiền lương tháng.”

“Nếu như em nguyện ý, ngày sau em trễ anh cũng sẽ không trừ lương của em.”

“Hừ! Không cần.” Cô cũng không muốn làm đặc quyền phần tử. “Đúng rồi, em không muốn làm cho đồng nghiệp biết chuyện chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Như vậy sẽ làm em rất mất mặt sau?” Ý của cô giống như anh phá hư giá trị của cô, Kỷ Lăng giận tái mặt.

“Có lẽ ở nước Mỹ anh thường xuyên cùng nữ đồng nghiệp ở cùng một chỗ như vậy, nhưng mời nhận rõ ràng, anh đang ở Đài Loan được xem là có dân phong bảo thủ.” Không hiểu, cô không thích như vậy, thậm chí nghĩ tới cũng cảm thấy khó chịu.

“Đây là anh lần đầu tiên cùng nữ đồng nghiệp ở cùng một chỗ.” Anh cải chính cô, sau đó, trên môi nở hình cung của anh nói, “Anh có thể giải thích vì ghen không?”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, chửi rửa: “Nói hươu nói vượn.”

Trái tim nhưng bởi vì lời của anh mà bất ổn, sợ anh suy đoán loạn nữa, cũng sợ của mình suy nghĩ lung tung càng thêm nghiêm trọng, cô qua loa kết thúc bữa ăn sáng, đứng lên. “Em phải đi làm.”

“Vậy anh cũng đi.”

“Anh đi rồi những thứ này ai tới dọn?” Cô xem nhìn trên bàn còn có bếp ga, ý bảo anh phải dọn dẹp.

“Về rồi dọn.”

“Không được, bây giờ dọn, sau khi trở về nhất định có ruồi, kiến, gián bò qua bò lại, em không thể chịu được cái này, nhất định bây giờ phải dọn. Hơn nữa không phải là em dọn, là thời gian quá gấp gáp, anh không phải có thời gian sao anh dọn đi. Cứ như vậy, bye bye!” Cô cầm túi xách nhanh chóng rời đi.

Nếu là anh ngại phiền toái, biết khó mà lui, sẽ rời đi, cô cũng có thể khôi phục lại những ngày bình thường.

Vì không để cho anh đưa đón, cô tìm lý do thật là đường hoàng nha! Kỷ Lăng ở trong lòng thầm nghĩ.

Cũng được, còn nhiều thời gian, anh sẽ tìm được cơ hội làm cho cô nhìn một chút quyết tâm anh đã cho rằng liền sẽ không sửa đổi.

Tám phần là trả thù buổi sáng cô không để cho anh đưa đón, Kỷ Lăng đến công ty liền cố ý muốn cô ”bồi” làm, bồi anh đến các phòng ban chạy ra chạy vào, chế tạo ra cảnh tượng hai người cùng nhau ra vào.

Đi năm tầng lầu, Nguyên Mạn Nhu rốt cuộc không nhịn được nữa.

“Anh thực kỳ! Công ty là của anh, anh lại không biết kết cấu của nó và vị trí của mỗi phòng ban sao?”

“Em biết, anh căn bản chưa từng ở đây, làm sao có thể biết?” Kỷ Lăng trả lời cô.

“Vậy anh có thể tìm người khác! Nếu không, ngày sau từ từ đi dạo, cũng có thể lục lọi ra, làm cái gì nhất định phải em?” Cô phỏng đoán anh nhất định là cố ý.

“Anh chính là muốn em!” Kỷ Lăng nửa thật nửa giả nói.

Lúc này, trùng hợp có một vị thư ký trưởng từ một bên đi qua, vừa đúng nghe lời của anh nói, sững sờ ba giây, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Anh, anh nói cái gì?” Trời ơi! Anh ta đang nói gì?

Nguyên Mạn Nhu xanh tròn mắt, một hồi hốt hoảng hướng nhìn anh lại xem một chút thư ký trưởng, tay chân như nhũn ra.

“Anh là nói, buổi tối chúng ta đi mua giường đi! Ghế sofa của em quá nhỏ.”

Lời vừa nói ra, cô một chường vỗ thượng bờ môi của anh, nói: “Anh! Anh đừng nói lung tung.”

“Anh đang nói thật!” Anh lấy tay cô ra, quay đầu nhìn về thư ký trưởng, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Cô xem đủ chưa? Có thể rời đi rồi!”

“Dạ” Thư ký trưởng như bị chấn tỉnh, vội vàng chạy đi. A, cô nhìn thấy trợ lý Nguyên “Cần rồi” đánh lên miệng Aaron! Toàn bộ công ty chưa có người nào to gan như vậy?

Đây tuyệt đối là Aaron ngầm cho phép Thật là một tin tức lớn.

Nguyên Mạn Nhu nhìn thư ký trưởng chạy trốn giống như đang bay, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, không bao lâu, lời đồn sẽ bay đầy trời, cô tức giận ngẩng đầu lên trừng anh. “Anh đang muốn làm gì? Đó, xong rồi!”

“Anh làm sao? Anh đang nhắc nhở em chuyện cần làm vào tối nay nha!” Anh như cũ vẻ mặt cứng nhắc, không biết là cố ý hay là thật sự không hiểu, nhưng Nguyên Mạn Nhu mãnh liệt hoài nghi anh là cố ý.

“Anh muốn mua thì tự chính mình đi mua, làm gì kéo em xuống nước? Có biết chuyện này truyền ra em làm người thế nào nữa? Ngày mai, không, buổi chiều mọi người trong công ty rồi sẽ biết em với anh, em với anh.”

“Làm sao?” Tiêu chuẩn biết rõ còn hỏi.

“Em với anh Cùng, cùng ở, ở chung, dưới mái hiên!”

“Đây là sự thật nha!” Hơn nữa cô tựa hồ còn không có nghĩ đến đối với việc đổi phòng ốc, trước cô là cảm ý kiến phản đối. Bây giờ cũng theo như anh quyết định tiến hành.

“Nhưng, nhưng mà.” Cô da đầu run lên, tại sao anh lại giả bộ với bộ dáng vô tội kia? Một bộ anh không biết là chỗ đó có vấn đề!

“Xem ra rất nghiêm trọng.” Kỷ Lăng trầm ngâm , mới nói: “Như vậy được rồi, chúng ta tóm cô ta trở lại, liền theo cách của em giải thích cho cô ta hiểu được không?”

Cái kia càng lau sẽ càng đen đi? Cô tức giận quét mắt nhìn anh một cái, cả giận nói: “Không cần.”

“Không cần? Em khẳng định không cần sao?”

“Không cần!” Làm điều thừa.

“Là em nói không cần đó!” Anh xấu xa cường điệu, giống như là đang nhắc nhở cô, anh cố ý giải quyết vấn đề, là chính cô không cần.

“Đúng rồi!” Cũng đã quá muộn, giải thích có ích lợi gì? “Bây giờ anh muốn đi phòng ban nào nữa?”

“Ban xuất nhập khẩu.” Anh lập tức tiếp lời.

“Đi thôi!” Cô phần nộ đi phía trước, đã bỏ lỡ nụ cười của Kỷ Lăng sau lưng cô.

Không tệ, anh chính là muốn mọi người trong công ty biết, cô là của anh, ai cũng không thể cùng anh tranh.

12. Chương 12

Cũng không biết Kỷ Lăng làm thế nào thuyết phục bà chủ tiệm nội thất, thế nhưng làm cho bà đồng ý lập tức thay anh đưa giường, học tủ, bàn máy tính về đến nhà, không giống những người khách khác phải xếp hàng, đợi đến hôm sau.

Nhưng mà điều này cũng không cần quá ngoài ý muốn, có lúc không cần anh làm gì, đã liên tiếp chế tạo ra kết quả kinh người, giống như trong công ty, một câu “Vô tâm” của anh, ngay tức khắc khiến cô trở thành người đứng đầu trong danh sách người đáng ghét nhất trong công ty, đồng thời, còn thân kiêm tiểu đán của tuồng kịch chim sẻ hóa phượng hoàng.

Cô không dám tưởng tượng đi làm qua thế nào sau ngày mai, nhưng xác định vững chắc là sẽ không qua vui vẻ tý nào.

Không tới hai tiếng, trong ngôi nhà nhỏ của Nguyên Mạn Nhu, lập tức bị một đồng đồ dùng trong nhà nhét bọ.

“ Để bên này là được rồi. Bàn máy tính thì để cạnh cửa sổ, đúng rồi, các ông có dịch vụ thu đồ dùng cũ chứ? Cái này còn có cái này cũng mang đi đi!” Anh chỉ vào hai tủ sách và một khung sắt của cô.

“Kỷ... Lãng! Đó là của đồ của em, anh làm sao có thể tùy tiện lộn xộn như vậy?”

“Anh muốn để xuống đồ của anh nha! Lại nói những thứ kia của em cũng nên bỏ đi, chính em nhìn kệ sách cũng sắp biến dạng rồi.”

“Đây là nhà em không phải anh, anh làm sao có thể như tu hú chiếm tổ chim khách như vậy?”

“Anh biết rõ, cho nên mới mua mấy thứ đồ dùng này.” Nếu như cô không ngại, anh thậm chí muốn trở thành chủ cho cô thuê nhà. Ừ. Cái chủ kiến này hay, cứ như vậy ở cùng một chỗ không xa rời nhau đi!

“Nếu không anh còn muốn mua nhiều đồ hơn nữa sao?”

“Ông chủ, bà chủ, còn muốn đem những thứ đồ này chuyển đi không?” Công nhân vận chuyển thúc giục.

“Muốn.”

“Không cần.”

Hai người đồng thời lên tiếng, đáp án lại hoàn toàn ngược lại, khiến công nhân vận chuyển không biết nên nghe ai .

“Dù sao đều sắp vứt bỏ, đương nhiên là để cho bọn họ xử lý có vẻ thuận tiện hơn.” Kỷ Lãng nói đến chân thật đáng tin, liền ra một thủ thế “chuyển”, công nhân vận chuyển thấy thế lập tức công tác.

“Đợi tý.” Cô muốn ngăn cản bọn họ, Kỷ Lãng lại khua tay muốn bọn họ chuyển đi.

Chờ các công nhân vừa đi khỏi, Kỷ Lãng nắm chặt vai cô, dùng ánh mắt kiên định nhìn cô: “Nơi này tuyệt đối sẽ rực rỡ hẳn lên.”

Tim cô ngừng đập, bị ánh mắt nghiêm túc của anh làm cho kinh ngạc rồi.

“ Toàn bộ đều chuyển, chuyển hết, đương, đương nhiên rực rỡ hẳn lên.” A, cô thế nhưng cà lăm rồi.

“Tin anh, anh biết làm thế nào để tiết kiệm không gian hơn.” Anh an ủi cô.

Nghe lời nói dịu dàng của anh, hại cô cảm thấy , nếu nói ra là : không liên quan đến anh, đây không phải là nhà anh, quá mức hà khắc. Hoặc là, ở sâu trong nội tâm cô cũng không muốn nói lời nói quyết tuyệt như vậy?

Cô làm sao vậy? Cách làm đơn giản nhất chính là đuổi anh đi, nhưng, cô cứ nói không ra miệng, còn mặc anh thay đổi cách bày biện trong phòng, thậm chí, giường cũng chuyển vào tới.

Chẳng lẽ cô thích anh? Cô muốn cùng anh cùng nhau sống qua ngày?

“Mạn Nhu, em làm sao vậy?” Kỷ Lãng thấy cô rất lâu không nói lời nào, cho rằng cô giận thật, giận anh xâm phạm, nhưng, đây là kế hoạch của anh, cho dù biết rõ cô đang tức giận, anh cũng tuyệt đối không có khả năng dừng lại.

“À. Không có gì.” Ổn định, mày phải ổn định nha! Nguyên Mạn Nhu ở đáy lòng tự nói với mình.

“Không có việc gì thì tốt. Nếu giải quyết chuyện phòng the , chúng mình nên ăn cơm rồi!”

“Cái gì giải quyết chuyện phòng the? Anh, anh đừng nói bậy.”

“Bậy cũng chỉ sẽ đối với em bậy.” Lời của anh hại Nguyên Mạn Nhu nghe thấy tim đập nhanh một hồi.

Kỷ Lăng thấy phản ứng hốt hoảng của cô, nhớ lại chuyện tối qua, anh không muốn nếu mình sốt ruột lại hù dọa cô chạy, không thể làm gì khác hơn là sửa lời nói: “Bữa ăn tối nên nấu gì đây? Anh nhớ hình như trong tủ lạnh có nắm kim châm và măng tây, ăn thập cẩm cơm thôi.” Nói xong, anh tự mình đi vào bếp, mang theo tâm tình vui thích.

Lúc này anh tiến vào chiếm giữ nhà cửa cô, lại đến, chính là tiến vào chiếm giữ tim cô rồi. Anh tin theo cô đối với anh trình độ vô lực kháng cự, chớp mắt thời gian, anh sẽ đạt được mục tiêu.

Nghĩ đến đây, anh tự nhiên vui vẻ.

So sánh với anh nhẹ nhõm, Nguyên Mạn Nhu lại là vẻ mặt khổ não, cô mới vừa hiểu ra đáy lòng không thể chống cự lại tình cảm đó, nhưng đến cuối cùng, có phải tự mình đa tình không?

Nhưng mà, anh hôn cô. Nếu như không thích một người, là hôn không được đi? Như vậy, anh hôn cô, liền bày tỏ là thích cô! Đúng, không, đúng, không, đúng, không ?

“ Em có muốn ăn canh hải sản không?” Tiếng của Kỷ Lăng phiêu dang ở bên tai cô.

“Gi?” Cô nhìn anh, ngực lại là một hồi chấn động mãnh liệt.

Anh mặc vào tạp dề màu hồng của cô, dáng vẻ tựa như người đàn ông trong gia đình, người chủ trong gia đình. Tan mất thân phận phó tổng giám đốc, anh cũng rất bình dị gần gũi, rất ưu tú! Cô từ đáy lòng thừa nhận.

Nhưng này cũng thay mặt cho —— nguy rồi! Bởi vì cô hình như thật sự thích anh.

“Anh hỏi em có muốn ăn canh hải sản không, hay muốn canh trứng?”

“Tùy, tùy tiện!” Khi anh hỏi như thế, cô lại cho rằng anh là một người đàn ông cô sắp lấy, nguyện ý dốc hết toàn tâm đi yêu người đàn ông của cô.

Ảo giác! Đây nhất định là ảo giác! Cô kêu tỉnh lý trí của mình, nhắc nhở mình, anh chỉ là “Thực khách” , đúng, chính là “Thực khách” ở tạm nhà cô mà thôi, chỉ có như vậy, cô mới có thể bình thường chút.

“Được, cho anh thêm mười phút.”

“Anh từ từ đi! Em. Còn chưa đói.” Nhưng thật ra vì suy nghĩ hỗn loạn khiến cô cạn sạch sức lực.

“Vậy em có thể hay anh sửa sang một chút không? Đem laptop lấy ra đi, còn có những cuốn sách trong kệ sách phân loại ra rồi sắp xếp, đừng xếp theo chiều cao, như vậy muốn tìm sẽ phiền lắm.”

Ngay cả cái này anh cũng chú ý sao?

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, anh là người mới vào ở sao? Thế nào thói quen của cô anh cũng biết.

“Đúng rồi, tối nay còn phải đi ra ngoài mua drap giường, chăn bông và gối.”

“Còn mua nhiều đồ như vậy! Anh sao không, sao không.” Chính mình tìm nhà ở đi.

Cô không tin anh không có nơi để ở, cùng cô chen vào một căn nhà nhỏ này, uất ức như vậy là vì cái gì?

“Sao không gì?”

“Sao không.” Được rồi! Cô nhát gan lại mềm yếu, cô không dám hỏi, sợ đáp án của anh.

“Anh muốn ở tới khi nào?” Cô sửa lời nói.

“Ở đến.” Anh dừng lại, lời đến khóe miệng tạm thời quyết định cất giữ, về sau cô sẽ biết.

Tim của cô vì vậy treo lơ lửng ở giữa không trung.

“Ở đến anh thích mới thôi.” Anh hài hước nói xong, nhưng cũng hài lòng câu trả lời này.

“Cái gì?”

“Anh giỡn.” Nghe tiếng nước sôi sùng sục, anh quay người, tiếp tục nấu canh, cơm chiên.

Nghe vậy, Nguyễn Mạn Nhu lại không hiểu nhẽ nhàng mà thở ra, thì ra là trong tiềm thức, cô cũng không hy vọng anh đi.

” Nhanh ăn thôi.” Trên bàn chỉ có canh trứng và cơm chiên, nhưng hương sắc đều có.

Trong canh trứng anh nấu có cải thìa, đậu hũ, trứng, hành lá cắt nhỏ, thịt miếng; trong cơm chiên thập cẩm có nấm kim châm, cà rốt, đều cắt thành hạt lựu, tôm lột vỏ, măng tây. Rất đẹp mắt rất dinh dưỡng cũng rất nhiều đồ.

Như người anh vậy. Cô không cách nào không nghĩ vậy, bởi vì càng đến gần, càng hiểu rõ anh, cũng càng không nhận được sự hấp dẫn của anh.

“Tại sao em lại không ăn? Có phải không hợp khẩu vị của em?” Kỷ Lăng chau mày lại hỏi.

“Không phải.”

“Vậy sao em không ăn?”

“Haizz.” Một tiếng than thở từ trong miệng cô thốt ra, sau đó, cô mới chợt cảm thấy mình tiết lộ tâm tình, vội vã giải thích: “Công lực làm món ăn của anh khiến phụ nữ phải xấu hổ.”

Anh yên tâm nở nụ cười. “Rất nhiều người đầu bếp nhà hàng nổi tiếng đều là nam, nếu như vậy sẽ xấu hổ, kia thật đúng là xấu hổ đến chết.”

“Nhưng anh không phải là đầu bếp nhà hàng.” Anh là Phó Tổng Tài, không quên đi? Nguyễn Mạn Nhu ở trong lòng nói thầm.

“Chỉ là vừa vặn có học chút.” Anh cảm thấy không đáng giá được nhắc tới.

“Anh học cũng thực nhiều. Đúng rồi, anh không phải học y sao? Tại sao sau lại chuyển sang kinh doanh? Sẽ không cũng chỉ là học chút đơn giản như vậy chứ?” Cô đã sớm muốn hỏi rồi, nhưng vẫn không tìm được thời cơ.

“Dĩ nhiên không phải. Em nguyện ý nghe anh thì anh nói em nghe.”

Tiến bộ lớn! So sánh với thái độ thờ ơ lúc trước của cô đối với anh, lúc này cô có chút hứng thú đối với anh rồi, thật là một đột phá lớn, anh vào ở , cố ý tấn công là có tác dụng. Kỷ Lăng lộ ra vẻ mặt hân hoan.

“Em, em trước nói, ặc, không phải vì em tò mò, mà là, đúng anh là cấp trên của em, em nên biết một chút chuyện của anh.” Cô thật muốn cẩn rơi đầu lưỡi nhiều chuyện kia, thật hối hận đã hỏi ra lời.

“Anh biết.” Anh cười đáp, một chút cũng không để ý lời “Giải thích” rất không xuôi tai. “Anh có từng nói với em là mẹ anh là dựa vào nghề sửa may quần áo để sống.”

Anh nói chuyện lúc trước, nhớ lại chuyện cũ của bốn năm trước, kia mang theo tiếc nuối, thê lương, thương cảm, ảo não của quá khứ. Anh chưa bao giờ từ đáy lòng, toàn bộ, hoàn toàn, cẩn thận nói với người nào chuyện đã từng trải qua.

Cô lắng nghe, cũng dần dần hiểu tất cả về anh.

Cô đồng thời cũng nguyện ý thừa nhận. lúc ban đầu chuyện cô không muốn thừa nhận

Trong không khí yên tĩnh, khác thường chân tình cũng ở lúc này thay đổi, hai người giống như lại trở về bốn năm trước thời khắc ấm áp kia.

Newyork Kỷ trạch ——

Khi Hạ Thái Chi đến nước úc quay quảng cáo trở lại Newyork, mới biết Kỷ Lăng đã về Đài Loan một đoạn thời gian rồi.

“Anh họ nói muốn ở Đài Loan, không quay về sao?” Hạ Thái Chi vội hỏi.

“Đúng vậy, nó có bản lĩnh thì đừng về đây nữa.” Đường dĩ mai tức giận chưa nguôi. Mấy năm qua cô chịu nhận vợ trước và chồng mình cùng ở dưới một mái hiên, là vì cái gì? Còn không phải là vì chồng mình sao!

Nếu không phải đưa con vào ba năm trước xảy ra tai nạn xe cô bất hạnh bỏ mình, cô lại không muốn chồng mình vì gia nghiệp không người nối nghiệp mà phiền não, cô cần gì đồng ý đem hai quái nhân kia tiếp về nhà? Không nghĩ tới, người đàn bà kia mới chết, con trai của bà ta cũng rời đi, hại cô lúc này không biết nên làm gì nữa.

“Dì, tại sao dì có thể để anh họ đi vậy?” Hạ Thái Chi mới mặc kệ ân oán đời trước của bọn họ, cô chỉ biết anh họ đến Đài Loan, hơn nữa còn nói không quay về, cô, cô làm sao bây giờ?

“Nó muốn đi dì cũng cản không được! Con không phải không biết, nó cho tới bây giờ cũng không xem dì những trưởng bối này ở trong mắt, đứa kiêu ngạo như nó, cũng không chịu nghĩ cha nó để tâm bồi dưỡng nó trở thành người thừa kế. . . .” Đường dĩ mai tiếp tục phát tiết sự tức giận.

Hạ Thái Chi một chữ cũng không nghe lọt, trong óc của cô bị kế hoạch chính mình chiếm hết. “Dì, con quyết định phải đi tìm anh họ.”

“Cái gì? Con muốn đi tìm Kỷ Lăng!”

“Đúng vậy! Con đi khuyên anh họ trở về. Có lẽ anh họ không nghe lời của dì và dưỡng, nhưng nói không chừng con có thể a!”

Đường dĩ mai nghi ngờ nhìn cô, Kỷ Lăng quái nhân kia ai cũng khuyên không được, Thái Chi đi. . . .

“Dì yên tâm đi, con nhất định sẽ mang anh họ về, con có lòng tin! Lại nói, anh ấy không có khả năng khi dễ em họ của mình đi?” Hạ Thái Chi nói với lòng tin tràn đầy.

“Nói như thế này cũng đúng. Nhưng dì vẫn sợ nó sẽ khi dễ con.”

“Sẽ không! Dì đừng suy nghĩ nhiều quá, cũng chuyển lời tới dưỡng con nhất định sẽ mang tin tức tốt về, con về trước để chuẩn bị đây!” Nói xong, Hạ Thái Chi nhảy lên rồi đi kỷ trạch.

Có thể là sợ quyền uy của Kỷ Lăng, một số người cho dù có điều ghen tỵ hoặc bất mãn đối với Nguyên Mạn Nhu “Lên chức”, cũng không dám ngay mặt biểu hiện ra, chỉ dám ở sau lưng nói xấu, nhưng từ trước đến giờ Nguyên Mạn Nhu với sự nhạy cảm và lại sức quan sát mười phần rất sớm liền cảm nhận được.

Mọi người ngoài mặt là chúc mừng cô, tán thưởng năng lực làm việc của cô, nhưng trên thực tế không phải ở bản dự thảo kế hoạch trình lên tấy máy tay chân, chính là cố ý khiến cô ở trước mặt khách của Kỷ Lăng thất bại, làm cho cô mỗi ngày mỗi giờ làm việc đều nơm nớp lo sợ, chỉ sợ bị người hãm hại.

Nhưng vì hãm hại không được cô, cho nên thủ đoạn của mọi người càng lúc càng kịch liệt, mảnh khóc cũng càng ngày càng nhiều.

Mới sớm, một phần giấy hợp đồng tinh thể lỏng hơn tỷ đô la, mới từ nghiệp vụ quản lý tự mình đưa đến trước mặt cô, muốn từ cô nộp, nghiệp vụ quản lý lại cố ý đựng vào tách cà phê của cô, tờ hợp đồng tuyệt đẹp liền dính vào chất lỏng màu nâu, lau cũng lau không hết.

“A, làm sao bây giờ? Chị không cố ý, nguy rồi nguy rồi!” Nghiệp vụ quản lý cả kinh thất sắc, giống như sắp bị chém đầu rồi.

“Không, không sao.”

Trừ mau sớm cấp cứu trang báo chưa bị dính ra không còn cách nào, cô ta lại giống như là cố ý, cầm giấy hốt hoảng lau đồng lau tây, đem cả phần hợp đồng bị lây dính.

“Thật không sao sao? Nhưng phần hợp đồng này mới ký buổi sáng, còn phải đợi Aaron ký qua mới đưa về công ty đối phương lưu giữ. . . .”

“Quản lý, em tới là tốt rồi.” Nguyên Mạn Nhu nhìn ra cô ta cố ý, ẩn nhẫn tức giận, cô không muốn ở ngay lúc này để người mượn cố nữa.

“Được rồi! Phiền em nghĩ cách khác vậy.” Nghiệp vụ quản lý thấy mục đích của mình đã đạt tới, để xuống tờ giấy bị bẩn rồi xoay người đi, ai ngờ, thế nhưng dùng vào lồng ngực Kỷ Lăng đang đi tới. “Aaron!”

“Lấy bản hợp đồng về ký lại!” Kỷ Lăng bễ nghễ nói. Mới vừa rồi trải qua anh đều nhìn rõ, coi như anh nghĩ đồ thừa cũng vô lại không được.

Cái trán của nghiệp vụ quản lý đỏ mồ hôi, thầm kêu mình tại sao lại xui như vậy. “Aaron cái đó phải”

“Cô không cần giải thích, nên biết tôi đều biết.” Bộ dáng nhiều lời vô ích kia của Kỷ Lăng như muốn ăn tươi. “Nếu như cô không có cách nào khiến phía bên kia ký lại, vị trí quản lý này cũng nên thay đổi người rồi.”

“Vâng” Nghiệp vụ quản lý sợ tới mức vội vàng chạy đi.

“Bị người khi dễ làm sao không lên tiếng?” Nếu không phải anh kết thúc cuộc họp sớm, chỉ sợ sẽ không thấy một màn như vậy.

“Chị ấy không phải cố ý.” Cô tránh nặng tìm nhẹ nói, mới vừa rồi anh thay cô ra mặt, truyền đi không biết sẽ biến thành dạng gì.

“Không phải mới có quý, anh nên giết một người răn trăm người mới đúng.” Chỉ là, chỉ là làm cho cô ta đi lấy thêm bản hợp đồng có chữ ký phía bên kia, cũng đủ cô ta đau đầu rồi.

“Như vậy sẽ chỉ làm nhiều người đối với em bất mãn hơn.” Trước khi anh còn chưa trở về nước, cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ biến thành “kẻ thù chung của toàn dân” .

“Ai dám đối với em bất mãn anh liền đuổi người đó, muốn em lên chức tới giúp một tay là nhìn trúng năng lực em, cũng không phải bởi vì giao tình.” Đây là anh lần đầu nói rõ tại sao muốn cô làm trợ lý.

“Vậy sao? Nhưng bọn họ cũng không biết, cho rằng em, em là.”

“Dựa vào quan hệ thăng đi lên đặc quyền phần tử?” Anh tiếp lời.

Cô gật đầu.

“Anh không phải là thứ người như thế, anh sẽ không xử trí theo cảm tính.”

“Nhưng em hiểu rõ thì có tác dụng gì?” Cô biết anh không xử trí theo cảm tính, ý chí của anh kiên định, quyết định chuyện gì luôn luôn không thay đổi.

“Em biết là đủ rồi, những người khác anh mới không quan tâm. Lần sau nếu còn có ai dám khi dễ em, nhất định phải nói cho anh biết, có thể không?” Những lời này không phải ra lệnh mà là khẩn cầu.

Cô rung động về sự thành khẩn của anh, và còn đôi mắt ấm áp nhu hòa. Làm sao bây giờ? Càng lúc càng thích anh.

“Còn nói không phải xử trí theo cảm tính!” Cô cố làm ra vẻ chỉ trích, kì thực là đè nén xuống chính mình phần chân tình không thể vãn hồi.

Anh cứng họng, trên mặt một hồi đỏ mặt. “Phản, dù sao em nói cho anh biết là được.”

“A, anh đang có đỏ mặt phải không?” Cô kinh ngạc nhìn phát hiện mới. “Có phải không?”

“Nơi này là phòng làm việc, không nên càn quấy, làm việc nhanh lên.” Kỷ Lăng lập tức đi về phòng làm việc riêng của anh, đời này còn chưa từng chột vật như vậy qua.

Khì! Anh cũng biết đỏ mặt nha! Xem như anh không chịu thừa nhận, cô còn là nhận định đó là đỏ mặt, một đại nam sinh đỏ mặt, một người nam sinh cô thường thức từ thời đại học, một người nam sinh càng lúc càng thích.

Phòng trà nước của Kỷ Thị không khác với các công ty khác, ở chỗ này luôn có người nhiều chuyện thích tụ tập ở đây, tám chuyện, truyền lưu tin đồn.

“Mấy chị nghe nói chưa? Thì ra là Nguyên Mạn Nhu và Aaron ở chung! Khó trách Aaron về đây liền thăng cô ta làm trợ lý, rõ ràng chính là có tư tâm.”

“Nói không chừng, người đàn bà kia chính là tai mắt của Aaron giấu trong công ty, đặc biệt thay Aaron giám sát chúng ta.”

“Xong rồi, em cần phải cẩn thận suy nghĩ mình có đắc tội qua cô ta không, nếu không trong danh sách giảm biên chế cũng có em rồi?”

“Giảm biên chế? Công ty muốn giảm biên chế?” Cái tin này rung động toàn trường, khiến mọi người trong nháy mắt đem chuyện trọng tâm dời đi.

“Nếu không Aaron về đây làm gì? Anh ấy chưa bao từng ở lại các công ty chi nhánh”

“Anh ấy cũng ở đây hơn mười ngày rồi! Thật chẳng lẽ”

“Đủ rồi, mấy cô ở chỗ này nói hươu nói vượn cái gì? Công ty nào có muốn giảm biên chế?” Mã Thư Cần nghe không vô, mở cửa phòng trà nước ra, xông vào.

Vốn cô chỉ là tới rót ly cà phê, không ngờ tới sẽ nghe thấy những người này đang nói xấu Nguyên Mạn Nhu, càng nghe tâm tình càng hư.

Cô mới xin nghỉ mấy ngày không có ở đây, lúc nào thì chạy ra lời đồn và ác ý này hãm hại Mạn Nhu đây?

“Thư Cần, cô làm gì đấy? Dọa chết người.” Hô, hại bọn họ cho rằng quản lý.

“Công ty chúng ta lớn như vậy, làm sao có thể tùy tiện giảm biên chế?” Mặc dù trước có nghe Vương Thiên thu nhắc qua, nhưng, ở công ty còn chưa thông báo, lời như thế tại sao có thể nói lung tung!

“Đúng đi! Cô đừng nói bậy nói bạ, nói chuyện giật gân, hù chết tôi. Nhưng mà, Aaron cũng quá khác thường rồi.”

“Anh ấy thăng chức cho nhân viên nội bộ làm trợ lý, mà không phải đối ngoại tuyển mộ cũng rất quái. Huống chi, tôi điều tra tư liệu của Nguyên Mạn Nhu, cô ta chỉ tốt nghiệp đại học × mà thôi, cũng không phải trình độ học vấn rất giỏi!”

“Đã nói cô ta và Aaron không đơn giản.”

“Mấy người đừng loạn sỉ nhục người khác, tốt nghiệp đại học × sẽ không phải là người đi? Ta cũng học ở địa học × đó! Hơn nữa Mạn Nhu và Aaron làm sao có thể có quan hệ gì?” Mã Thư Cần vì Nguyên Mạn Nhu nói chuyện.

“Ồi trời! Cô cũng đừng nói chuyện giúp cô ta nữa, YoYo nói cô ấy tối hôm qua nhìn thấy hai người bọn họ cùng đi dạo công ty bách hóa, loại quan hệ nam nữ nào sẽ cùng nhau đi dạo công ty bách hóa, chính cô dùng đầu gối suy nghĩ một chút đi.”

“Hơn nữa bộ dạng hai người cùng ra cùng vào, mọi người trong công ty đều thấy được, còn giả sao?”

“Càng kỳ quái hơn chính là nghiệp vụ quản lý chính cô ta bị Aaron bắt được, lập tức liền bị sửa chữa một bữa!”

Mã Thư Cần nghe vậy, ngây ngẩn cả người. Làm sao Mạn Nhu cùng Aaron quen như vậy, cũng không có nói với cô nha?

Còn nữa..., bởi vì chuyện xảy ra lúc đại học trong đạo quan hệ hữu nghị, bạn ấy không phải rất chống cự cùng khác phái đi quá gần sao? Làm sao. Cái Aaron này rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế nào có biện pháp khiến Mạn Nhu ở trong thời gian ngắn liền thay đổi ý tưởng đây? Xem ra sau khi tan việc cô phải hẹn Mạn Nhu ra ngoài hỏi một chút rồi.

Thời gian tan tầm, Nguyên Mạn Nhu dọn dẹp vật phẩm trên bàn chuẩn bị ra về, cô có hẹn ăn tối với Thư Cần, cho nên đợi cô đã hỏi Kỷ Lăng, nếu không có chuyện gì, cô có thể đi rồi.

“. Phó Tổng Tài, anh còn có chuyện muốn giao phó không? Em phải tan việc.”

“Em phải đi?” Kỷ Lăng ngẩng đầu từ trong sổ sách.

“Ừ, buổi tối có hẹn với bạn.” Cô không tự chủ giải thích với anh.

“Bạn bè! Nữ hay Nam?”

“Là bạn bè thời đại học! Mã Thư Cần anh nhớ không?”

Kỷ Lăng lắc đầu, “Không có ấn tượng gì.”

“À. Đúng rồi, cái chìa khóa đặt bị em đặt trong một hộp giày ở tủ giày, chính anh tìm một chút.”

“Em đem cái chìa khóa đặt ở trong hộp giày?” Có cảm thấy nguy cơ không? Kỷ Lăng muốn quở trách cô, lại thấy đến khuôn mặt ngây thơ vô tội của cô, lời nói đến cổ họng liền dừng lại.

“Đúng rồi! Sẽ không ai đi lật hộp giày đúng không!” Cô đều cất nhiều năm như vậy, hơn nữa người xa lạ muốn đi vào khu nhà của cô cũng không được! Phải có sự đồng ý của quản lý viên mới có thể vào, cho nên, cô rất yên tâm. “Em phải đi rồi! Bữa tối tự anh giải quyết.”

“Rõ là. Quên đi, anh đi với em.”

“Anh muốn đi?”

“Không được sao?” Anh nhú mày hỏi ngược lại.

“Được!”

“Vậy đi thôi!”

Khoảng nửa tiếng sau, bọn họ đi tới nhà hàng Nhật đã hẹn với Mã Thư Cần “Tám màu liệu đình”, có hàng rào gỗ thô, có đồ trang trí chế bằng cây mây, có khác một phen phong tình.

Hẹn ở chỗ này, là bởi vì Nguyên Mạn Nhu và Mã Thư Cần rất thích ăn đồ Nhật, nơi này lại an tĩnh, là nơi tốt để nói chuyện phiếm.

“Mạn Nhu, bạn, bạn làm sao cùng người khác cùng đi vậy?” Mã Thư Cần có mắt như mù hỏi.

“Hi, xem ra hai người không có ấn tượng gì với nhau.” Nguyên Mạn Nhu cảm thấy rất thú vị, rõ ràng chính là sếp của mình, lại tương kiến không tương thức (gặp nhau không quen biết), đây đều là Kỷ Lăng làm việc khiêm tốn, còn có nguyên nhân không thích chụp hình.

“Tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi là Aaron, cũng là sếp của Mạn Nhu.”

“AAAA. Aaron! ?” Mã Thư Cần tròn to hai mắt nhìn về phía Nguyên Mạn Nhu, muốn xác định rõ ràng.

“Tôi nổi tiếng như thế sao?” Kỷ Lăng trêu ghẹo nhìn phản ứng của Thư Cần, đoán rằng Mạn Nhu hẳn là nhắc qua anh với bạn bè, vừa nghĩ như thế, trong lòng phiêu bạt nồng đậm vui sướng.

“Không phải, anh cũng là cấp trên của bạn ấy.”

“Dày, làm sao bạn lại mang sếp cùng tới vậy? Như vậy tiêu hóa sẽ không tốt!” Mã Thư Cần lại gần bên cạnh Nguyên Mạn Nhu, cùng cô nói thầm.

Vậy mà Nguyên Mạn Nhu chỉ là nhàn nhạt cười một tiếng, tiếp tục giới thiệu: “Kỷ Lăng, cô ấy chính là Mã Thư Cần, bạn học thời đại học của em; Thư Cần, anh ấy là đàn anh Kỷ Lăng đó! Bạn nhớ chứ?”

“Kỷ, lăng?” Cô làm sao có thể không biết? Anh chính là cái đàn anh hại Mạn Nhu mất thể diện! Cô gần như quên mất khuôn mặt anh, nhưng tên lại nhớ rất rõ.

“Cũng là Aaron.” Nguyên Mạn Nhu bồi thêm một câu.

“Cô Mã Xin chào, không nghĩ tới cô cũng làm trong công ty.” Kỷ Lăng không biết trong mắt cô vì sao có ý giận, nhưng đưa tay không đánh người tươi cười những lời này tổng không sai, cho nên, anh dẫn đầu bỏ ra thiện ý.

“Thì ra là anh chính là Aaron, khó trách Mạn Nhu sẽ cùng anh đi được gần.” Mạn Nhu chẳng lẽ quên anh ta là thủ phạm năm đó!

“Bạn nói đi nơi nào, đừng nói bậy. Gọi món nhanh đi!” Nguyên Mạn Nhu lấy Menu cho cô, vội vã chuyển đề tài khác.

Kỷ Lăng nhìn ra Mã Thư Cần này có địch ý đối với anh, nghĩ đến anh cũng không được hoan nghênh. “Anh nhớ tới có chút việc. Hai người ăn từ từ, hôm nay tiền ăn tính anh.”

“À, Aaron có chuyện, vậy đi làm nhanh chút, tạm biệt.” Mã Thư Cần ” rõ ràng” rất vui vẻ, nhưng cũng không phải vì có người mời khách.

Nguyên Mạn Nhu cảm thấy khó hiểu, rõ ràng chính là không có việc gì mới cùng đi tới đây, thế nào bây giờ lại đi?

“Sau khi kết thúc lại gọi điện cho anh, anh tới đón em.” Kỷ Lăng nói xong rồi rời đi.

“Mạn Nhu, hai người đến cùng là đang làm gì? Chẳng lẽ bạn quên mất.”

“Thư Cần, không phải như thế! Mình trước đó cũng hiểu lầm anh ấy.” Nguyên Mạn Nhu đầu đuôi gốc ngọn kể lại sự tình cho cô. “Vốn mình muốn sớm một chút nói cho bạn biết, nhưng bạn xin nghỉ phép về nhà, nên mình không tốt đi quấy rầy.”

“Ý của bạn là muốn cùng anh ta nói, yêu, yêu chứ?”

Trên má cô hiện lên hai đóa mây đỏ, mười phần e thẹn.

“Được rồi! Vậy anh ta đối với bạn thế nào? Thật rất tốt sao?” Thật ra thì không cần hỏi, ở công ty cô cũng nghe được không ít chuyện, chỉ là cô muốn xác định một chút.

“Mặc dù mình không xác định tâm ý của anh ấy là như thế nào, nhưng anh ấy rất tốt với mình.”

“Có thể đột nhiên lại có vấn đề gì không, sau đó anh ta lại bỏ lại một chút vấn đề không giải thích được liền chạy lấy người nữa?” Rất khó để cô không nghĩ như vậy, dù sao chuyện như vậy từng có qua một lần.

“Tương lai chuyện rất khó nói được chính xác.”

“Mạn Nhu, mặc kệ ra sao, mình không hy vọng bạn lại bị thương.”

“Mình hiểu, Thư Cần, bạn thật là bạn tốt nhất của mình.” Cô đột nhiên cảm tính nói.

“Thiếu buồn nôn tỵ.” Mã Thư Cần vỗ tay lẫn nhau, làm bộ như đang tiêu diệt da gà nổi lên trên cánh tay. “Gọi món ăn nhanh đi! Phục vụ đều ở đây trùng chúng ta.” Nói xong, hai người cười lên.

13. Chương 13

“Anh nghĩ bạn em không thích anh.” Kỷ Lăng đúng hẹn tới đón cô, hai người mới ngồi lên xe, anh đã nói ra cảm nhận trong lòng mình.

“Cô ấy chỉ hiểu lầm mà thôi.” Nhớ tới khi ở “Tám màu liệu đình” suy đoán lớn mật của Thư Cần, gương mặt của cô không khỏi đỏ ửng. Thư Cần đoán một chút cũng không sai, cô thích anh, muốn cùng anh nói yêu đương, nhưng kể từ sau lần đó, anh vẫn không tỏ thái độ muốn tiến thêm một bước, cô cũng không tốt chủ động nhắc tới.

Chẳng lẽ là sau lần anh bị cô từ chối, liền quyết định không hề đem “Lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết” yêu cầu đặt ở trên người cô nữa, quyết định đổi người khác nói sao?

Bỗng nhiên, tâm tình của cô thật loạn, thật phức tạp, không muốn chấp nhận đáp án dĩ nhiên là người sau.

“Hiểu lầm gì?” Anh bởi vì một lòng chỉ muốn biết Mã Thư Cần tại sao lại căm thù anh, nên không phát hiện sự khác thường của cô.

“Không có gì đâu! Cũng đã không có gì rồi.” Cô vội vàng lên tiếng, cố ý để ĩnh xem ra bình tĩnh chút.

Anh chỉ nhẹ gật đầu, nhưng ở trong lòng thầm nghĩ phải tìm một cơ hội hỏi rõ.

“Em theo anh đi ăn một bữa cơm đi!” Mới vừa rồi anh trở về một chuyến, tìm số điện thoại của chủ cho thuê nhà, cùng chủ cho thuê nhà hẹn thời gian gặp mặt, cũng thử dò xét hỏi chủ cho thuê nhà có đồng ý bán nhà này không, căn bản không có thời gian ăn.

“Anh còn chưa ăn cơm ư?” Cô nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã mười giờ rồi, làm sao anh còn chưa ăn cơm nữa?

“Còn chưa ăn.” Anh lo mua lại căn nhà, chỉ muốn đến lúc đó cho cô một ngạc nhiên.

“Vậy mới vừa rồi anh làm gì? Thế nào không về nhà trước ăn đi?” Hay là. Không có cô, anh ăn không vô?

“Nhìn thấy em mới cảm thấy đói.” Anh cũng không biết tại sao, mấy tiếng không thấy cô, anh cũng không cảm thấy đói bụng, chỉ biết là trái tim trống rỗng, cho đến cô gọi điện cho anh nói rằng đã xong, anh mới cảm thấy bụng thật đói.

Đây chính cảm giác để ý một người sao? Để ý đến ngay cả nhu cầu của mình cũng không chú ý tới, chỉ cần đối phương tốt là được rồi?

Như vậy, cô thật sự có lực ảnh hưởng lớn với anh.

“Anh thật là. Không nói sớm! Sớm một chút nói chúng em chấm dứt sớm.” Mà không phải ở nơi đó lại kéo đông kéo tây.

“Anh không muốn em vì anh mà bị bạn bè nói thấy sắc quên bạn .”

“Đừng giỡn. Anh thật vì em suy nghĩ như vậy sao?” Hô hấp của cô cứng lại, chỉ sợ xuyên tạc ý nghĩa câu nói của anh.

“Dĩ nhiên. Huống chi anh đây là sắc còn không phải sắc đẹp bình thường.” Anh tự hào nói.

Cô liếc anh một cái: “Tự kỷ. Lúc này gần mười giờ rồi, đến chợ đêm giải quyết bữa ăn tối đi!”

“Em dẫn đường.”

“Không thành vấn đề.” Cô ra một dấu hiệu OK. Trong đêm tối, một cái bóng màu bạc chứa đựng hạnh phúc xẹt qua dòng xe trên đường, như sao băng, xinh đẹp chói mắt.

Nguyên Mạn Nhu bị tiếng nói chuyện làm tỉnh, cả ngày hôm nay cô đều mê man, cả người không có tí sức lực, chỉ biết mình đang ở bệnh viện và Kỷ Lăng chính là cùng với cô.

“. Cô ấy rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể tỉnh lại?”

“À, cũng nhanh thôi! Có thể là thể lực không tốt nên mới ngủ trầm như vậy, hơn nữa trong thuốc của chúng tôi có tác dụng an thần, châm một chút mới tỉnh lại cũng là bình thường. Cô ấy trong khoảng thời gian này có tỉnh qua chưa?” Bác sĩ nói.

“Đứt quãng, mỗi lần đều chỉ duy trì 1~2 phút. Người xác định không có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì. Yên tâm đi!” Sau khi nói xong, bác sĩ liền rời đi.

“Kỷ Lăng.” Cô nghiêng mình gọi một tiếng.

“Mạn Nhu, em đã tỉnh?” Kỷ Lăng tăng âm điệu, lập tức nắm lấy tay cô, vội hỏi: “Bụng còn đau không? Đầu còn choáng không? Còn muốn ới không?”

Cô chăm chú nhìn anh, giấu cợt anh căng thẳng quá: “Anh hỏi nhiều vấn đề như vậy, em nên trả lời vấn đề nào trước đây? Em không sao rồi.” Trừ đầu còn có chút choáng ra, không có khó chịu nào khác.

“Thật?” Anh không yên tâm hỏi.

“Thật.” Cô gật đầu khẳng định: “Là bị ngộ độc thực phẩm sao?”

Tối hôm qua cô ở “Tám màu liệu đình” ăn hải sản và rau xà lách, đến chợ đêm lại đang dưới sự dụ dỗ của anh, ăn hầu chiên và canh rắn nóng hổi, còn có băng tuyết, ăn nóng lại ăn lạnh dạ dày không chịu nổi, mới có thể vừa ới vừa tiêu chảy như vậy.

“Chợ đêm đều không hợp vệ sinh, thật không nên đi nơi đó ăn cái gì.” Vệ sinh của chợ đêm, không thể tin!

“Anh thiệt là một gậy tre quật ngã cả thuyền! Nếu thật sự không hợp vệ sinh, anh cũng ăn mà, thế nào lại không có chuyện gì?” Cô giễu cợt.

“Là người em quá yếu rồi, một chút sức đề kháng cũng không có, chờ sau khi em ra viện, nên điều dưỡng thân thể cho em.” Anh học y nên trong đầu lập tức bày ra một đồng món ăn dinh dưỡng.

Anh là thật quan tâm cô, chỉ nhìn vẻ mặt lo âu, bất an của anh, cho dù anh không tự mình nói ra, cô vẫn hiểu rõ, cô nhớ lại năm đó đi quan hệ hữu nghị ở ngọc sơn, anh cũng bên cạnh giữ bên chăm sóc cô như vậy.
.....

“Em thật luôn khiến người khác lo lắng.” Anh chợt nói như có cảm xúc mà phát tiết. “Thật là không biết nên đem em làm sao bây giờ?”

Trái tim cô lo sợ. “Anh. Lo lắng cho em à?”

“Dĩ nhiên.” Anh nhìn cô chăm chú, đưa tay sờ gò má của cô.

Không nghĩ tới anh sẽ làm ra động tác thân thiết như vậy, cô kinh hoàng luống cuống xoay tằm mắt đi, trái tim như bị gậy gõ điên cuồng, thùng thùng thùng, vang không ngừng.

“Mạn Nhu, nhìn anh.” Anh nâng cằm cô lên, kiểm chế chắc chắn, khiến cô không cách nào thoát khỏi. “Sau khi về nước gặp lại em, anh rất để ý em tại sao lại lạnh lùng với anh như vậy, cũng muốn biết địa vị của anh trong tim em, cho tới bây giờ anh mới có thể khẳng định một chuyện, đó chính là những thứ để ý đó đều bởi vì anh yêu em.”

A! Cô tròn mắt xanh, giật mình nhìn anh.

“Lúc Hạ Dương nói với anh, anh còn không tin, nhưng bây giờ anh đã xác định, anh ta nói một chút cũng không sai. Thì ra người khác còn thấy rõ tim anh hơn chính anh.”

Đàn anh Hạ Dương từng nhắc qua với anh ấy ư?

Là anh ấy và đàn anh Hạ Dương nói ra sự hoang mang của anh, cho nên đàn anh Hạ Dương mới có thể trả lời như vậy sao?

“Tại sao em lại không nói lời nào?” Anh đang đợi đáp án của cô, nhưng cô chỉ mở to mắt nhìn anh rất lâu, nhưng nhìn ra cô đang lâm vào suy tư, lại nhìn không ra cô vui mừng không, điều này làm cho anh luôn quen nắm giữ tình huống thật không thói quen cũng khó mà thích ứng.

“Anh. em không biết phải nói gì.” Đột nhiên dưới tình huống như thế nghe được anh thổ lộ, cô làm thế nào đáp lại đây?

“Tại sao không biết? Chẳng lẽ em không thích anh sao?” Kỷ Lăng hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện này, anh biết cô có cảm giác với anh.

“Không phải.” Cô lắc đầu.

“Vậy thì vì cái gì?”

“Chỉ là quá đột ngột, em chưa kịp chuẩn bị.” Hai gò má của cô đã hồng lên, mắc cỡ lại muốn quay mặt, nhưng, tay Kỷ Lăng lại nhẹ, vừa mềm, nhưng cũng kiên định đặt ở cằm của cô, làm cô không cách nào thoát đi.

“Này không đột nhiên chứ? Chúng mình quen biết ít nhất bốn năm lâu như vậy.” Anh cảm thấy đó cũng không phải vấn đề. “Giữa chúng mình tuy bốn năm không gặp, mà anh không cho rằng đây là vấn đề, thích chính là thích, yêu chính là yêu, không cần lý do và giải thích, huống chi, đây lại không tìm thấy lý do.”

“Ừ.”

“Vậy em tán thành lời nói của anh đúng không?” Anh đột nhiên cười một tiếng, xem ra càng tuấn lãng, càng tiêu sái.

Cô lúc này mới cảm thấy anh đã gỡ bỏ hào quang của ông chủ lớn và phòng bị, thật ra thì cũng không có gì khác với những đàn ông tầm thường khác, vẫn là có khát vọng bị người yêu.

Mà cô, sẽ là người kia cho anh tình yêu sao?

“Không nói lời nào nghĩa là cam chịu. Mạn Nhu, vậy cứ quyết định như thế, chúng mình lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới đi.”

“Cái gì.”

“Đây là nọ hôn hứa hẹn.” Anh cúi người hôn cô, nọ hôn này nhẹ nhàng lại thật mềm mại, lại đồng thời nhiệt liệt vô cùng.

Đầu cô choáng còn hơn lúc nãy, thân thể lại nhẹ nhàng, thật giống như đứng trên đám mây, không tới chốc lát, tay của cô bầu vút đầu vai anh, đụng vào, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của anh, dòng điện mạnh lên vào giữa hai người.

Anh không bỏ được rồi đi cô, toàn thân cũng ồn ào kêu gọi muốn nhiều hơn, trêu chọc cô nhiều hơn, nhưng mà, lý trí còn sống nói cho anh biết, lúc này nơi đây, còn có cô đang suy yếu đều không cho phép cô tiếp nhận nhiều hơn, đủ rồi, anh dừng lại động tác thăm dò, lấy ý chí kinh người kết thúc tại đây.

Khi anh nhìn thấy môi cô hơi sưng, ánh mắt mê ly, như đóa hoa hồng đợi hái, không khỏi lộ vẻ xúc động.

“Chết tiệt!” Anh khê nguyên rửa một tiếng, lần nữa lần chiếm môi của cô mút lấy.

“Ừm.”

“A? Thật, thật ngại, xin, xin lỗi.” Một hồi nói xin lỗi phá hư không khí ngọt ngào trong phòng bệnh.

Kỷ Lăng liếc mắt nhìn, là y tá đi vào rồi lại lui ra, anh đang trong lòng trầm tính cô ta tiến vào thật không đúng lúc.

“A!” Cô theo bản năng đẩy anh ra, hai gò má đỏ rực.

“Em, khụ!” Anh giả vờ ho một tiếng : “Em nhanh khỏe lại, chúng mình về nhà tiếp tục.”

Nghe vậy, cô ngượng ngùng không ngẩng được đầu.

14. Chương 14

Bởi vì Kỷ Lăng và Nguyên Mạn Nhu hai người đồng thời đều không đi làm, cho nên quan hệ của hai người không cần nói cũng biết, lời đồn đại càng lúc càng lớn.

Nhưng, bọn họ cũng không có ai muốn đi giải thích hoặc giải thích, bởi vì sự thật đúng là như thế.

Hôm nay, lại xuất hiện một viên “Biến hóa cầu” .

“Tôi nói muốn gặp Phó Tổng Tài của mấy người, cô điếc hả?” Hạ Thái Chi ở cửa ra vào liền bị cản lại.

“Ngài không có hẹn trước, theo quy củ tôi không thể cho vào.”

“Thật buồn cười! Tôi là em họ của anh ấy, đến thăm anh họ còn cần hẹn ư?” Cô vừa xuống máy bay liền trực tiếp đón taxi tới Kỷ thị, tính đến giờ phút này? Cũng sắp mệt chết rồi.

“Xin thứ cho chúng tôi không thể cho ngài vào, mời về.” Bất luận kẻ nào đừng nói là thân thích, anh còn không muốn làm việc nữa sao?

“Shit!” Hạ Thái Chi không để ý hình tượng, cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho Kỷ gia ở Newyork.“Dì à, con là Thái Chi, dì gọi cho anh họ nói anh ấy ra đón con được không, con bị ngăn ngoài cửa công ty của anh ấy ạ!”

Cô tuôn ào ào một chuỗi tiếng anh, bảo vệ không để ý cô nữa, trở về cương vị.

“Cái gì? Dương muốn con buông tha! Như vậy sao được, con đã tới Đài Loan rồi.” Hạ Thái Chi trợn to hai mắt, không thể tin được.

“Con không cần, con muốn ở chỗ này chờ anh họ!” Cô không nói hai lời, thu điện thoại di động lại, xách vali ở ngoài cổng chính chờ. Tổng cho cô bắt được anh họ đi!

Cô tin nếu anh họ thấy cô có thành ý như vậy từ Newyork tới đây, nhất định sẽ rất cảm động. Đến lúc đó, mới kêu con “Chó giữ cửa” kia trợn to “Mắt chó” của anh ta!

Nguyên Mạn Nhu vừa đứng lúc thay Kỷ Lăng mang bữa trưa trở về, nhìn thấy một vị tiểu thư ăn mặc thời trang đứng ở bên cửa lớn, bên cạnh còn có một vali to, tốt bụng tiến lên hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô tìm người sao?”

“Cô. làm ở bên trong sao?” Hạ Thái Chi không đáp lại hỏi ngược.

“À, đúng vậy!” Cô gật đầu.

“Vậy cô dẫn tôi đi gặp Kỷ Lăng, anh ấy là anh họ tôi.”

“Anh họ?” Cô lại nhìn một lần, tỉ mỉ quan sát cô ta, cô chưa từng nghe Kỷ Lăng nhắc tới anh ấy có một cô em họ. Nhưng trang phục đẹp đẽ, khí chất khiến người kinh ngạc của cô ấy, tựa hồ là xuất thân từ gia đình thật tốt, cũng sẽ không gạt người đi?

“Đúng vậy! Chờ nhìn thấy anh họ tôi, cô sẽ biết rõ tôi nói đúng.”

Cô dừng một chút, có chút tâm loạn tìm rõ nguyên nhân cô ấy tìm Kỷ Lăng, có thể cô ấy chính là bạn gái “Trong truyền thuyết” của Kỷ Lăng không?

“Cô vẫn còn sững sờ cái gì vậy? Mau dẫn tôi đi tìm anh ấy đi!” Hạ Thái Chi cau mày lại, cảm thấy cô gái trước mắt này cực kỳ trì độn, thật không biết công ty của anh họ làm sao lại thuê thứ người như thế.

Nhưng nếu cô ta là hi vọng duy nhất có thể cho cô đi vào, cô cũng chỉ có thể NHẢN nhịn rồi.

“Ồ, được. Mời bên này.” Cô đi ở đằng trước, đẩy cửa xoay.

“Trợ lý Nguyên, cô.” Bảo vệ nhìn thấy cô, bởi vì không tin cô gái sau lưng cô thật là em họ của Phó Tổng Tài, cho nên muốn cảnh cáo cô.

“Không có gì.” Nguyên Mạn Nhu cười với anh, lúc này mới cùng Hạ Thái Chi đi về phía thang máy dành riêng.

“Vẫn là mau thông báo cho Phó Tổng Tài.” Bảo vệ sợ chén cơm khó giữ được, lập tức gọi lên lầu bằng đường dây riêng.

“Anh họ ——” Hạ Thái Chi vừa để vali xuống, lập tức đánh tới người Kỷ Lăng.

“Thái Chi làm gì đấy? Đứng đắn cho anh!” Kỷ Lăng trước khi cô nhào tới hô ngừng lại, khiến trên mặt Hạ Thái Chi có chút không nhịn được.

Nguyên Mạn Nhu sau khi xác nhận thân phận của cô ấy vốn định tránh ra, nhưng thấy động tác khoa trương của cô ta, bụng liền nổi lên một trận chua xót. “À. Phó Tổng Tài, bữa trưa để ở chỗ này, em, em đi xuống trước.”

“Mạn Nhu chờ một chút.” Kỷ Lăng cũng không muốn cùng cô em họ tám vòi ở chung một phòng, hướng chỉ, anh còn chưa chính thức hướng hai người giới thiệu đối phương.

Nguyên Mạn Nhu lại hiểu lầm ý anh gọi cô lại. “Em hiểu rồi, hành trình buổi chiều thay anh hủy bỏ, không thành vấn đề, giao cho em.”

“Cám ơn cô! Tôi với anh họ còn có rất nhiều lời phải nói !” Hạ Thái Chi lập tức tiếp lời.

“Không khách khí.” Nói xong, cô thuận tiện đóng cửa, tận lực để ình xem ra biết rõ đạo lý chút, quan hệ giữa anh em họ tốt vốn là rất bình thường, hơn nữa Kỷ Lăng giải thích qua với cô, cô thật sự không cần nghĩ quá nhiều

Nhưng, cô làm thế nào mới có thể dừng lại lòng ghen tỵ của mình đây?

Kỷ Lăng để cho cô ném đến tư vị ghen tỵ.

Nhưng, không khí bên trong phòng làm việc lại không phải như cô suy nghĩ cái dạng kia.

“Cô tới Đài Loan làm cái gì?” Giọng điệu của anh rất kém.

“Đương nhiên là tới thăm anh! Anh họ, em thật sự không hiểu anh tại sao không ở Tổng Công Ty, nhất định phải tới Đài Loan nơi nhỏ này? Nơi này tốt bằng Newyork sao?” Thói quen thời thượng và xa hoa ở Newyork, cho nên cô rất khó tưởng tượng ở Đài Loan loại đảo nhỏ này có gì tốt.

“Chuyện không liên quan tới cô.” Kỷ Lăng căn bản không muốn trả lời vấn đề của cô ta.

“Làm sao lại không liên quan tới em? Dì và dượng đều đang đợi anh về, Còn nữa..., tại sao anh không nói một tiếng với em đã, có phải ghét em đến vậy không?” Nói lời này, đồng thời cô cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc anh sẽ không tuyệt tình như vậy, thấy cô thật lòng như vậy.

“Phải.” Anh nói không chừa một đường lui nào.

Cái gì? Hạ Thái Chi trợn to mắt, không nghĩ tới anh trả lời cái dạng này nhanh như vậy, dường như nghĩ cũng không cần nghĩ, cứ làm thương tổn cô như vậy.

Cô cho rằng anh ít nhất sẽ nói dối rằng bởi vì cô và anh từng quay một MV, anh liên lạc không được cô.

Ngay cả một câu lừa gạt cùng lý do đều lười lấy cho cô, ở trong mắt anh, cô thật bé nhỏ tới không thấy sao?

“Tôi nghĩ mình đã cư xử rất rõ, Thái Chi, không muốn tự rước lấy nhục thì lập tức rời đi đi!” Anh không thích cô, không thích ở mọi thứ của Kỷ gia, cho nên, sẽ không để đường lui cho ai, lại càng không từng làm chuyện che giấu gì.

“Em không tin! Anh họ, làm sao anh lại nhẫn tâm như vậy? Chẳng lẽ em từ Newyork đuổi theo tới đây xa như vậy, anh còn không rõ lòng em sao?” nước mắt của Hạ Thái Chi tuôn ra như bão tố.

Vậy mà, Kỷ Lăng cũng không mềm lòng: “Thấy rõ thì thế nào? Cô biết rõ tôi không thích cô.”

“Em không biết em không biết, em chỉ biết em yêu anh, em đừng đối với em như vậy được không.” Cô cuồng loạn la lớn, cô tự nhận mình không kém, vì sao không có cách nào làm cho anh họ nhìn cô lâu một cái?

“Này chẳng quan hệ tới tôi.”

Hạ Thái Chi thấy được sự quyết tuyệt của Kỷ Lăng, cô ngừng tạm, trầm nghĩ đường lui: “Làm sao sẽ không liên quan? Được, xem như không liên quan tới anh, nhưng, em từ Newyork , anh cũng không thể mặc kệ em đi!”

Dù sao cô đã cách anh gần như vậy rồi, không có đạo lý bỏ dỡ nửa chừng. Không ngờ anh không thích như thế, như vậy, cô liền dùng cách chậm rãi: “Em ở Đài Loan không thân không thích, về tình về lý anh cũng nên chăm sóc em đi?”

“Cô muốn nói gì?” Anh không muốn cùng cô ta nói nhiều lời nhảm.

“Em muốn ở nhà anh.” Cô da mặt dày nói.

“Không thể.”

“Nếu như mà em ở Đài Loan xảy ra chuyện gì, anh rất khó ăn nói với cha mẹ em và dì dượng anh đi?” Cô uy hiếp.

“Tôi không cần nói với bọn họ. Nếu như cô thật sợ phiền phức như vậy, cũng không nên một mình tới Đài Loan, tôi có thể thay cô đặt vé máy bay.” Anh vừa nói xong liền cầm điện thoại lên.

Hạ Thái Chi kinh ngạc, không nghĩ tới anh sẽ tuyệt tình như vậy. Cô đồng thời cũng biết bức bách anh chỉ sẽ mang đến kết quả trái ngược, cô chỉ có thể lùi một bước.

Cô gấp gáp đề lại tay anh, không để cho anh gọi điện thoại, nói với vẻ nịnh nọt: “VẬY, em ở lại khách sạn có thể đi?”

“Tùy cô.” Thấy đe dọa phát huy hiệu quả, anh để điện thoại xuống.

“Em ngàn dặm xa xôi đến Đài Loan, anh không phải ngay cả một bữa cơm đều không mời em ăn đi? Hơn nữa trợ lý của anh đều đem lịch trình buổi chiều của anh hủy rồi sao, đừng nói với em anh không rảnh đó!” Cô cố ý làm nũng, cùng vừa mới cãi lộn tưởng như hai người.

“Cô không ở bên trong kế hoạch của tôi, hơn nữa, liên tính lịch trình chiều nay hủy rồi, phải cùng cùng không phải là cùng cô.”

“Đây là. Có ý gì?” Cô hiểu nên rét lạnh, một cổ bắt an bò lên.

“Tôi không cần thiết trả lời cô.” Nói xong, anh bỏ cô lại liền xoay người đi ra phòng làm việc.

“Anh.” Hạ Thái Chi ngưng lại, lúc ở Newyork anh họ mặc dù không thân thiện với cô, nhưng cũng không có giống bây giờ lạnh lùng như vậy!

Anh chưa từng lấy lòng cô, nhưng cũng chưa từng ra vẻ ác liệt như thế, thái độ không nể mặt.

Tại sao sau khi đến Đài Loan, anh liền thay đổi nhẵn tâm như vậy rồi?

Là bởi vì. Anh có người phụ nữ khác ư! Trong đầu cô đột nhiên hiện lên ý nghĩa này.

Người đàn ông bình thường đều ai đến cũng không cự tuyệt sao, lý do duy nhất không tuân theo nguyên tắc này, chính là người đàn ông đó đã có người trong lòng.

Cái kết luận này làm cô không cách nào tiếp tục ngồi sững sờ ở đây nữa, cô phải nhanh chóng tra được người đó là ai. Là ai có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể thay đổi ông anh họ từ trước đến giờ luôn giữ một khoảng cách với phụ nữ!

Nguyên Mạn Nhu mới về đến phòng làm việc ngồi xuống không lâu, Kỷ Lăng đã đi vào muốn cô đi ăn cơm với anh ấy.

“Em họ anh không phải còn bên trong sao? Chúng mình đi ra ngoài không tốt lắm!”

“Anh để lại cơm hộp cho cô ta, cô ta có thể ở lại ăn.” Anh đối với cô đã đủ khoan dung, theo như quy củ của anh, anh là muốn đem cô ta đuổi ra ngoài mới đúng.

“Nhưng cô ấy từ Newyork xa xôi đến, không nên để một mình cô ấy ở công ty chứ?” Nghe giọng điệu của Kỷ Lăng tựa hồ cũng không chào đón cô em họ này. Nhưng, nói thế nào cũng là quan hệ thân thích, làm như vậy không tốt lắm.

“Chẳng lẽ em muốn anh đi với cô ta? Được rồi. Anh cùng cô ta đi ăn được chưa.” Kỷ Lăng cố ý xoay người, nhưng không có ý muốn rời khỏi.

“Chờ.” Tiếng hô của Nguyên Mạn Nhu trùng kếp, nhìn thấy Kỷ Lăng tấm tắc cười, cô mới chợt cảm thấy bị lừa gạt, nổi giận nói: “Anh! Anh đi với cô ấy đi.”

“Anh mới không cần.” Anh rõ ràng không muốn. “Em dọn dẹp nhanh lên, chúng mình đi ra ngoài dạo thôi.”

“Đi ra ngoài dạo? Còn cô ấy làm sao bây giờ?”

“Không liên quan đến anh. Đi!” Anh kéo tay cô đi ra ngoài, cô bé này cái gì cũng tốt, chỉ là tấm lòng quá mềm yếu, nếu để cho cô do dự nhiều hơn ba giây đồng hồ nữa, cô nhất định cầu anh mang theo Hạ Thái Chi cùng nhau đi! Chuyện này anh lại làm không được.

“Ồ.” Nguyên Mạn Nhu bị anh lôi kéo, không biết anh đang nghĩ gì, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là tùy anh, mặc anh làm chủ đi.

15. Chương 15

Lịch trình trong chiều nay đều được hủy hết, bình thường rất khó có cơ hội như vậy, cho nên tranh thủ thời gian, Kỷ Lăng quyết định mang Nguyên Mạn Nhu đến khu vui chơi.

“Vé vào cửa thật là đắt quá!” Cô chưa bao giờ từng đến khu vui chơi, không biết giá vé vào cửa ột người tới bảy tám trăm đồng, hơn nữa còn không phải tất cả chơi trò đều có thể chơi, chỉ có thể miễn phí chơi ba loại, những thứ khác muốn chơi phải mua vé tiếp.

“So với Disney, ở đây đã rất rẻ rồi.” Ngày trước anh sẽ vì mấy trăm đồng vé vào cửa mà phiền não, nhưng kể từ trở lại Kỷ gia đến mẹ qua đời mấy ngày này, anh hiểu cuộc đời ngắn ngủi, đuổi theo tiền chạy, thật không đáng giá, còn có quá nhiều chuyện có ý nghĩa có thể làm, cũng giống như nói vì mình tranh được nửa phút vui vẻ.

“Nhưng Disney có các nhân vật phim hoạt hình, còn có rất nhiều chỗ vui, nơi này.” Chỉ chơi nửa ngày sẽ phải dùng nhiều tiền như vậy, cô tính thể nào cũng cảm thấy đau lòng.

“Em đi qua?”

Cô lắc đầu. “Em chưa từng ra nước ngoài !”

Anh nghe rồi, ở trong lòng ghi nhớ một khoản, hứa hẹn: “Về sau dẫn em đi.”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật. Anh sẽ không lừa em!” Anh nhìn cô khẳng định.

“Vậy một lời đã định đó!”

“Một lời đã định. Chúng mình trước đi ngồi đường hầm thời gian đi.” Anh chỉ trò chơi ghi trên vé.

“Hay quá!”

Hai người đi theo bảng hướng dẫn, tìm được “Đường hầm thời gian” . Giương mắt nhìn, chỉ là một ray xe ngoằn ngoèo đến ngoằn ngoèo đi, xem ra thật đơn giản, bọn họ liền quyết định chọn trò này làm mở màn.

Bởi vì không phải ngày nghỉ, cho nên không cần xếp hàng, hành khách phía trên đoàn xe khởi động chỉ có hai người bọn họ.

“wow, thật đặc biệt.” Nguyên Mạn Nhu nói với vẻ hăng hái.

“Lần đầu tiên ngồi sao? Anh cũng là lần đầu.” Anh cũng mặt mong đợi.

Đoàn xe bắt đầu cạc cạc rung động, lúc đầu vẫn còn đi thẳng, nơi nào biết nháy mắt sau đó, đoàn xe bắt đầu rơi xuống, tầm mắt không chịu nổi đột gió nhiên mãnh liệt đập vào, còn có lực phủ ngũ tạng lệch vị trí trong nháy mắt, hai người đồng thời nhắm mắt, phát ra thét chói tai. “A ——”

Thời gian trở nên dài đằng đẵng, giống như làm thế nào cũng không dứt.

Đầu tiên là quẹo cua sau đó là rớt xuống, lại đi lên một lần, lại bắt đầu quẹo. Lặp lại không biết mấy lần, chờ đến tàu đưa bọn họ tới mặt đất, hai người đã đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn.

“Oe.” Cô thân thể khom xuống, muốn nôn lại nôn không ra.

“Đến đây ngồi tý.” Kỷ Lăng đỡ cô đến cái ghế phía trước ngồi xuống.

“Ừm, thật là khó chịu.”

“Đúng là lớn tuổi rồi, sức khỏe quá kém.” Anh cảm thán, ý chí kinh người như anh cũng nhện xuống dạ dày đang không khỏe.

“Em thấy anh rất ổn mà!” Không giống cô, muốn ới lại ới không ra, mắt còn ê ẩm.

“Anh có hơn chỗ nào đâu, cũng rất khó chịu đây.” Anh chỉ vào tim lại chỉ vào bụng còn có đầu, cũng là toàn thân khó chịu.

“Không thể nào? Anh không phải cái gì cũng biết sao?”

“Nào có người từ nhỏ cái gì cũng biết? Em đó, ảo tưởng vừa thôi.” Được một cô gái đánh giá cao như vậy, anh có loại cảm giác đặc ý.

Hơn nữa cô gái này lại là người anh yêu.

“Có thật không? Em thấy anh thích ứng lắm mà!”

“Cám ơn nha! Chỉ là anh tuyệt đối không muốn đi lần thứ hai nữa, cái này không vui như trên tivi giới thiệu tý nào.” Anh chính là thấy tin tức giới thiệu mới muốn đến ném thử.

“Anh là xem ti vi giới thiệu à?” Vậy thật không cho phép á! Hơi kém hại cô rơi một cái mạng nhỏ.

“Ừ, như vậy lật tới lật lui, thật sự có thể giúp sức khỏe dồi dào a.”

“Anh thật là thực tế, rõ ràng trong miệng nói rất khó chịu, vẫn còn có thể phán đoán lý trí như vậy. Nếu như trên trời muốn sập xuống, em xem anh sẽ trước tiên đi tìm số liệu, sau đó phỏng đoán trời vì sao lại rơi, mà không phải suy nghĩ trời sập xuống nên làm cái gì.” Vừa nói chuyện, chia điểm tâm, tựa hồ không hề khó chịu như vậy nữa.

“Sai, ông trời nếu sập xuống, trước tiên anh sẽ tìm em, với em cùng nhau.” Anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô hơi tái nhợt, chậm rãi nói ra những lời thề lãng mạn này.

Cô ngẩn ra, bị giọng dịu dàng và kiên quyết của anh làm cho rung động.

Có phải đầu cô choáng quá không? Mới có thể sau khi nghe những lời này của anh, cả người cứ lâng lâng, giống như chân đã rời khỏi mặt đất.

Không đợi cô đáp lại, Kỷ Lăng lập tức cúi người hôn môi cô.

“Ừm!” Cô ngậm nhẹ, âm điệu mê người như tiếng mèo kêu chỉ có anh nghe thấy, anh mị hoặc đưa đầu lưỡi ra, nhất cử tham tiến trong miệng cô, tùy ý cùng lưỡi cô chơi đùa.

Cô từ từ nhắm lại hai mắt, tử mị ném khoái cảm tê dại như bị điện giật.

“Hi” Một tiếng buồn cười chợt xông vào bọn họ, thì ra là nhân viên làm việc ngang qua nhìn bọn họ “Cần rồi” .

“A!” Nguyên Mạn Nhu chợt đẩy anh ra, trên mặt hiện lên hai đóa mây hồng.

Kỷ Lăng như người không có việc gì, đưa tay sờ đôi môi đỏ mọng hơi sưng, mị người nói: “Năm đó thế nhưng bỏ qua em.”

Nghe vậy, cả bên tai của cô đều đỏ lên, nói sang chuyện khác: “Em, chúng mình đi nhanh thôi!”

“Đi tới nơi nào?” Anh hỏi ngược lại.

“Ừ. Em cũng không biết, bị lay động như vậy, không muốn chơi nữa.”

“Thật khéo, anh cũng không muốn chơi.”

Tim cô loạn quá bởi vì ánh nhìn chăm chú của anh, hơi kém quên muốn nói gì. “Đúng rồi, em họ anh, cô ấy.”

Cô muốn hỏi chính là, cô ấy có phải thích anh không?

Nhưng nghĩ lại, anh không nhất thiết sẽ biết, cũng không nhất định sẽ nói thực với cô, cho nên, lời nói ra nửa chừng lại dừng lại.

“Đừng nhắc Thái Chi nữa, chúng mình đi siêu thị mua thức ăn, buổi tối nấu món ngon cho em ăn.” Anh căn bản lưỡi nói thêm gì về Hạ Thái Chi. Anh nghĩ đến lúc Thái Chi cảm thấy nơi này không thú vị nữa, dĩ nhiên sẽ về, hưởng chi công việc của cô ta không có khả năng để cho cô ta ở Đài Loan quá lâu.

“VẬY NHỮNG TẤM VÉ KIA THÌ SAO?”

“Đơn giản, đưa người khác thì được rồi.” Một cặp đôi vừa đứng đi ngang qua, anh cầm lấy những tấm vé trên tay cô chạy tới.

“Xong, chúng mình có thể đi rồi.” Anh cười kéo cô đi, tay nắm tay, trao nhau tình ý, ngọt ngào ở lòng bàn tay truyền qua nhau.

16. Chương 16

Bởi vì Kỷ Lăng và Nguyên Mạn Nhu cùng ra cùng vào, hơn nữa Hạ Thái Chi cố ý thăm dò, chớp mắt thời gian, Hạ Thái Chi liền hiểu, thì ra chủ nhân khiến anh họ thay đổi tuyệt tình với cô như thế, là Nguyên Mạn Nhu người đàn bà này.

Mặc dù người đàn bà tốt bụng này làm cho cô có thể thuận lợi đi vào công ty Kỷ thị gặp anh họ, nhưng cũng là người ngăn trở tình yêu của cô, cho nên Hạ Thái Chi tuyệt không cho phép sự tồn tại của Nguyên Mạn Nhu.

Vì vậy, cô ở quán cà phê 24h đối diện Kỷ thị coi chừng, chờ đợi khổ sở hai ngày, rốt cuộc đợi đến cơ hội Kỷ Lăng đơn độc đi ra ngoài, cô lập tức vọt vào công ty Kỷ thị tìm Nguyên Mạn Nhu.

“Tiểu thư, cô không thể đi vào!” Bảo vệ ngăn lại, rất nhanh nhận ra cô ta chính là người phụ nữ mấy ngày trước “Được xưng” là em họ của Phó Tổng Tài.

“Anh quên tôi là ai chẳng? Tôi là em họ của Kỷ Lăng, ngày đó anh cũng thấy, anh họ nói mặc tôi ra vào Kỷ thị, lại nói, tôi cũng có cổ phiếu ở Kỷ thị, như vậy anh còn dám cản tôi ư?” Vì đi vào, lời nói dối gì cô cũng biên được.

“Nhưng Phó Tổng Tài mới vừa vặn đi ra ngoài.” Ngày đó tình hình đúng là như vậy, Phó Tổng Tài không có tại chỗ hạ lệnh đuổi người đi, kia bày tỏ thân phận của cô ta không sai. Nhưng Phó Tổng Tài vừa mới bước ra ngoài, cô ta đến tột cùng làm gì?

“Tôi biết, anh họ nói cho tôi biết rồi. Tôi là tới tìm chị dâu tương lai, cô ấy chính là người ngày đó đã dẫn tôi vào.” Cô không biết Nguyên Mạn Nhu tên gì, chỉ là cô nhìn thấy bọn họ cùng đi làm, còn đi vào một căn nhà, nếu muốn nói quan hệ giữa bọn họ không có gì, đánh chết cô cũng không tin.

“À, cô tới tìm trợ lý Nguyên! VẬY tôi gọi điện lên.” Nếu không phải tìm các nhân viên chủ quản thì không cần căng thẳng như vậy rồi, bảo vệ thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, anh nói cô ấy biết tôi ở quán cà phê đối diện chờ cô ấy, không gặp không về.” Hạ Thái Chi quyết định không đi lên, tránh khi anh họ quay về bắt gặp cô.

Bảo vệ căn bản không biết dụng ý của cô, làm theo lời cô, dù sao ngộ nhỡ có chuyện gì, không phải xảy ra trong công ty, anh cũng không có trách nhiệm.

Không tới năm phút, Nguyên Mạn Nhu đi xuống lầu, gạt đầu với bảo vệ một cái, liền đi về quán cà phê phía đối diện.

Bên trong quán cà phê ——

“Nghe nói cô chính là bạn gái mới quen của anh họ?” Hạ Thái Chi hỏi tràn đầy địch ý, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “Mới quen” này.

Đối mặt địch ý khó hiểu, Nguyên Mạn Nhu vốn không biết, nhưng ngay sau đó, cô hiểu, cô ấy tới là “Bảo vệ chủ quyền”.

“Làm gì không nói lời nào? Tôi biết cô không phải là câm.”

“Cô tên Thái Chi phải không? Tôi tên Nguyên Mạn Nhu.” Đầu tiên cô tự giới thiệu mình, không so đo giọng nói và thái độ vô lễ của cô ấy.

“Chuyện đó không quan trọng.” Hạ Thái Chi căn bản không muốn biết cô ta tên gì, cô chỉ muốn đạt thành mục đích là được rồi. “Tôi tới đây là muốn khuyên cô cách anh họ xa một chút, anh ấy là người đã đính hôn rồi.”

“Đính hôn?” Làm sao cô chưa từng nghe anh nhắc qua?

“Đúng, hơn nữa đối tượng là tôi. Bởi vì công việc của tôi rất bận, thường xuyên xa anh họ, cho nên anh họ mới có thể thường ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, lần này chúng tôi làm dữ, anh ấy tức giận nên mới tới Đài Loan. Với cô ở chung một chỗ đều chỉ vì trả thù tôi thôi, nếu như cô đã có tình cảm với anh ấy rồi, vậy sẽ là bất hạnh của cô, anh họ cuối cùng vẫn sẽ ở chung một chỗ với tôi, tôi mới là người thắng sau cùng.” Cô nở nụ cười thắng lợi, nụ cười kia như đạt được vinh hạnh đặc biệt vậy, một chút cũng không làm cho người ta nhìn ra chột dạ và sợ hãi.

Nghe cô ấy nói thế..., trong đầu Nguyên Mạn Nhu chỉ là sự trống rỗng.

Lý trí nói cho cô biết phải tin Kỷ Lăng, nhưng, lời nói của cô ta khẳng định như vậy, thật giống như chân tướng chính là như thế.

“Thật ra thì. Cô cũng không phải là người phụ nữ đầu tiên bị anh họ lừa dối, tôi đó! Cũng quen tính phong lưu của anh ấy rồi, ai kêu công việc tôi bận vậy! Nhưng sau này sẽ không như vậy nữa, tôi đã thôi công việc người mẫu rồi, về sau sẽ bồi ở bên cạnh anh họ. Cô suy nghĩ đi, nếu không phải cực kỳ yêu anh họ, tôi cần gì buông tha sự nghiệp người mẫu như ánh mặt trời? Cho nên, mời cô nhanh rời khỏi đi! Như vậy tổng so ngày sau anh ấy chán cô, mở miệng đuổi cô đi, phải không?”

Là tình yêu thế nào sẽ làm một phụ nữ cam tâm buông tha công việc đi theo đuổi một người đàn ông đây? Hơn nữa theo lời cô ta hình như thành quả công việc đang trên đỉnh cao!

Nguyên Mạn Nhu giương mắt nhìn Hạ Thái Chi ngồi ở đối diện, không thể không thừa nhận, cô trang điểm rực rỡ, trang phục không tầm thường, thoát nhìn đã biết không phải người bình thường, hơn nữa cô ấy lại có vóc người uyển chuyển và khuôn mặt xinh xắn. Mặc dù bề ngoài của cô cũng không tệ, nhưng so với tỉ mỉ ăn mặc lại đang đảm nhiệm người mẫu quảng cáo ở Newyork - Hạ Thái Chi, về mặt khí thế chính là thua một bậc.

“Được rồi! Có lẽ anh họ chưa ngủ với cô, cô muốn bao nhiêu tiền? Cô nói đi! Cô biết, Kỷ gia chính là có tiền.” Ngoài mặt cô giả bộ tất cả vì đại cục làm trọng, nhưng trên thực tế cô muốn biết hai người tiến triển tới mức độ nào, chính cô lại có bao nhiêu phần thắng.

Nghe vậy, Nguyên Mạn Nhu cũng hít một hơi, không tin tình yêu có thể như mua bán ra giá bao nhiêu tiền là có thể bán đứt, mà tình yêu ngăn ngừa giữa bọn họ là một hiện tượng giả, một hộp giá liền có thể kết thúc.

“Tôi không tin lời cô, tôi muốn nghe Kỷ Lăng chính miệng nói.” Nguyên Mạn Nhu lập tức đứng lên, Hạ Thái Chi còn chưa kịp đáp lại, cô cũng đã rời đi chỗ ngồi.

“Tôi có hình làm chứng!” Cô hô, kịp thời ngăn động tác của Nguyên Mạn Nhu. “Không kém chút thời gian này đi?”

Hạ Thái Chi đến gần cô, móc một tấm hình từ túi xách cho cô nhìn. “Đây là ảnh cưới của chúng tôi, ảnh cưới cũng đã chụp rồi, còn có giả sao?”

Nhìn trong hình ảnh trong bức hình, Nguyên Mạn Nhu cũng không thuyết phục được mình nữa —— cô lại bị Kỷ Lăng lừa lần nữa!

Kỷ Lăng sau khi từ Trường Canh trở về, lại không nhìn thấy Nguyên Mạn Nhu nên đợi ở trong phòng làm việc, thời gian này công việc của anh đều tập trung ở trung tâm nghiên cứu, cho nên đem chuyện trong công ty giao cho cô, có lẽ là đến một ban nào đó dưới lầu đi, anh thăm tính.

Nhưng qua một tiếng, còn chưa thấy cô trở về phòng làm việc, lòng anh sinh ra kỳ quái, liền gọi điện cho bảo vệ dưới lầu —— “Có nhìn thấy trợ lý Nguyên không?”

“Trợ lý Nguyên? Em họ của ngài hẹn cô ấy đến quán cà phê đối diện rồi.” Bảo vệ nói thực.

17. Chương 17

Thải Chi! ? Cô ta hẹn Mạn Nhu làm cái gì?

“Chuyện khi nào?”

“Sau khi Phó tổng giám đốc ngài đi ra không bao lâu.”

“Được rồi, không có gì.” Anh để điện thoại xuống, trong lòng dâng lên sự bất an. Tính toán, họ đi ra ngoài có ít nhất ba tiếng rồi, hai người không quen có chuyện gì cần tán gẫu lâu như vậy?

Anh dứt khoát đi tìm họ. Không ngờ, cũng là một chuyến tay không.

Khi anh chuẩn bị lấy điện thoại di động ra tìm người, một giọng nữ cắt đứt anh: “Anh họ!”

“Mạn Nhu đâu?” Anh chỉ nhìn thấy cô ta một mình đứng ở cửa quẹo, mà nụ cười của cô ta lại quá mức đặc ý, điều này làm cho anh cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Cô ấy! Em không biết! Cùng em uống ly cà phê sau đó đi rồi..., Sao vậy? Cô ấy không về công ty sao?” Nếu anh họ biết là cô hẹn Nguyên Mạn Nhu, cô cũng không cần che giấu.

“Vậy cô ở chỗ này làm cái gì?” Anh hí mắt, cảm giác chuyện không đơn giản như cô ta nói.

“Không có làm gì hết! Em mới vừa tính tiền xong, liền ra đón taxi về khách sạn!” Hạ Thải Chi với vẻ vô tội, làm như không có chuyện gì xảy ra, chuyện gì cô đều không biết. “Nhưng nếu thấy anh họ, em đương nhiên là muốn anh họ theo em đi dạo khắp nơi một chút nha!”

“Tôi không rảnh.” Nói xong, anh mở nắp điện thoại ra, muốn gọi điện cho Nguyên Mạn Nhu, Hạ Thải Chi lại tiến lên suông sã từ phía cướp điện thoại di động của anh. “Anh họ! Em khó được tới Đài Loan, anh nhất định phải cùng em đi dạo một chút, nghe nói cao nhất thế giới.”

Anh nhìn chằm chằm tay cô: “Đưa đây!”

“Không đưa!” Hạ Thải Chi lên tiếng run như cây sậy, cô chưa từng thấy qua bộ dạng anh họ chân chính nổi giận, nhưng có thể tưởng tượng được hậu quả chọc giận anh.

“Đừng ép tôi tức giận, tôi lại nói lần nữa, Đưa đây!”

“. Được thôi!”

Kỷ Lăng lấy đến điện thoại, lập tức bấm số của Nguyên Mạn Nhu.

“Số máy của quý khách hiện thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Anh khép điện thoại di động lại, cảm tức nhìn cô một cái, cảnh cáo nói: “Cô tốt nhất an phận một chút cho tôi!”

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Hạ Thải Chi nhìn bóng lưng anh rời đi, bên tai vang lên tiếng cảnh cáo của anh, nhìn bộ dáng anh đối với cô nhẫn tâm, nghĩ đến thái độ để ý của anh đối với Nguyên Mạn Nhu, lòng tràn đầy ghen tỵ, nói có chút hả hê: “Dù sao mấy người cũng không có khả năng rồi.”

Thẳng đến tan tầm, Kỷ Lăng cũng không đợi được Nguyên Mạn Nhu, liên lạc cho cô cũng không được.

Anh vốn định nghĩ cô đi dạo nơi nào đó, mới không có về công ty, có lẽ cô đi dạo xong sau đó sẽ trực tiếp về nhà, cho nên anh vừa tan tầm liền trực tiếp về nhà cô. Nơi nào biết, ngôi nhà trống rỗng, không có bóng người.

“Số máy quý khách hiện thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.” Đáp lại vẫn là như thế.

“Kỳ quái, sẽ đi đâu?” Anh để điện thoại xuống, đi vào phòng cô.

Chợt, anh liếc thấy cửa tủ quần áo góc để đồ, mở ra vừa nhìn, tủ quần áo trống không, quần áo vốn treo trên đó đều không thấy nữa.

Anh cả kinh, vội vàng kéo ngăn kéo khác, cũng như thế.

Cô đã về! Còn mang quần áo đi!

Ý niệm này bỏ vào đầu anh, khiến anh hoảng.

Cô ấy đi nơi nào rồi? Tại sao lại đi?

Anh nghĩ mãi không xong, sau đó, nhớ tới buổi chiều nụ cười sán lạn kia của Thái Chi.

“Đáng chết!” Anh nên sớm đoán ra nhất định là Thái Chi đang quấy phá, anh biết Thái Chi thích anh, nhưng anh cho rằng chỉ cần mình không trả lời, lâu tỷ chính cô ta sẽ biết khó mà lui. Không nghĩ tới, cô ta thế nhưng tìm Mạn Nhu đi ra ngoài, còn không biết nói chuyện gì, khiến Mạn Nhu rời nhà trốn đi.

Không được! Phải nhanh chút tìm được Mạn Nhu.

Anh lập tức gọi điện thoại đến phòng nhân sự của công ty, hỏi địa chỉ nhà và số điện thoại của Mã Thư Cần, anh nghĩ Mã Thư Cần nhất định biết Mạn Nhu ở đâu.

Mã Thư Cần tan việc về đến nhà, ở cửa nhà nhìn thấy Nguyên Mạn Nhu ngồi trên vali, bị dáng vẻ chật vật của cô sợ hết hồn.

“Mạn Nhu, làm sao bạn lại ở chỗ này?” Một đôi mắt còn sung lên! Cô nghĩ có lẽ có liên quan với Kỷ Lăng.

“Thư Cần.” Nguyên Mạn Nhu đánh phá khuôn mặt nghiêm túc ra tiếng nỉ non.

Thấy thế, Mã Thư Cần vội vàng móc chìa khóa nhà ra, mở cửa chính ra nói: “Mau vào, đi vào lại nói.”

Mấy phút sau, họ ngồi ở trên ghế sa lon, một hộp giấy khăn giấy đặt trước mặt Nguyên Mạn Nhu.

“Nói đi! Đã xảy ra chuyện gì?” Mã Thư Cần tỉnh táo hỏi, thật ra thì trong lòng cố gắng khắc chế xúc động muốn đánh người.

“Kỷ Lăng anh ấy. Anh ấy cùng em họ của anh ấy đã đính hôn rồi.” Ngay cả ảnh cưới cũng chụp rồi, kêu cô làm sao tin anh nữa?

“Em họ? Ngày, điều này sao có thể? An hem họ có thể kết hôn sao?”

“Bọn họ không phải anh em họ thực sự.” Thật ra thì cô không muốn nhớ lại nội tâm rung động lúc đó, còn có khó chịu mà Hạ Thái Chi tạo ra, nhưng, nếu như cô không nói ra, tìm, hẳn là gánh vác không được.

Cô cần nói ra những đau lòng tích tụ trong tim, mới có thể làm lành trở lại.

“. Mình có thể không tin lời nói của cô ta, nhưng cô ta lại lấy ảnh cưới ra, đó không phải là ghép, là hình thật!” Cũng bởi vì như vậy, cô mới từ nhà chạy trốn, muốn chạy trốn thật xa, không muốn nghe thấy bất kỳ lời nói dối hay giải thích của anh ấy.

“Thật?” Lời này vừa nói ra, Mã Thư Cần cũng tưởng thật, họ trước kia đã từng học qua hai năm chụp ảnh, có phải hình ghép hay không, họ có thể biết.

Cho nên, đây không phải là Mạn Nhu hiểu lầm, mà sự thật căn bản là như thế.

“Bản tính anh ta vẫn không thay đổi! Xấu xa như vậy. Ghê tởm, tại sao lại muốn tổn thương bạn hết lần này tới lần khác? Thế giới này thiếu gì phụ nữ cũng không phải chỉ còn một mình bạn.”

Nghe xong lời nói của Mã Thư Cần, nước mắt Nguyên Mạn Nhu rơi dữ dội hơn.

Chuyện bốn năm trước, cô tin lời giải thích của anh, sau lại cũng nguyện ý mở lòng tiếp nhận anh, nhưng lại không nghĩ tới, anh vẫn là gạ cô.

“Tức chết mình rồi, mình đi tìm anh ta tính sổ!”

“Thư Cần, đừng đi! Mình đã đủ khó chịu.” Cô vội vàng ngăn cản.

Mã Thư Cần nén xuống kích động, lúc này quan trọng nhất là trấn an Mạn Nhu. Ngày mai, ngày mai vừa đi công ty, cô trước tiên đi đánh anh ta một quyền Cô âm thầm lập kế hoạch.

“Vậy bây giờ bạn có tính toán gì?”

Nguyên Mạn Nhu lắc đầu, cô không biết, cũng không nghĩ tới, sau khi biết anh lại lừa cô, lòng cô rối loạn.

Nhìn bộ dạng vô hồn của Mạn Nhu, Mã Thư Cần thở dài, “Như vậy đi, trước tiên bạn ở nhà mình, mình cũng không tin anh ta sẽ biết nơi này. Còn nữa..., ngày mai mình đi thôi việc, cùng thứ người như thế ở cùng một công ty mình sẽ nổi điên.”

“Thư Cần, bạn đừng nghỉ việc.” Trong công việc, lương ở Kỷ thị rất cao lại là người tìm việc hướng tới nhất, sau khi nghỉ việc nếu muốn tìm được công việc và hoàn cảnh như vậy cũng không dễ. “Mình biết bạn thay mình bất bình, nhưng mình lại không muốn liên lụy bạn.”

“Ai nói liên lụy? Mình là khinh thường! Cứ quyết định như vậy đi.” Chờ đánh anh ta một quyền, không, hai quyền mới được, cô mới xin từ chức.

“Thư Cần.”

Vừa lúc đó, bên ngoài cửa nhà của Mã Thư Cần truyền đến tiếng gõ cửa. “Mã tiểu thư, cô có nhà không?”

Là Kỷ Lăng! ?

Hai người cả kinh, thế nào cũng không nghĩ đến Kỷ Lăng lại có thể tìm tới cửa? Hơn nữa còn nhanh như vậy!

“Mình không muốn gặp anh ta.”

“Mình biết. Nhanh đến phòng mình, mình đuổi anh ta đi.”

Sau một hồi luống cuống tay chân, Mã Thư Cần mới mở cửa ra.

“Aaron, làm sao ngài lại đến nhà tôi! Đã xảy ra chuyện gì sao?” Cô cố làm ra vẻ không có chuyện gì.

“Mạn Nhu có tới tìm cô không?”

“Mạn Nhu? Không có a! Bạn ấy không về nhà sao?” Con hổ đối trá đáng ghê tởm này, rõ ràng lừa người còn bộ dạng nghiêm nghị kiên cường chính trực như vậy. Cô cắn răng thầm mắng.

“Chưa? Mã tiểu thư, nếu như Mạn Nhu có tới tìm cô, xin nhanh chóng liên lạc với tôi, tôi có chuyện rất quan trọng phải nói với cô ấy.” Kỷ Lăng mặc dù không tin Mã Thư Cần lại không biết Mạn Nhu đi đâu, nhưng anh lấy lui làm tiến, không nóng nảy, không xúc động, hi vọng đoạt được cô ủng hộ.

“Chuyện gì? Chia tay sao? Chuyện như vậy không cần ngài nhắc, Mạn Nhu chúng tôi đã biết.”

Anh nghe ra ý tại ngôn ngoại: “Tôi không hiểu ý của cô.”

“Hừ! Giả bộ thực giống. Thủ đoạn bốn năm trước nếu lại dùng lần nữa cũng không mới mẻ..., xin anh dùng cách mới hơn.”

Kỷ Lăng lắc đầu, anh vẫn không hiểu.

“Tôi cho là anh biết, đừng tưởng rằng Mạn Nhu giống như trước dễ khi dễ, sau khi trải qua bị mọi người cười nhạo chính là mùa hè năm đó, bạn ấy đã thay đổi so với tưởng tượng của anh còn kiên cường hơn.”

“Mọi người cười nhạo cô ấy?” Kỷ Lăng lấy dấu chấm hỏi dẫn dụ Mã Thư Cần nói ra nhiều hơn.

Mã Thư Cần thực sự trúng kế, không tự giác một hơi nói hết mọi chuyện ra, bao gồm Mạn Nhu bởi vì bị anh đột nhiên lạnh nhạt, mà bị mọi người vùng trộm nói xấu, còn có Mạn Nhu vốn là thâm mểm Hạ Dương

Thì ra, còn có nhiều chuyện anh không biết như vậy.

Mà năm đó anh suy đoán cũng không sai, Mạn Nhu ban đầu là muốn tìm Hạ Dương tỏ tình. Nghĩ đến chỗ này, anh không khỏi ghen tỵ, nếu không phải khẳng định người Mạn Nhu để ý bây giờ là anh, anh có thể đã đi làm thịt Hạ Dương.

“Tôi thật sự không hiểu rõ anh vì sao luôn muốn lừa Mạn Nhu, bạn ấy thoát nhìn dễ lừa như vậy sao? Hừ, vốn là đối với anh có chút thiện cảm, bây giờ càng nghĩ đến anh càng thối rửa. Biến, đừng để tôi thấy anh lần nữa!” Mã Thư Cần một cước đá cho anh văng ra, sau đó trước mặt anh đóng cửa lại.

Bịch một tiếng, hoàn toàn đem anh cách trở bên ngoài.

“Mã tiểu thư, Mã tiểu thư!” Kỷ Lăng không ngờ tới sẽ có một chiều này, chẳng những chân bị đạp trúng, còn ăn bết môn canh, giống như anh suy nghĩ, muốn từ trên người cô lấy được tin tức của Mạn Nhu không đơn giản.

“Tiểu thư gì mà tiểu thư! Cút ——” Mã Thư Cần ở bên trong quát một chút cũng không dượng.

Mặc anh đập cửa thế nào, kêu ra sao, cửa chính là không mở ra.

Nhưng, lần này tới không phải là không có thu hoạch.

Anh nghe thấy Mã Thư Cần nói đến đoạn mà anh đã bỏ qua, đó là một đoạn khiến Mạn Nhu bị thương, khó chịu, trừ đem hết toàn lực đền bù ở ngoài, anh không biết còn cách nào tốt hơn.

Trước mắt, Mã Thư Cần là không thể nào mở cửa rồi, anh tựa vào vách tường từ từ ngồi xuống, nghĩ ôm cây đợi thỏ. Chợt, anh nhìn thấy đôi giày bên người, giày cao gót thuộc về Mạn Nhu

Cũng may cô không đi đâu, chỉ là tạm thời ở nhà Mã Thư Cần.

Có lẽ, chờ anh vặn hỏi Thái Chi sau, rồi quyết định bước kế tiếp nên làm gì, làm thế nào trấn an cô.

Nghĩ tới, anh lui mà cầu bước tiếp theo, trước cho cô một chút thời gian và không gian, qua tầm vài ngày lại nói.

Bên trong cửa ——

“Anh ấy đã đi?” Nguyên Mạn Nhu vẫn khóc, hơn nữa nghe Mã Thư Cần nhắc tới cái mùa hè khó chịu năm đó, nước mắt càng không ngừng lại được.

“Đi rồi, anh ta tốt nhất cẩn thận một chút, nếu không mình thấy một lần đánh một lần.” Mã Thư Cần bạo lực hăm dọa học từ trong phim ảnh, động tác khoa trương, Nguyên Mạn Nhu thấy nhin không được bật cười.

“Đúng không! Cười mới thấy đẹp, cần gì vì một người đàn ông thối nát mà khóc chứ?”

Nghĩ đến anh, cô không khỏi trầm mặc, biết rõ anh không phải đàn ông tốt, vì sao vẫn không bỏ được đây?

18. Chương 18

Kỷ Lăng tìm được Hạ Thái Chi ở một nhà hàng năm sao, tìm được cô ta thật ra thì cũng không khó khăn, chỉ là muốn cô rời đi Đài Loan lại là chuyện không dễ.

Biết cô ta nói dối với Mạn Nhu rằng bọn họ đã đi chụp ảnh cưới, còn sắp kết hôn, anh tức giận không dứt, đáng tiếc lúc này Mạn Nhu không nghe anh giải thích, anh chỉ có thể trước tiên dọn dẹp Hạ Thái Chi.

Vì vậy, Kỷ Lăng tru hoạch một cái cục. Anh đặc biệt thuê một trai bao, tốn chút tâm tư lấy được tín nhiệm của cô ta, sau đó sẽ tìm lý do khiến hai người đồng thời xuất hiện ở khách sạn, chính anh lại liên lạc với các phóng viên truyền thông, muốn bọn họ đến khách sạn chụp những hình ảnh đặc sắc.

Mặc dù Hạ Thái Chi ở Đài Loan cũng không nổi tiếng, nhưng những tấm hình này một khi truyền ra ngoài, danh dự của cô ta sẽ mất hết, trong gia tộc cũng đừng nghĩ ngẩng đầu ưỡn ngực nữa, thậm chí, tài sản của Hạ gia cũng rất có thể dùng hết. Mà đoạn thời gian này anh cũng không nhàn rỗi, trừ tích cực thúc đẩy Trường Canh phát triển trung tâm nghiên cứu công nghệ y sinh học, còn có thuyết phục chủ cho thuê nhà của Nguyên Mạn Nhu, bán căn nhà đó cho anh.

Dĩ nhiên, trong thời gian này, Nguyên Mạn Nhu xin phép công ty cho nghỉ dài hạn, cũng không về nhà, tự nhiên cũng không biết Kỷ Lăng đang bận gì.

Trong nhà hàng ——

“Đây không phải là thật! Anh họ, anh phải tin tưởng em.” Hạ Thái Chi nhìn hình, vội vã giải thích.

“Đừng cùng tôi nói đó không phải là cô! Tôi tốn không ít tiền mua những bức hình này về.”

Thấy anh một chút cũng không tin mình, cô sửa lời nói: “Đó, đó cũng chỉ là tình một đêm mà thôi, tình một đêm rất bình thường mà!”

“Nhưng người khác cũng không giống như cô bị chụp trộm đúng không? Còn để cho tôi tiêu tiền lấy danh dự của cô về, cô thật là không có thuốc nào cứu được rồi.” Kỷ Lăng lắc đầu, cố làm đáng tiếc.

“Anh họ. Anh tha thứ em một lần đi.”

“Muốn tôi tha thứ cô, không đem chuyện nói ra, có thể, rời khỏi Đài Loan.”

Hạ Thái Chi sững sốt: “Đây mới là mục đích chủ yếu mà anh mua những bức hình này về phải không?”

“Tôi vốn không hi vọng cô tới Đài Loan, còn làm ra chuyện như vậy!”

“.” Cô không nói gì, cô không nên đến PUB chơi, còn cùng người đàn ông không biết tên kia đi khách sạn chơi tình một đêm.

Cô lúc này cực kỳ hối hận!

Suy nghĩ của cô lấp đầy sự hối hận, hồn nhiên không hay chuyện này là do Kỷ Lăng sắp đặt.

“Mười giờ sáng mai ở sân bay, tôi tự mình dẫn cô trở về Newyork.” Anh nói lời không cho nhượng bộ xong, mang theo một xấp hình rời đi.

“Cái gì? Anh họ, anh họ.” Mặc kệ Hạ Thái Chi kêu thế nào, Kỷ Lăng cũng không quay đầu lại.

Bây giờ hình ở trên tay anh, cô không rời đi Đài Loan cũng không được, vậy cũng là cho cô một bài học, ai biểu cô đã tạo hiểu lầm giữa Mạn Nhu và anh.

Mạn Nhu. Chờ anh trở lại đi!

Lần sau quay về đưa cho em, chính là một hôn lễ.

Kỷ Lăng nắm chặt những bức hình trong tay, hứa hẹn trong lòng như một lời thề.

Nghe nói bởi vì Kỷ thị tích cực chuyển sản nghiệp sang bảng tình thế lỏng, nhân viên ở kỷ thị sắp bị giảm biên chế. Tin tức này vừa ra, đưa tới một lớp khủng hoảng.

Trùng hợp, chủ đạo cái vụ án này là Phó Tổng Tài Aaron lại không ở Đài Loan, vì vậy, dưới tình huống tất cả tin tức không chiếm được chứng thật, lời đồn ào ào mà lên, cũng là tiêu điểm của tất cả tạp chí kinh doanh trong tháng này.

“Tốt nhất là sụp đổ.” Mã Thư cần đã từ chức, cho nên vui vẻ xem tin tức mỗi ngày truyền tin xấu về Kỷ thị trên ti vi.

“Không nghĩ tới Aaron lần này trở về chính là xử lý chuyện này.” Vương Thiên Thu cũng tán thành.

Nguyên Mạn Nhu chỉ xem ti vi, không nói gì.

Chuyện Kỷ thị chuyển sang mô hình khác, cô đã biết, cũng biết Kỷ Lăng thành lập trung tâm nghiên cứu Nhất Vấn về mặt y học, cho nên, thấy thấy tin tức này cũng không có phản ứng bao nhiêu, cô đang tính chính là.

Anh luôn như vậy sao?

Đùa bỡn mọi người một chút, lại phải mộng chạy lấy người, đây chính là tác phong từ trước tới nay của anh sao?

Nếu anh cuối cùng muốn phát phát ống tay áo rồi đi, ban đầu cần gì tới?

Tội gì muốn đóng quân ở nhà cô? Dem toàn bộ đồ thuộc về của cô chia ra làm hai, để lại đồ của anh chiếm cứ một bộ phận nhà của cô, cũng chia đi nửa trái tim của cô, sau đó, cái gì cũng không mang đi.

Hôm nay, trái tim không thể thu lại, mà chất đóng ở nơi nào gì đó càng thêm thời khắc nhắc nhở cô anh từng tồn tại.

Hay ột thằng đàn ông đáng hận!

Là như vậy không cho chống đối cố chấp đóng quân ở khu vực của cô, lại tiêu sái rồi đi.

Hay ột thằng đàn ông đáng ghê tởm!

Ngay cả khi rồi đi đều làm cho người ta không oán được anh, chỉ có thể trách mình tự mình đa tình.

Nếu như anh không trở về thì tốt.

Không trở về, cô sẽ không bị thương tổn một lần nữa. Nhưng không trở lại, cô sẽ không cảm thụ được hương vị ngọt ngào khi được che chở, sẽ không hoàn thành được giấc mộng cùng chung tổ ấm với anh.

Ngốc quá! Một phụ nữ có thể ngốc đến cái loại trình độ này?

Giống cô ngốc nghếch như vậy, đủ ngu xuẩn đi?

“ Đến bài phỏng vấn độc nhất vô nhị của chúng tôi, bây giờ Kỷ Lăng phó tổng giám đốc của Kỷ thị người đang ở Newyork. ” Đột nhiên, phát thanh viên tin tức nói.

“Mạn Nhu, mau nhìn.”

Thật ra thì hình ảnh chỉ có phát thanh viên và một đồ án của máy điện thoại, tổ vẽ đang trong kết nối.

“Kỷ Phó Tổng Tài, xin hỏi ngài có ý định bán tổng tài sản của Kỷ thị ở Đài Loan ra, chuyện này có thật không?”

“Đó là lời đồn, thay vì nói là bán ra, không bằng nói là thay Kỷ thị tìm được đường ra tốt hơn.”

“Nói như vậy Kỷ thị sẽ không chấm dứt kinh doanh, cũng sẽ không thỉnh Hạ thị giúp đỡ đúng không?”

“Dĩ nhiên sẽ không.” Âm điệu khẳng định của Kỷ Lăng truyền qua, như có lực lượng ổn định lòng người.

“Vậy đối với giá cổ phiếu hai ngày nay không ổn định, kỷ Phó Tổng Tài liệu có cách gì giải quyết tốt không?”

“Tôi chỉ có thể nói đây là tổn thất của người đầu tư.”

Anh vẫn là tự tin như vậy, bình tĩnh, cho dù là gặp phải sóng gió lớn, vẫn duy trì ngữ điệu tỉnh táo anh quen có. Nguyên Mạn Nhu nghĩ tới đây, tim hơi đau đau, mắt cũng thật chất, một cổ đau lòng thể nào cũng không chế không xong.

Cô cho rằng trải qua mấy ngày cố ý lảng tránh, có thể phai nhạt đi vết thương của cô, nhưng cho tới bây giờ cô mới biết là không được.

Có lẽ cô cần lâu hơn, lâu hơn thời gian bốn năm.

“Nghe nói lần này ngài khẩn cấp trở về Newyork là vì chuẩn bị kết hôn, là có chuyện này sao?” Thăm hỏi đến một giai đoạn, phát thanh viên xoay lời nói, đưa ra chủ đề mà các phái nữ chưa cười quan tâm nhất.

“Đúng vậy.”

“Cái gì? Anh ta thực sự bắt cá hai tay! Cái ngày đó thực nên đá LP của anh ta!” Mã Thư cần không nhịn được la âm lên. (LP: nơi đó của đàn ông)

“Cô đang nói gì thế?” Vương Thiên Thu nghe được sương mù thất chặt.

Mà vẫn trầm mặc Nguyên Mạn Nhu lại là mặt trắng bệch.

“ Đối tượng kết hôn của tôi dĩ nhiên không phải là người ngoại quốc, cô ấy là người Đài Loan, cũng là đàn em thời đại học của tôi.” Thanh âm trên TV tiếp tục truyền đến.

“Vậy tình yêu của hai người đã trải qua nhiều năm rồi! Có thể tiết lộ tên họ của cô ấy không?”

“Dĩ nhiên có thể, tên của cô ấy là, Nguyên như 1 đồng 2 đồng, Mạn trong mạn thôn thôn (chậm rì rì), Nhu trong bất ôn nhu (không thù mị). . . .”

“Wow! Đây là chuyện gì xảy ra a?” Vương Thiên Thu quá sợ hãi, đây không phải là tin đồn của các đồng nghiệp sao? Lại là thật!

Phó Tổng Tài công khai tỏ tình với cô kìa!

“Ừa? Không phải cô em họ.” Mã Thư Cần cũng kinh ngạc, dĩ nhiên kinh ngạc không bằng Nguyên Mạn Nhu rồi, cô chỉ xác định mình có nghe lầm không thôi.

Nhưng hình ảnh xê dịch qua liền sau sẽ không lại làm lại rồi, nghĩ cũng mang lãng tai càng thêm không thể nào.

“Mau nói ình biết đi! Mạn Nhu cô nói. . . .”

“Quái lạ, không phải muốn kết hôn với em họ sao? Có phải nghe lầm không đây?”

“Mạn Nhu và Aaron ở chung một chỗ là thật sao? Cùng —— đàn em thời đại học? Từ thời đại học hai người đã cùng nhau à! Thật là khoảng cách xa lại khá dài yêu. . . .”

“Mới vừa rồi cũng không có nhắc tới cô em họ, cái cô em họ đó có phải giả không?”

Mã Thư Cần trong phòng khách một mảnh âm ỉ cháy phừng phụt, cho nên, thăm hỏi đến khi kết thúc, cũng không có người chú ý tới.

Trải qua thời gian dài ngồi trên máy bay, Nguyên Mạn Nhu rốt cuộc đặt chân tới Newyork.

Sau khi trên TV phát ra tin tức kia ở ba ngày trước, tất cả các nhà truyền thông không khỏi sử ra cách đào bới, bắt đầu tìm kiếm người tên Nguyên Mạn Nhu trong miệng Kỷ Lăng là cái nhân vật gì!

Hơn nữa anh lại đem tên cô giải thích rõ ràng như thế, còn nói là đàn em thời đại học của anh, chỉ cần điều tra ra Kỷ Lăng đi học ở đại học nào, rất nhanh tìm thấy cô, không chỉ cô, ngay cả cha mẹ cô cũng bị phỏng vấn qua, hại cô chỉ có thể vội vàng dọn dẹp hành lý, đáp chuyến bay gần nhất tới Newyork.

Cô muốn hỏi rõ anh có ý gì, tại sao muốn hãm hại cô như vậy?

Điều kỳ quái nhất chính là, khi nhân viên soát vé thấy hộ chiếu và vé máy bay của cô thì hỏi cô đến Newyork là đi gặp Kỷ Lăng phải không, có thể len lén kết hôn ở Newyork không.

Anh tám phần là chính cô đến nghiện, mới có thể ở trước mặt truyền thông nói giỡn.

Nhưng lần này anh thật là thật là quá đáng!

Đến lúc cô bị anh lui hôn, mất mặt chính là ném xuống toàn thế giới rồi.

Cho nên lần này cô tới, tuyệt đối phải bày ra “Quyết đoán”, muốn anh biết rõ cô cũng không thể mặc cho người khác tùy tiện đùa bỡn như vậy.

“. . . . Mạn Nhu, sẽ không ai đùa giỡn như vậy đâu! Bạn nghĩ lại xem có phải bạn hiểu lầm rồi?”

Bỗng dưng, cô nhớ tới lời nói của Thư Cần.

Đáy lòng dĩ nhiên hy vọng là hiểu lầm, nhưng, bức ảnh cưới mà Hạ Thái Chi đưa tới không phải là giả, nếu không phải chuẩn bị kết hôn, nếu không phải là có cảm tình nhất định, tại sao lại có thể có ảnh cưới đây?

Nghĩ tới đây, tim cô đau xót, kiểm lại thống khổ, cô kiên cường chống đỡ ra sân bay, đón một chiếc tắc xi đi thẳng tới Kỷ thị. Dù đau lòng thế nào, cũng muốn đem chuyện làm rõ ràng. . . . Cô thầm nói ở trong lòng.

19. Chương 19

Không chút do dự ký xuống đơn chuyển nhượng mà luật sư đã làm sẵn, vì nhiệm vụ mà Kỷ Lăng lại quay về Newyork coi như đã qua một đoạn thời gian. Nếu như là người bình thường, chắc cảm thấy buông tay ột tài sản lớn như vậy rất đáng tiếc, nhưng Kỷ Lăng lại không cảm thấy vậy.

Người nếu không thể tùy tâm sở dục, giá trị tồn tại liền chế ngự rồi, còn nói gì “Cười nhìn nhân sinh” ?

Huống chi, người phụ nữ anh yêu ở Đài Loan, anh không thể nào ở lại Newyork, ngăn cách ở hai nước với cô ấy.

Cho nên từ sự ép buộc của Hạ Thái chi đi chuyển bay về Newyork sau, anh đều đem chuyện này làm cho rõ ràng, bởi vì phải làm nhiều thủ tục rườm rà, khiến anh phải dừng ở Newyork thêm mấy ngày.

Cũng may chuyện cũng đã qua một đoạn thời gian, anh có thể trở về Đài Loan rồi.

Mạn Nhu. Thực sự nhớ em quá.

Bữa môi. Điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, giọng nói cứng nhắc của thư ký truyền đến: “Aaron, có vị tiểu thư họ Nguyễn tìm ngài.”

“Nguyễn?” Anh cau mày, nhất thời không nghĩ tới là ai.

“Dạ, cô ấy nói cô ấy muốn tìm đào binh Kỷ Lăng.” Thư ký tiểu thư cũng không biết có nghe lầm không, liền đem mình nghe được nói một lần bằng tiếng anh.

“Đào binh ?” Anh nghiêng ngẫm một lần, nhất thời, nghĩ tới Nguyễn Mạn Nhu, là cô ấy sao?

“Cho cô vào đi.” Ngắc đầu, anh làm cho luật sư mang theo văn kiện rời đi.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng của Nguyễn Mạn Nhu thật sự xuất hiện ở cửa phòng làm việc của anh.

“Mạn Nhu!” Anh đi lên trước, muốn ôm cô, không nghĩ tới cô lại lui về sau một bước, tránh được anh.

“Mạn Nhu! ?” Anh cho rằng cô sẽ xuất hiện, là cô nguyện ý nghe anh giải thích.

“Em không phải tới tìm anh để ôn chuyện.” Nguyễn Mạn Nhu nhìn thấy anh với thần thái phấn khởi, bộ dạng không hề cảm giác hổ thẹn, lại nhớ tới vẻ chật vật của chính mình mấy ngày nay, trong lòng không khỏi tức giận. “Mời anh lập tức thừa nhận với truyền thông mình sai rồi, không nên tung tin giả.”

Hai tay anh liền rơi xuống: “Anh làm sai chỗ nào?”

“Cái gì? Anh còn dám nói mình không sai?” Kể thôi tha không biết hối cải! Mình rốt cuộc coi trọng anh ta cái gì? Mình thật sự không có mắt mà.

“Vào đi! Chúng mình nên nói rõ ràng.” Anh kéo cô vào phòng làm việc, thuận thế đóng cửa lại.” Ngồi ở nơi này.”

“Giữa em với anh không có gì đáng nói.”

“Đương nhiên là có.” Anh đi tới bàn làm việc của mình, kéo ngăn kéo ra, lấy ra một quyển tạp chí, mặt bìa chính là ảnh cưới của anh và Hạ Thái Chi, cũng là tờ Hạ Thái Chi đưa cho Nguyễn Mạn Nhu nhìn lúc trước.

“Em đã nhìn rồi, anh lấy ra nữa có ý gì? Khoe khoang sao?” Ánh mắt của cô đau nhói, thì ra còn san thành tạp chí nữa. Như vậy, anh sao có thể nói với truyền thông rằng anh muốn cưới cô chứ?

“Dĩ nhiên không phải. Em xem rõ ngày phát hành ở trên tạp chí nào, là tháng 12 năm 2001, hơn nữa tạp chí chuyên giới thiệu về áo cưới.”

“Vậy thì thế nào? Không liên quan đến em.” Cô từ chối thừa nhận tâm tình khi chịu ảnh hưởng của mình.

“Dĩ nhiên là liên quan tới em. Năm ấy Thái Chi nhận công việc làm mẫu cho áo cưới tiệm này, tạm thời không tìm được vai nam chính, vì vậy liền tìm anh.” Cho nên mới có tấm hình này, nhưng cũng bởi vì tấm hình này hại người.

Cô không ngờ tới chuyện lại đơn giản như thế, nhưng ngay sau đó nghĩ lại, anh sao lại bị người sắp đặt, nếu không phải trong lòng cũng có ý với Hạ Thái Chi, anh căn bản không làm thuận nước đẩy thuyền không phải sao? Vì vậy, cô cố nói với vẻ lạnh lùng: “Lý do không tệ, còn nữa không?”

“Đây là thật.” Kỷ Lăng gãi gãi đầu, nguyên tưởng rằng chỉ cần cô nghe xong, hiểu lầm có thể tiêu tan, nhưng về mặt cô ấy lại hờ hững.

“Là thật hay giả đều không có liên quan tới em, em tới chỉ muốn nói cho anh biết, nhanh nói rõ ràng với truyền thông rằng em không phải cô dâu của anh, anh cũng đã biết một câu nói của anh hại thảm em. . . .”

“Em là cô dâu của anh, những lời này một chút cũng không sai. Anh cho rằng anh biểu hiện đủ rõ ràng, em cho rằng anh tại sao muốn vào nhà em ở? Cũng vì muốn đến gần em hơn. Sau khi biết em là nhân viên của Kỷ thị, em không cách nào tưởng tượng anh vui đến cỡ nào, anh một mực tìm cơ hội nhiều hơn cùng em chung sống, cùng nhau mua vật dụng nhà, đi dạo phố, ăn cơm, chơi trò chơi. . . . Anh còn hứa hẹn sẽ dẫn em đến Disney. . . . Những thứ này em thậm chí đã quên rồi sao?”

Anh càng nói, lòng của Nguyên Mạn Nhu càng chua, chính là hết thấy còn rất rõ ràng, khắc trong đầu muốn xóa cũng không được, nay muốn tách ra, mới khó có thể chịu đựng như vậy!

“Mà anh trở về Newyork cũng chỉ là tạm thời, mặc kệ hôm nay em có tới Newyork không, anh đều sẽ về Đài Loan, quay về Đài Loan tìm em, chung, sống, một, đời.”

Giọng nói kiên quyết của anh có lực lượng rung động nào đó, trái tim vững chắc của cô đập một cách rối loạn. Cô hít một hơi thật sâu, ổn định mình.

“Anh biết bốn năm trước trong lúc vô tình anh tổn thương đến em, nhưng anh bảo đảm tuyệt đối đó sẽ là lần cuối cùng. Nếu lúc đó anh lo lắng đến tâm tình của em, biết trước lúc đó làm em khó chịu như vậy, anh sẽ không có khả năng làm như vậy, nay, anh nguyện ý dùng cả đời đi đền bù cho em. Tin tưởng anh!” Anh ngừng mắt nhìn cô, ánh mắt cơ hồ giống như là muốn nhào nặn cô vào trong xương thịt, sâu như vậy, thật như vậy.

“Vì sao em phải tin anh? Tầm hình kia. . . .” Cô lắc đầu, từ chối tin tưởng.

“Anh đem phim ảnh cũng mua về rồi. Nếu không phải Thái Chi đi cầu mẹ anh, mẹ anh cũng sẽ không mềm lòng thay anh đáp ứng cô ta, sớm biết Thái Chi sẽ dùng cái này để gạt em, anh chết cũng không đáp ứng. Em cùng mẹ anh đều là loại người mềm lòng, dù sao cũng không muốn thấy anh chết phải không? Cho nên em liền tha thứ anh nhất thời sẩy chân đi!”

Về mặt vô tội còn có giọng cầu khẩn của anh, làm cho cô không khỏi bật cười, thậm chí nghĩ mình có phải chuyện bé xé to không, cô trước đó nên tìm anh chứng thực, mà không phải đi tin một phụ nữ có ý đồ với anh.

“Em cười rồi, là tha thứ anh phải không?” Kỷ Lăng vội hỏi.

“Em cũng không tốt, quá nhỏ mọn rồi.”

“Không có, anh thích em nhỏ mọn, như vậy mới tỏ vẻ em quan tâm anh, nếu như không phải là quá yêu anh, em sẽ không như vậy, đúng không?” Thấy cô cười lên, Kỷ Lăng mới xem là thở phào nhẹ nhõm.

“Anh được tiện nghi rồi còn ra vẻ nữa?” Cô nói.

“Không có không có, anh nào có được tiện nghi? Căn bản là chịu nhiều đau khổ.” Anh ôm eo cô, như muốn chặt chẽ bắt được cô.

“Em còn không biết vì muốn nhanh chóng quay về Đài Loan, anh ở nơi đó mỗi ngày chỉ ngủ có một tiếng. . . .”

“Anh là Tiêu mỹ nhân à! Còn chỉ ngủ một tiếng nữa!” Cô ngừng một chút, thấy anh khó được làm nũng, mềm lòng nói: “Thực sự chỉ ngủ một tiếng à?” (Tiêu mỹ nhân: tiêu trong tiêu điều)

“Dĩ nhiên. Nhưng về sau có thể ở chung một chỗ với em, tất cả đều đáng giá.” Anh hôn cô, bù lại tình cảm tương tư trong thời gian dài. Cho đến thỏa mãn rồi, mới chậm rãi rời đi môi của cô.

“Nhưng, sau khi quay về Đài Loan, anh không còn là Phó Tổng Tài của Kỳ thị nữa, anh đã bỏ qua tài sản của Kỳ thị, phải bắt đầu lại từ đầu, em sẽ không để ý cùng anh trải qua cuộc sống gian khổ chứ?” Anh thử dò xét hỏi.

“Chỉ cần có tài năng, nơi nào cũng có thể lập nghiệp.” Cô có lòng tin với anh. “Cho nên, mới thành lập trường canh không phải sao?”

“Thông minh, hứng thú của anh là làm nghề y, đương nhiên là muốn phát huy sở trường.”

“Hứng thú của anh và công việc có thể kết hợp, thật là khiến người ta hâm mộ.” Cô mỉm cười, tỏ vẻ tán thành.

“Đúng vậy, nhưng ngay cả nhà ở anh cũng không có, em phải cho anh mượn ở đó?”

“Buồn cười, anh còn thiếu tiền mua nhà ở ư?” Lại nhớ tới bộ dáng lúc trước mới về nước. Cho rằng còn có thể gạt được cô sao? Rõ là. Xem thường cô.

“Đúng vậy! Anh cảm thấy thực kỳ quái, tại sao anh rõ ràng có tiền, lại không có người nguyện ý bán nhà cho ta chứ?”

“Người nào không thức thời như vậy, bày đặt tiền của Kỳ Lăng cũng không kiếm?”

“Còn không phải chủ cho thuê nhà kia của em, anh đặt mọi điều kiện cũng không bán, thực là không thức thời mà.”

“Mua nhà em! Tại sao?” Chủ cho thuê nhà tìm cô nói qua muốn bán nhà, nhưng cô lấy thời hạn thuê còn chưa tới mà từ chối, lại không nghĩ rằng người mua là anh.

“Đứa ngốc, bởi vì người ở là em. Nếu không, anh mới không mua.”

“Em ở, cũng anh ở.” Lời anh nghe thật cảm động, làm cho trái tim cô bối rối mà hòa tan.

Cô cho rằng sẽ mang theo đau lòng rời đi, không nghĩ tới đường về lại nhiều ra một người.

Ring! Lúc này, điện thoại trong ví da của cô vang lên tiếng tin nhắn.

Cô lấy ra đọc, là Mã Thư Cần ——

Đừng quên đem “Kẻ bạc tình” mang về, mình đập LP của anh ta! Nhưng nếu là hiểu lầm, vậy thì kết hôn rồi hẵng về đi! (LP: nơi đó của đàn ông)

Cô mỉm cười, Thư Cần này thật là nghịch ngợm, lại truyền đến một tin nhắn như vậy.

“Là cái gì anh xem một chút. kẻ bạc tình, là anh sao? Haiz, là một hồi hiểu lầm, xem ra bạn em thật sự không thích anh rồi!” Ngày đó còn đập anh một cước.

“Không có chuyện này đâu!”

“Cô ấy nói nếu là hiểu lầm, kết hôn rồi hẵng về, cái chủ ý này không tồi, em cũng đuổi theo tới Newyork rồi, không lý do để cho em tay không mà về, chúng mình liền kết hôn đi!”

“Ách. Em không có đuổi theo tới Newyork!” Cô vội vàng nói sang chuyện khác.

“Vậy em nói anh là đào binh cũng không đúng rồi, nếu không có đuổi theo anh, anh liền không phải là đào binh.” Anh cố ý muốn cô thừa nhận.

“Em là nói kẻ bạc tình không phải đào binh, kẻ bạc tình tiếng anh gọi là gì?” Cô hỏi.

“Mắng anh bạc. Anh không biết, bởi vì anh không phải.” Anh cũng không thừa nhận lên án này.

“Là em hiểu lầm, thật xin lỗi.”

“Muốn anh tha thứ em có thể, kết hôn, ngày mai!” Anh lại quay về đề tài kết hôn.

“Quá nhanh. Hơn nữa người nhà của em cũng.”

“Cũng đúng, nên phải lập kế hoạch tốt, vậy em nói cho anh biết trước cái gì là LP.”

Nghe vậy, hai gò má cô chợt bạo hồng, đây chỉ người sống ở Đài Loan mới biết!

“Nói mau a!”

“Đây là. Một câu. chào hỏi!” Cô tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Câu chào hỏi? Giống như bạn có khỏe không như vậy phải không? Không thể nào a! Mà tiểu thư nói muốn đáp nó, vậy khẳng định không phải câu hỏi thăm.” Lúc này, anh lại triển lộ ra sự khôn khéo của anh.

“Anh, anh đi hỏi người khác đi!”

“Anh muốn em nói cho anh biết. Nếu không, bây giờ kết hôn!”

Nguyên Mạn Nhu vội vàng chặn miệng anh lại, dùng môi của cô.

Tình yêu nhiệt liệt lan tràn ở trong nhà, tất cả đều trở nên không quan trọng nữa, điều này làm cho bọn họ đồng thời nhớ lại năm tháng tuổi trẻ hết sức lông bông, đoạn quá khứ không vui vẻ lắm.

Từ xa lạ đến quen thuộc, từ đối địch đến kéo dài tình ý, rốt cuộc tình yêu có lý do gì?

Chỉ có người thật lòng yêu nhau, mới có thể thể nghiệm được đi!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-kieu-ngao-cho-phien-toi>